XXIII. évfolyam 22. szám **Ára: 1 forint** 1967. június 1

Ludas Matyi

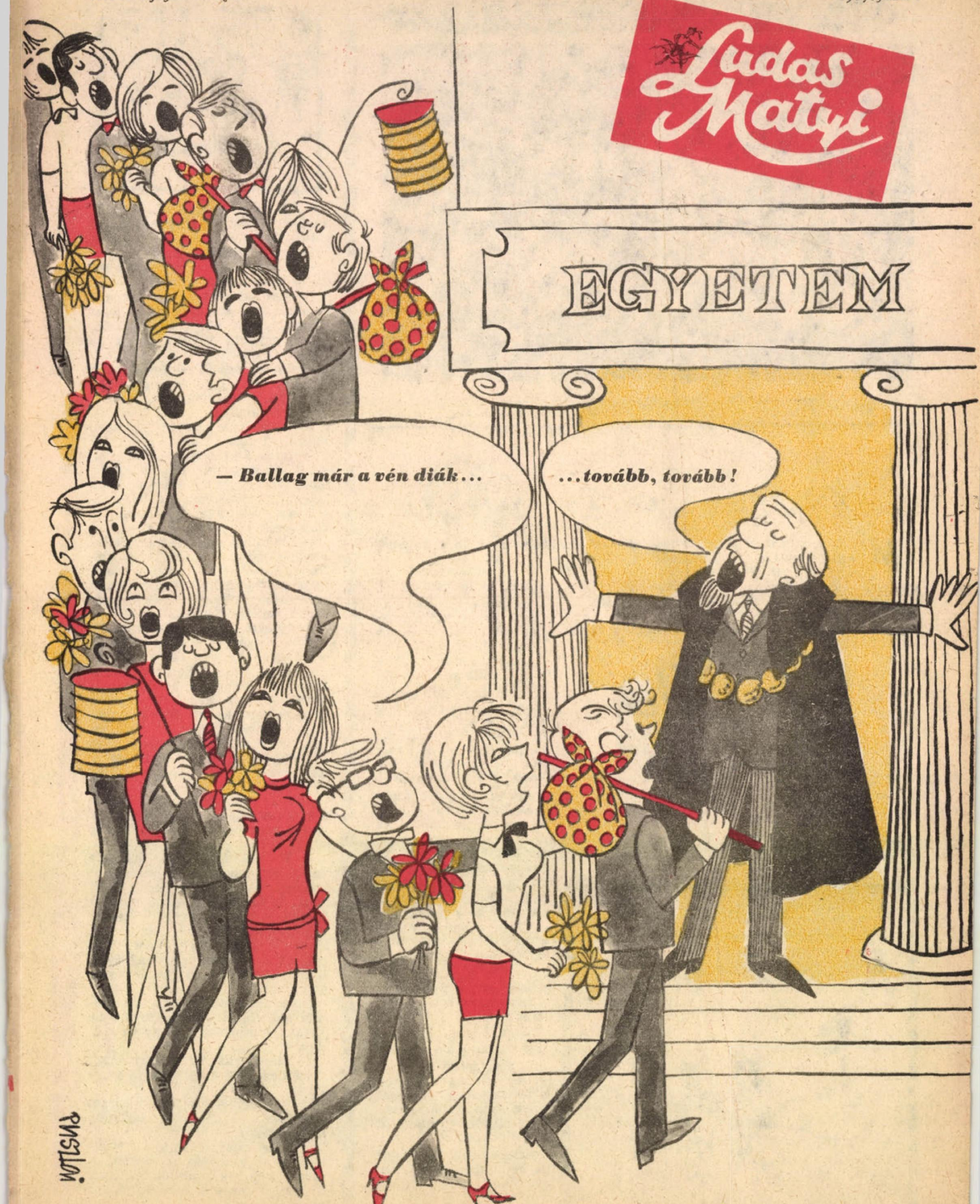
EGYETEM
– Ballag már a vén diák…
…tovább, tovább!
PUSZTAI

Pusztai Pál rajza

FÉNYKÉPEZZEN A LUDASNAK!

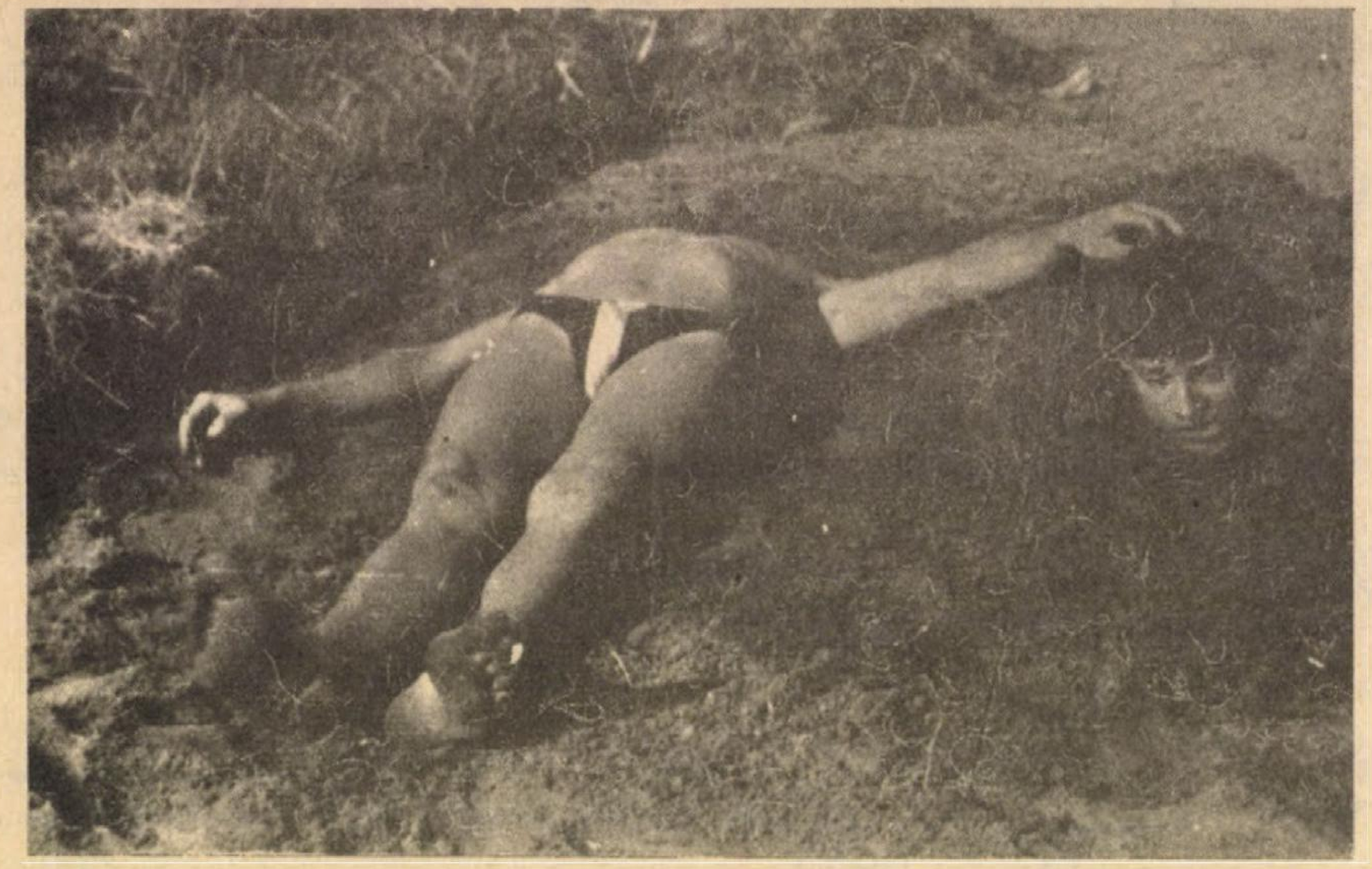

– Hova is tettem?

(Oppe Péter, Szeged, Szekeres u. 3/b.)

A CIPŐ

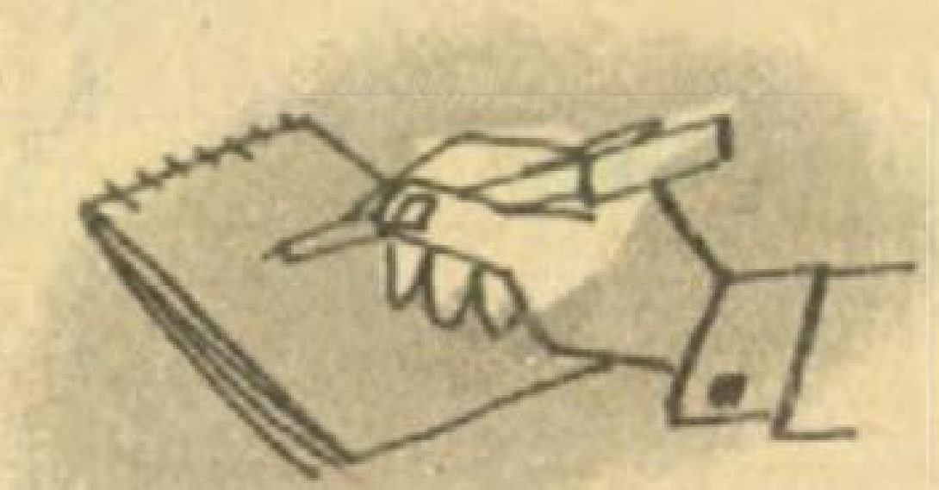

Maguk mostanában sokat írnak a lábbelik hiányosságairól – szólt, és egy cipősdobozt csapott elkeseredetten az íróasztalomra. – De a legfontosabbat, azt persze elhallgatják! Tessék! Ezt nézze meg! Erről írjon!

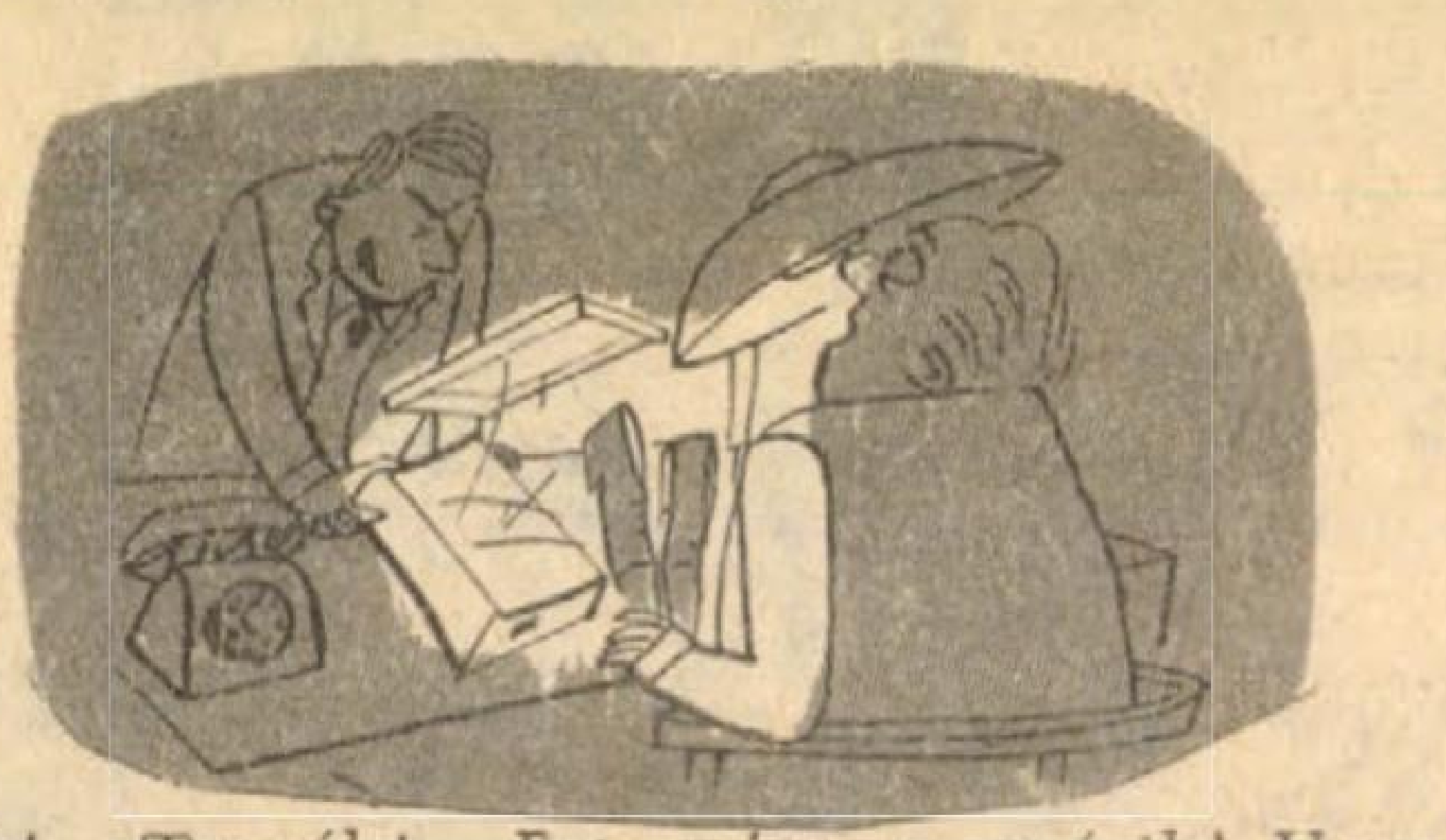

Fel sem nyitottam, fásultan toltam félre a skatulyát. Méla undorral papírt, ceruzát szedtem elő a fiókomból.

– Három nap után levált a talpa?

– Dehogy vált le!

– A bal lábra való négy számmal kisebb, mint a másik? Vagy fordítva?

– Szó sincs róla. Pontosan egyformák.

– Áteresztik a vizet? Felkunkorodik a nózijuk?

– Nem.

– Akkor bizonyára szegek állnak ki belül?

– Sem belül, sem kívül. Olyan simára van a bélés eldolgozva, mint a selyem.

Lassan letettem a ceruzát, felálltam.

– Ide figyeljen, tisztelt uram – néztem hideg dühvel a szeme közé. – Ne lopjuk itt egymás drága idejét! A folyosón még tízen várnak cipő ügyben. Rukkoljon elő a farbával!

Felelet helyett látogatóm kinyitotta a dobozt, és egy pár modern vonalú, vadonatúj, szép cipőt vett elő. Kézbe vettem, tüzetesen megvizsgáltam.

– De hiszen ezeknek semmi bajuk?! – néztem csodálkozva a panaszosra. – Talán valami rejtett fogyatékosságuk van? Ráznak? Csípnek? Harapnak?

Kivette kezemből a cipőket, visszacsomagolta, reményvesztetten indult az ajtó felé.

– De hát mit írjak róluk? – kiáltottam utána.

– Még kérdi? – nézett vissza könnyes szemmel a küszöbről. – Hát azt, hogy ilyen cipők nincsenek. Abszolúte nincsenek. Érti?! Nincsenek!

Lemondóan legyintett, és hóna alá szorítva a cipősdobozt, megtörten távozott.

Kürti András

Mai gyerekek

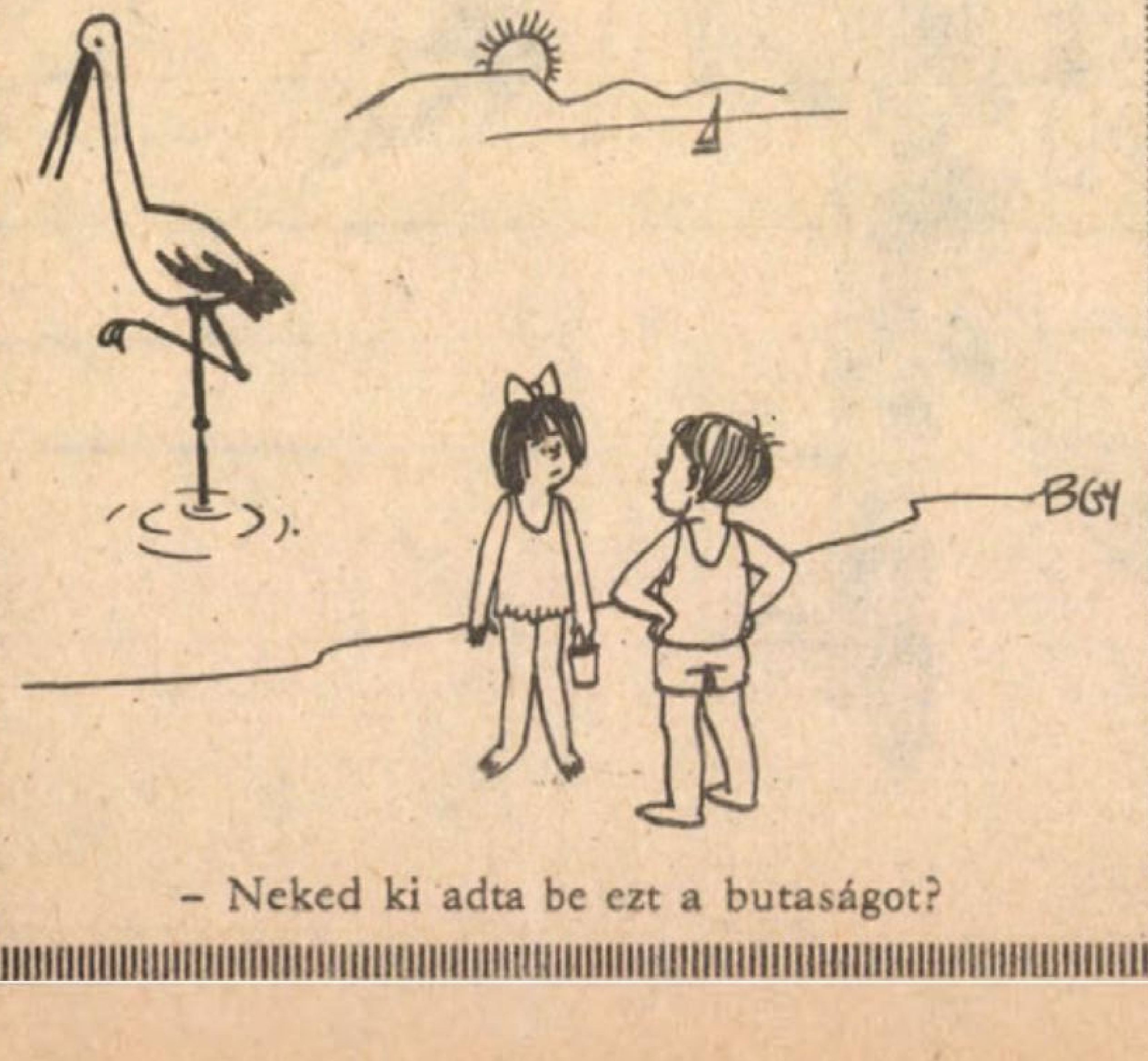

– Neked ki adta be ezt a butaságot?

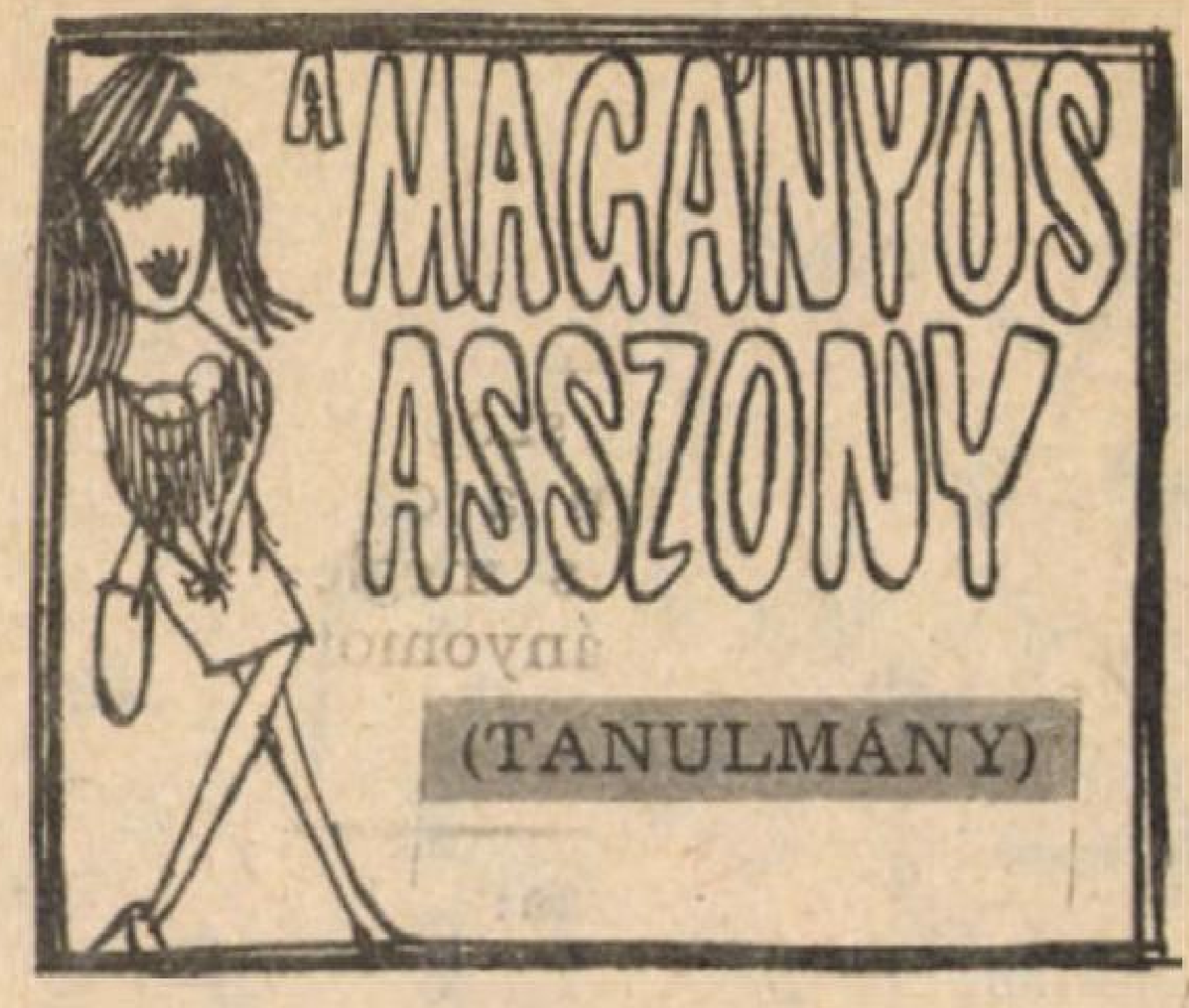

A MAGÁNYOS ASSZONY

(TANULMÁNY)

– Én egy magányos asszony vagyok – szólt a magányos asszony, és elmerengve nézett rám. Próbáltam ellentmondani.

– Képzelődés – mondtam neki, de csak legyintett erre.

– Nem beszélek félre – mondta higgadt szomorúsággal. – Nem látok magam körül senkit sem, olyan egyedül vagyok, mint az ujjam.

– Csacsi beszéd – igyekeztem lelket önteni belé –, egy ilyen szép, fiatal nő, hogyan is juthat ilyen gondolatra.

A magányos asszony szomorú mosollyal nézett rám:

– Nem kell hogy vigasztaljon – mondta –, én a valóságban élek. Én megyek az utamon, és én vagyok az úton egyedül. És keresek egy tekintetet, de nem néz rám senki.

– Ön most nagyon-nagyon lehangolt, igen, minden bizonnyal. De higgye el – mondtam a magányos asszonynak őszintén –, én nem tudom elhinni magáról, hogy csakugyan magányos.

– Nagyon kedves – mondta keserű mosollyal a magányos nő –, nagyon kedves. De higgye el, nincsen egy árva lélek sem körülöttem. A világon sincsenek emberek, amerre én járok. Minden üres, kihalt, kongó. Ilyen magányos nő nincsen még egy a városban, mint amilyen magányos nő én vagyok. Sokszor tűnődöm is azon, miért pont én vagyok ilyen egyedül?

– Maga nagyon vonzó nő – mondtam neki gyengéden. – Miért nem néz barátok, társaság után?

– Merre nézzek? – kérdezte maró keserűséggel a magányos asszony, és közelebb hajolt hozzám. Enyhe konyakillata volt. – Mutasson egy embert – nézett végig az utcán –, hol van itt egy ember, akihez szólhatnék? Lát egy embert, csak egyet is? Csak engem láthat, az én magányosságommal.

Az órámra néztem, hajnali három óra volt. Már szürkült az ég. Valami bennem is derengeni kezdett.

– Mindig ilyenkor megy haza? – kérdeztem a magányos asszonytól.

– Mindig – mondta ő fáradt mosollyal. – Ilyenkor, egyedül, magányosan.

– Most már értem! – fejtettem meg a titkát a magányos asszonynak. – Ajánlok valamit. Próbáljon egyszer fél kilenckor hazamenni.

(somogyi)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CELOFÁNZACSKÓ

Cukorkát vettem a minap a közértben, negyedkilós zacskóban, nyolc forintért. A cukorka elmélyült szopogatása közben szemem a celofánzacskóra tévedt, s meglepetten olvastam a rányomott szöveget:

Forgalomba hozza:
AUTÓKER
5 pól. aljzat
Fogy. ár: 64,90 Ft.
5000,61,4510
Gyártja:
Gyömrői Vas és Fém KSZ

Azóta is tűnődöm: mi ez? Formabontás a kereskedelemben? Igaz, túlságosan is egyhangú volt, hogy a cukorkát mindig cukorkászacskóban árusították eddig!

Ezek után az is várható, hogy az apróbb autóalkatrészeket „Zizi" vagy „Duna-kavics" feliratú zacskóban hozzák forgalomba majd?

(r)

Görögországban

Szűr-Szabó József rajza

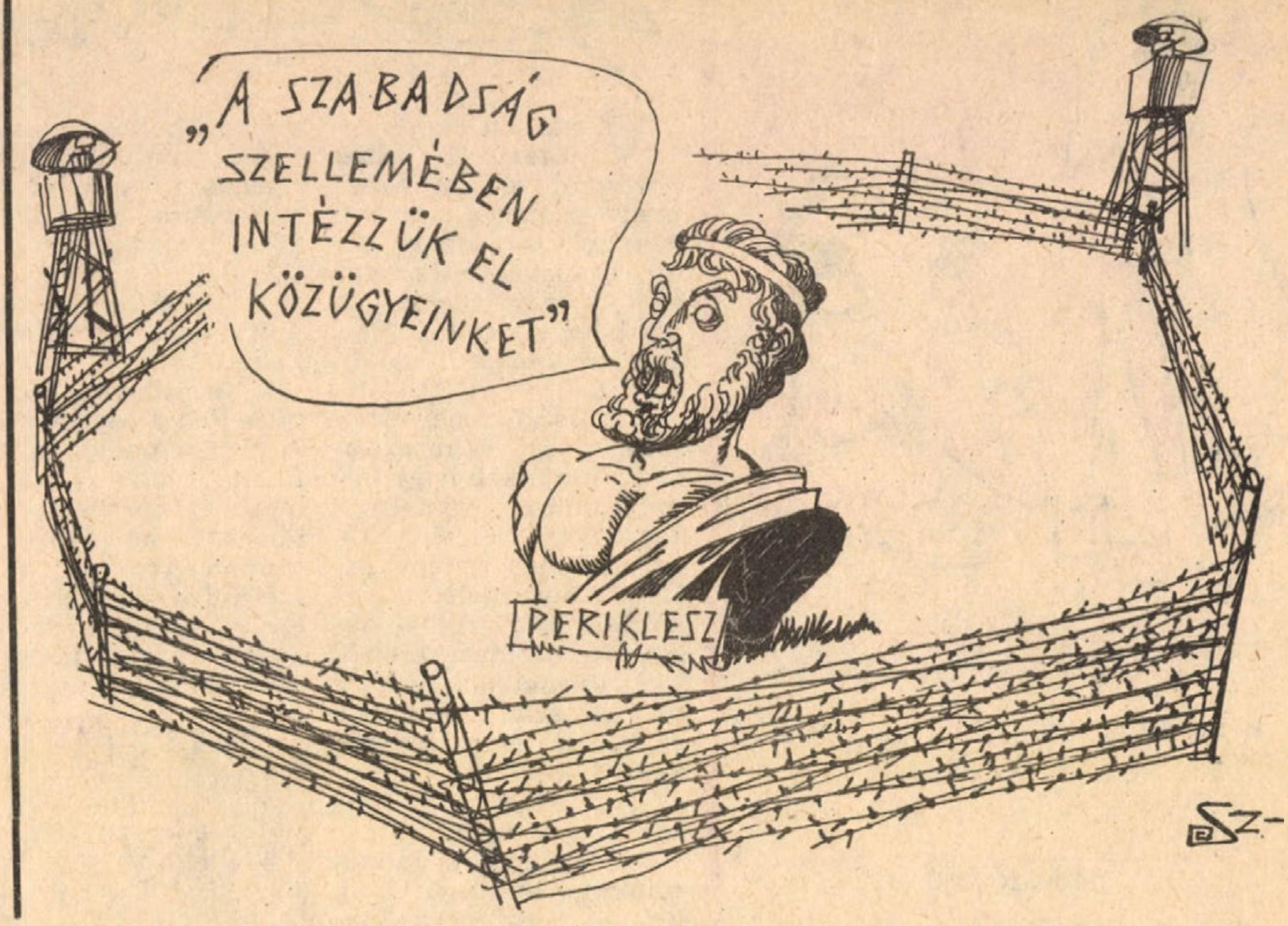
„A SZABADSÁG SZELLEMÉBEN INTÉZZÜK EL KÖZÜGYEINKET"
PERIKLESZ
SZ-

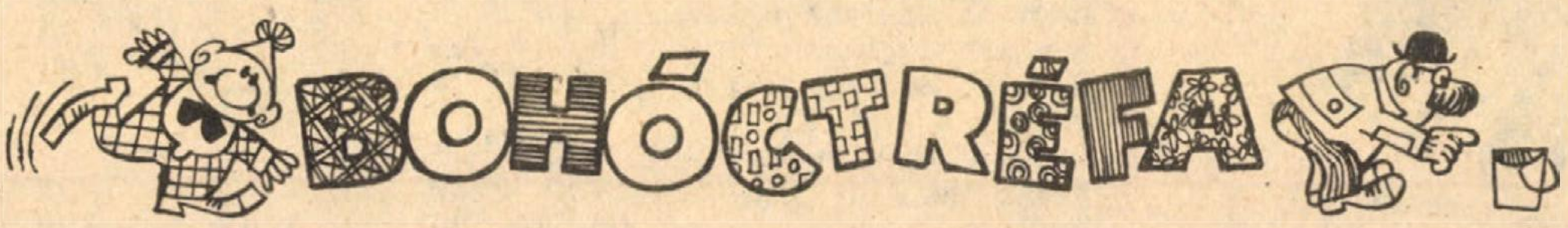

(Két bohóc bejön a színre. Az egyik hoz egy vödröt, és leteszi a földre, a másik elgondolkodva nézi.)

EGYIK: Halljuk! Tedd meg az észrevételeidet!

MÁSIK: Véleményem szerint nem vödör kell ide, hanem egy létra.

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK *(félre):* No, ebből tanultam. Hiába, jó pap holtig tanul, mondja a közmondás.

EGYIK *(harsányan):* Szervusz, kérlek, szervusz! De jó, hogy találkoztunk... Mondd, vödör kell ide vagy létra?

MÁSIK *(félre):* Azt hiszem, most komolyan kérdi... Szüksége van a tanácsaimra... Az arca komoly, ünnepélyes... A tekintete szinte könyörög... *(Egyiknek)* Ide létra kell, nem vödör!

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK *(félre):* Megint okosabb lettem. Még egyszer nem fog beugratni. De nem ám!

EGYIK *(harsányan):* Szervusz! Szervusz! De jó, hogy találkoztunk... Mondd, vödör kell ide vagy létra?

MÁSIK *(félre):* Azt hiszem, megmondom... Igaz, hogy ez ügyben már belém rúgtak, de az régen volt, nagyon régen. Azóta sok víz folyt le a Dunán... *(Egyikhez)* Ide nem vödör kell, hanem létra!

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK *(félre):* Ismét bölcsebb lettem. Most már hiába kérdezné tőlem: mi kell ide, vödör-e vagy létra?... Van itt ész!

EGYIK *(harsányan):* Szervusz, fidibusz! De jó, hogy találkoztunk!

MÁSIK: Höhö. Résen vagyok. Még egyszer nem fog beugratni.

EGYIK: Mondd, kell itt ez a cseber? Nem volna jobb egy lajtorja? Légy szíves, válaszolj, szükségem van a tanácsaidra.

MÁSIK *(félre):* Erre, azt hiszem, nyugodtan válaszolhatok. Cseber nem kell, de lajtorja igen.

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK *(félre):* Direkt örülök neki, hogy így jártam. Egy tapasztalattal megint gazdagabb lettem. *(Táncolni kezd, és azt énekli)* Gazdagabb vagyok! Gazdagabb!

EGYIK *(harsányan):* Szérvusz, barétom! De jó, hogy találkoztunk!

MÁSIK: Bizony jó... Miért jó?

EGYIK: Mert segítségre lenne szükségem, és csak te segíthetsz.

MÁSIK: És miben segíthetnék?

EGYIK: Mondd, kell itt ez a vödör? Nem kellene inkább egy létra?

MÁSIK *(elgondolkodik, aztán a fejére csap):* Hohó! Várjunk csak! Mintha ezt egyszer már kérdezted volna!

EGYIK: Én? Az lehetetlen!

MÁSIK: Nekem jó a memóriám!

EGYIK: Mégis tévedsz! Én egyszer azt kérdeztem tőled, biztos arra emlékszel, hogy mi kell ide: elefánt vagy zsiráf?

MÁSIK: Lehet, hogy erre emlékszem, de emlékszem. Tudod, az én fejem olyan, mint a káptalan. Nos, véleményem szerint vödör nem kell, de jó lenne egy létra.

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK: Na tessék! Az ember mindig okosodik.

EGYIK *(harsányan):* Szervusz, kérlek! Jó, hogy találkoztunk. Mondd, nem kellene a vödör helyett ide egy létra?

MÁSIK: Höhö. Nem kell. Ha a vödröt megfordítod, arra is fel lehet mászni.

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK: Ezt miért kaptam?

EGYIK: Mert butaságokat beszélsz, pedig te okos ember vagy. Én tudom. Bár én lennék olyan okos, mint te, akkor meg tudnám mondani, hogy vödör-e vagy létra?

MÁSIK: Egy percig sem vitás. Létra.

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK *(büszkén, félre):* Megint tanultam valamit. Jól fog ez még jönni az életben.

EGYIK: Igen? Na, most jól figyelj ide! *(Hátulról belerúg.)*

MÁSIK: Ez most mi volt? Nem mondtam, hogy létra kell a vödör helyett...

EGYIK: Éppen ez az! Miért nem figyelmeztettél?!

Mikes György

Szakemberek

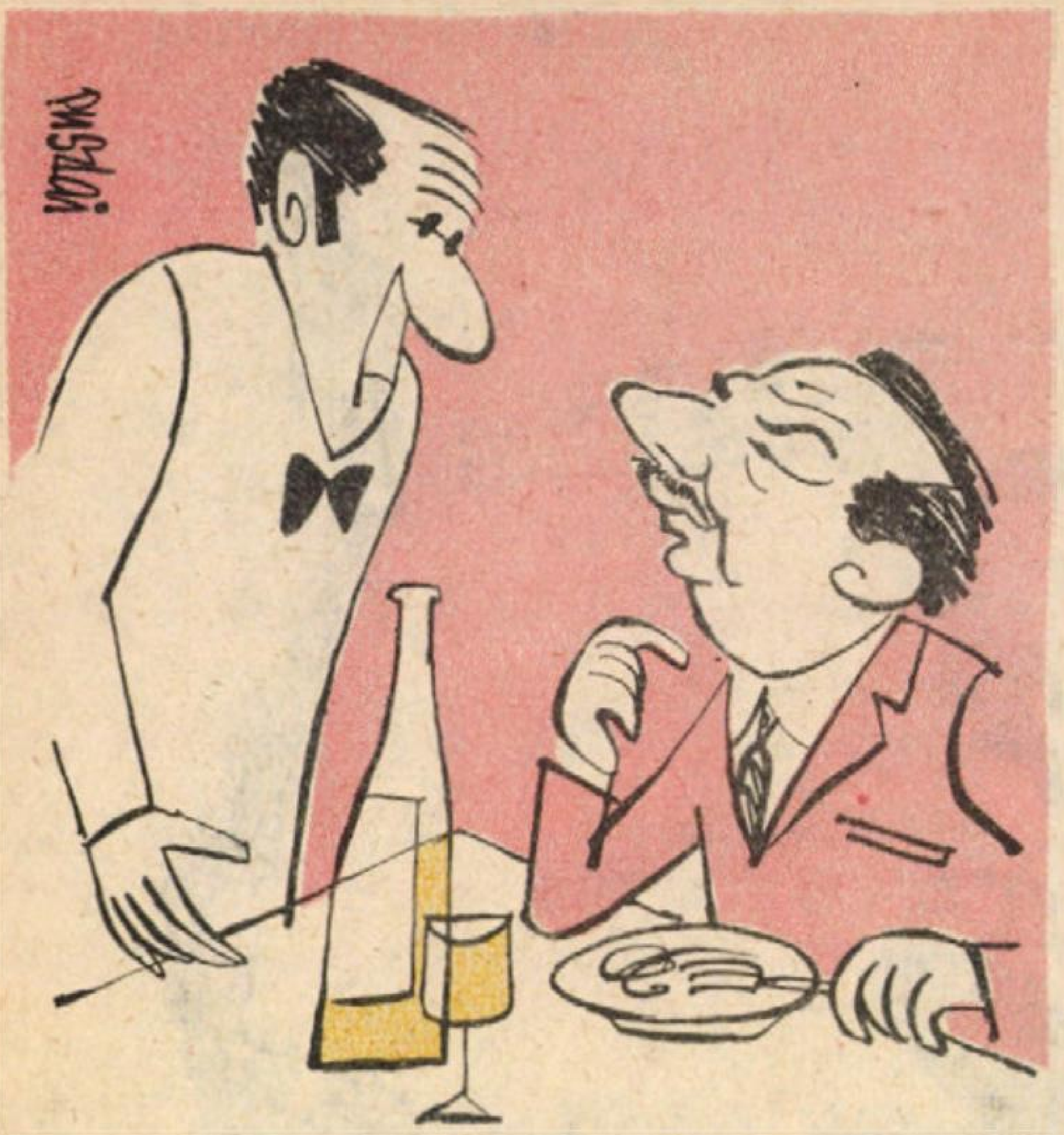

– Uram, én már tizenöt éve vagyok pincér!

– Az semmi! Én negyven éve vagyok vendég.

Kedvező fordulat

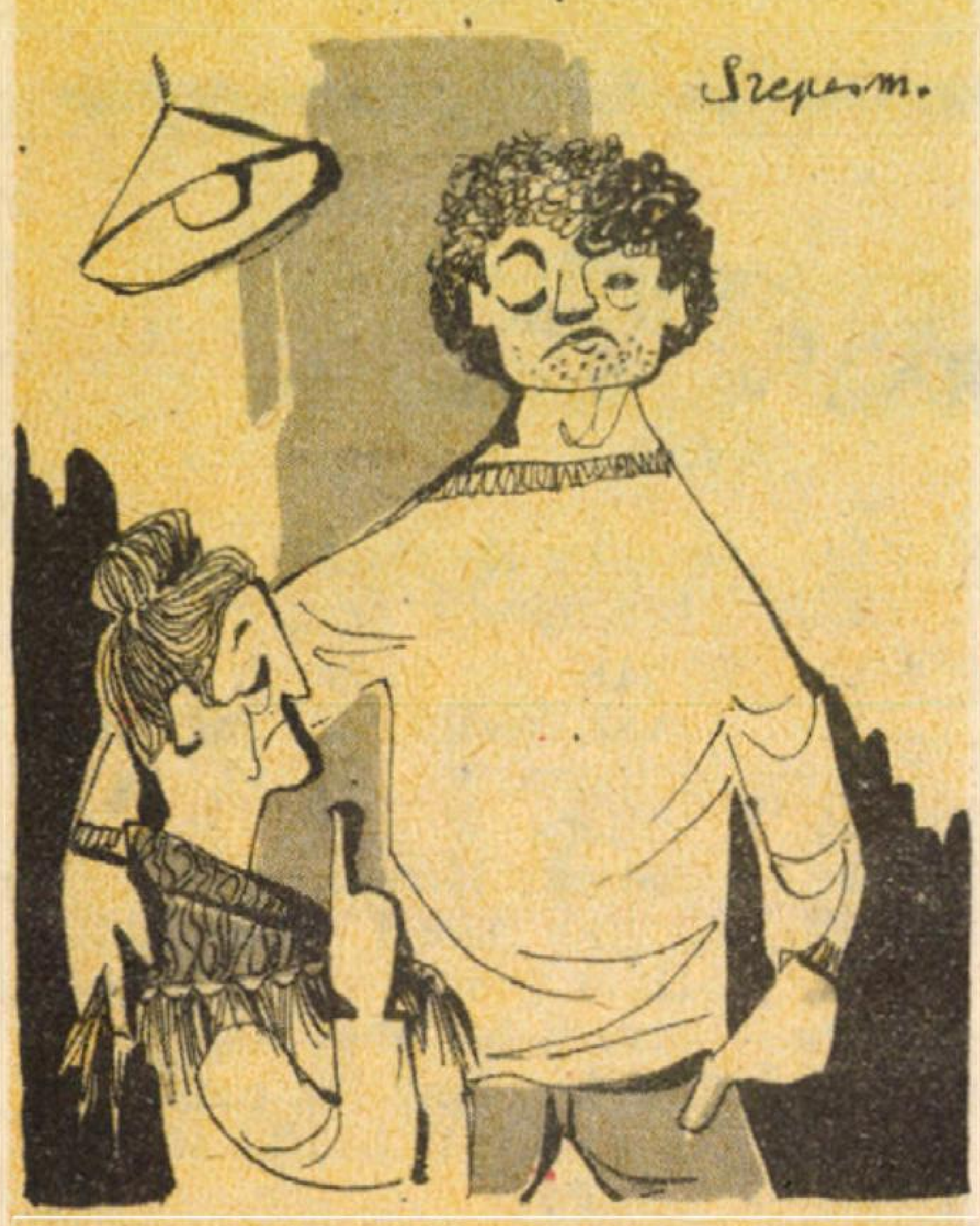

– Rossz társaságba keveredtél, fiacskám!

– Nem találkozom többé velük, le vannak tartóztatva!

Itt az üdülőidény!

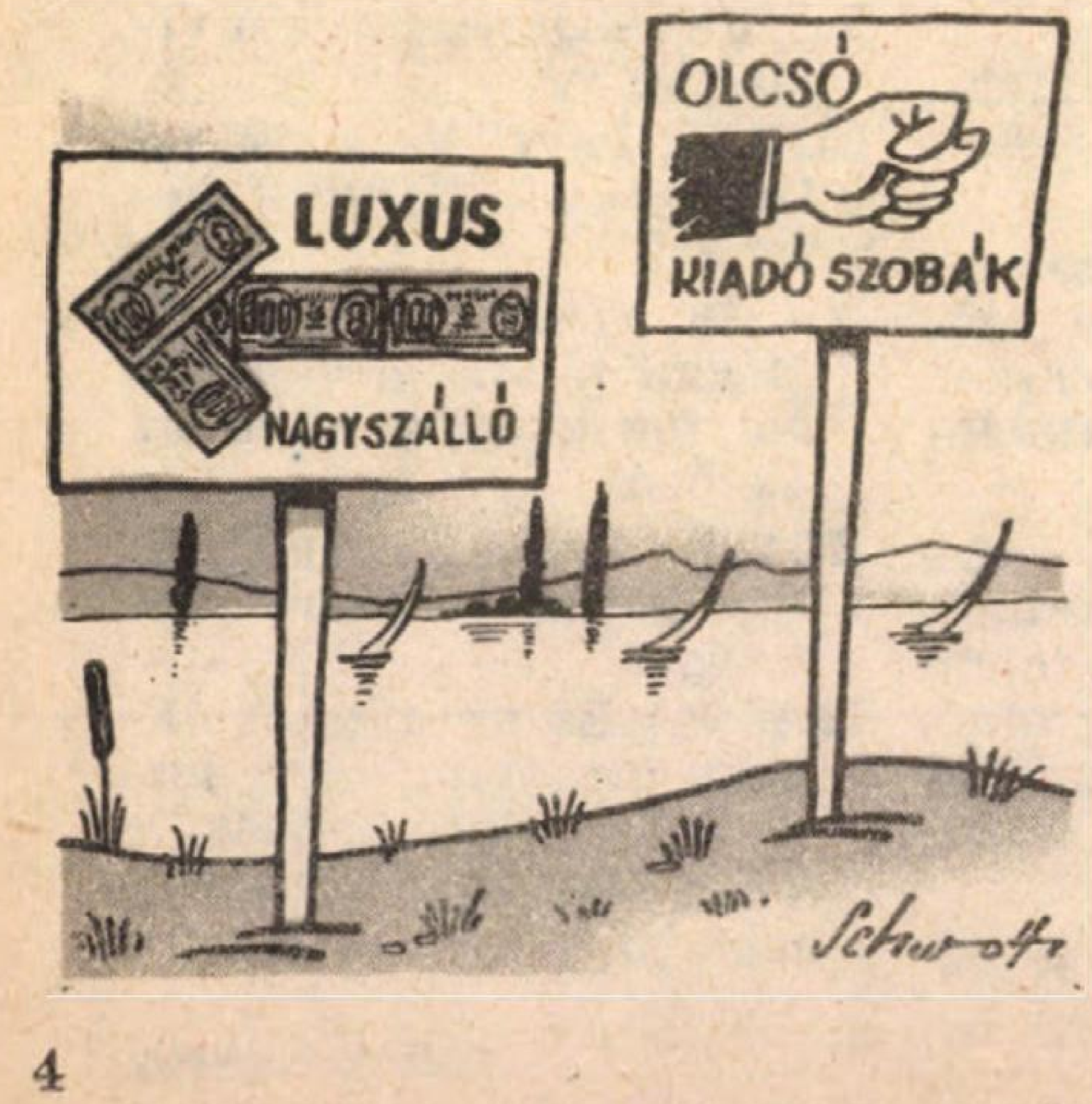

szépen terített asztal

Vasárnap reggel leültem a színes abrosszal terített asztal mellé, szemben a feleségemmel, oldalamon pedig a kistestvérkémmel, akit meglett korára is így becézek, és hozzáláttunk az ünnepi früstököléshez.

A feleségem már kitöltötte a teát, és noszogatott bennünket, hogy minél többet együnk a hosszúkás porcelán tálon katonás rendbe rakott mindenféle felvágottból és a melléje helyezett zöldpaprikából. Egy üvegtálkán sajt is volt az asztalon és mindegyikünk előtt háromnégy kanálnyi eperdzsem, mélyre vájt ízléses üvegedényben.

— Vegyetek a tányérotokra, amennyi csak kell — biztatott a feleségem, de nekem nem volt annyi lelkierőm, hogy felemeljem a kést, a villát vagy akár a kiskanalat is, hogy megkeverjem a teát. Komoran néztem magam elé, és hozzá sem nyúltam az ételhez.

— Talán csak nem vagy beteg? — kérdezte nagy aggodalommal a feleségem. Megnyugtattam, hogy semmi bajom, de az asztal nincs szépen terítve, nekem így semmi gusztusom az evéshez.

— Meg vagy bolondulva? — horkant fel a feleségem, kistestvérkém pedig, miközben jól falatozott, örült a kialakulóban levő perpatvarnak. Mert a sógornők az ilyesminek mindig örülnek.

— Ez megőrült! — jegyezte meg indignálódva a feleségem. — Húsz év óta mindig így terítek, kompletten. Még hétköznap is...

— De hiányoznak az asztali segédeszközök — szóltam határozottan. — Nincs hamutálca, nincs virágváza vagy megfelelő figura. Ezek nélkül nincs szépen terített asztal.

— De hát reggel sohasem dohányzol. Minek a hamutálca?

— Az mindegy. Hamutálca kell a reggelihez is. A kiskést pedig, ha nem tudnád, éllel a tányér felé, egy centiméterre a tányértól jobbra és egy centiméterre az asztal szélétől befelé kell tenni. És a kisvillát is egy centiméterre a tányértól balra és egy centiméterre az asztal szélétől befelé kell elhelyezni. De te folyton két centire teszed!

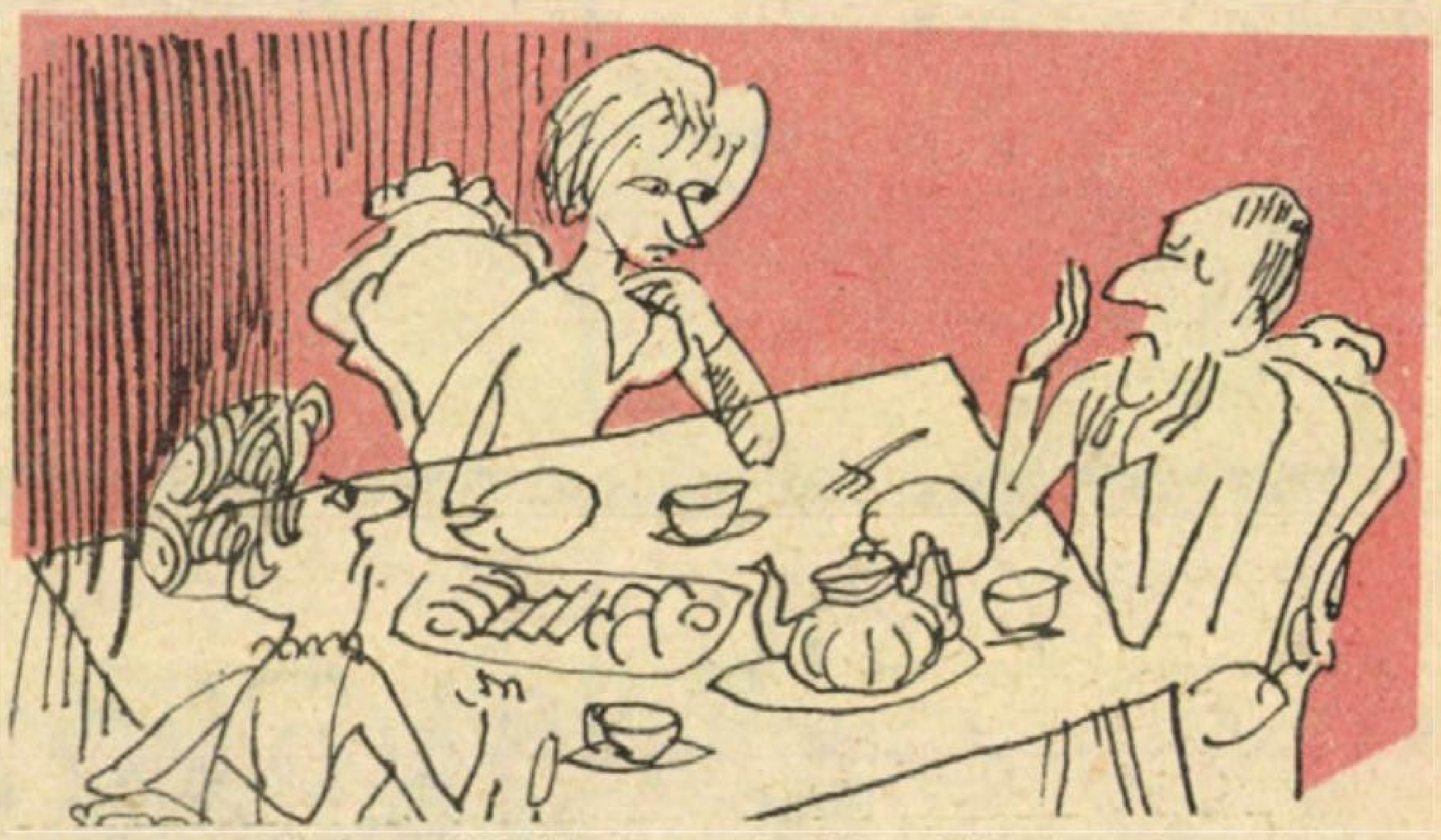

— Teljesen meghábrodtál — sóhajtott a feleségem, de én rendületlenül folytattam:

— És nincs textilszalvéta se damasztból, se vászonból, és nincs gyűrű sem, amibe a szalvétát be kell húzni. Csak papírszalvéta van. Ünnepi reggelim nem eszem többé papírszalvétával. És nincs pirítóskenyértartó rács sem, amit a segédeszközök bal oldalára kell helyezni. Ezenkívül a dzsemtartó is a jobb oldalon van, holott azt ugyancsak a bal oldalra kell tenni, de kissé beljebb, a hamutálca elé. Mert te mindent összekavarsz.

Feleségem kihozta a hőmérőt, és arra kért, hogy tegyem a hónom alá, mert bizonyára lázas vagyok.

— Nem vagyok lázas — ripakodtam rá —, de te nem teszel az asztal mellé sohasem egy segédasztalkát, pedig láthatod, hogy alig férünk el.

— Nagyon jól elférünk! Már négyen is reggeliztünk ennél az asztalnál. Azt képzeled talán, hogy egy angol kastély tulajdonosa vagy, inasokkal, szobalányokkal? És több ezer fontos évjáradékot kapsz a nagybácsikádtól?

Hiába érveltem, a feleségem csak sopánkodott, és a világért sem akart engem megérteni. De én elővettem a Nők Lapját, és megmutattam neki a „Szépen terített asztal" című cikket, amely megtanított engem arra, hogy milyennek kell lennie egy szépen terített vasárnap reggeli, ünnepi asztalnak. És én ebből nem engedek.

— Na akkor — mondta megbékélve a feleségem —, menj ezentúl a Nők Lapjához reggelizni, mert én pontosan úgy terítek ezután is, mint eddig.

Hiába! Nehéz harcolni az asszonyok maradisága ellen.

Földes György

Nem ülősztrájk! Pesti taxis!

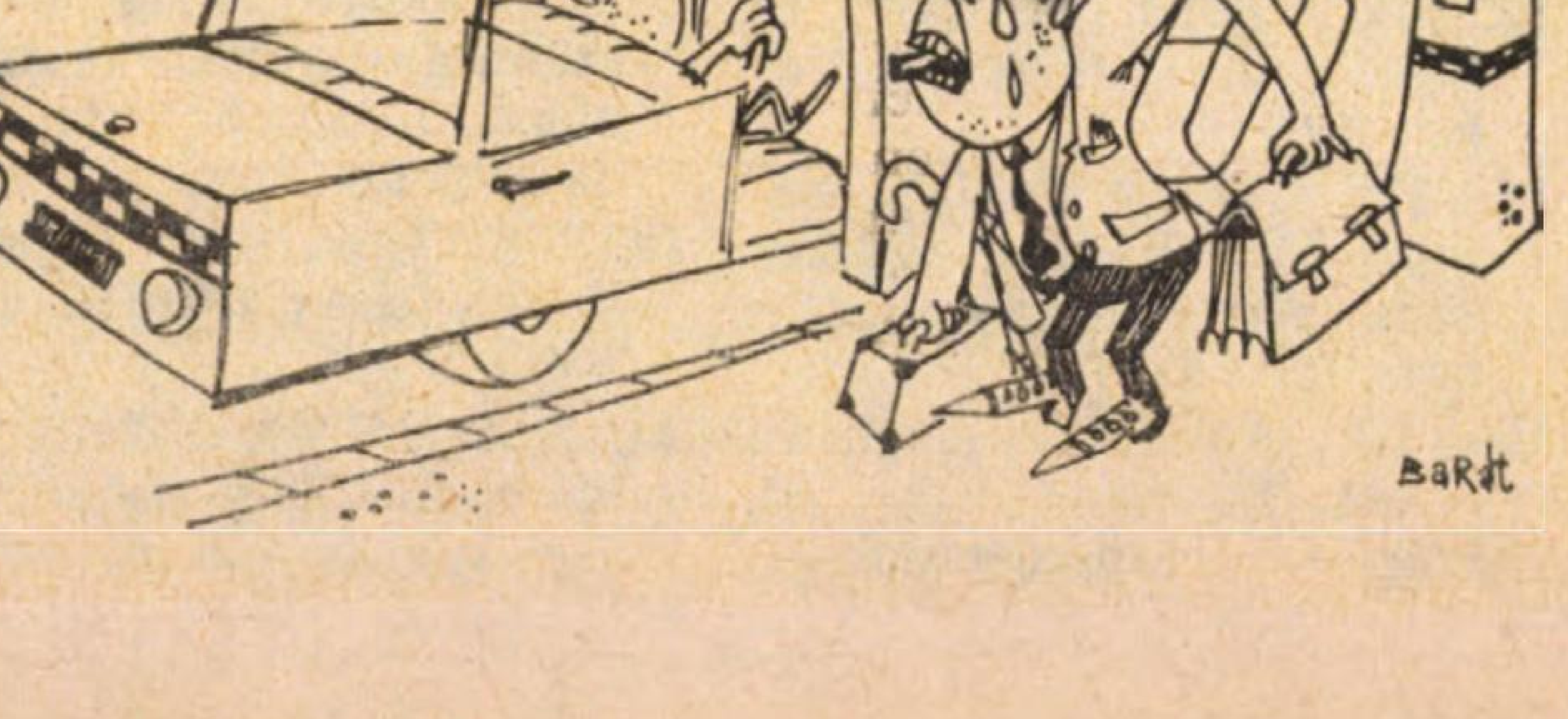

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÁJÉKOZATLAN KALAUZ

A Panoráma könyvek sorában a Medicina kiadásában jelent meg a Miskolc című útikalauz. Az eléggé borsos árú útikalauz összeállítása feltétlenül nagyobb figyelmet kívánt volna!

Nézzük először a képeket. A 61. oldalon a Szabadság tér fényképét látjuk, a Széchenyi utca felől nézve. A kép legalább tizenegy esztendős, mert az 1956 végén leégett avasi torony még rajta van. Ugyancsak a téren vannak a már régen kivágott dísz-cseresznyefák. Viszont a 115. oldalon látható ugyanez a tér az Avas felől fényképezve, immár fák nélkül.

A szöveges anyagból a kulturális életre vonatkozó fejezetet néztük át tüzetesebben.

A 90. és 95. oldalon téves névvel emlegeti a kalauz a Zeneművészeti Főiskola miskolci tagozatát, a 91. oldalon Liszt Ferenc Szimfonikus Zenekarról beszél, holott ilyen nevű intézmény soha nem létezett Miskolcon. A színházról szólva nem említi a színház nevét, ugyanakkor a kötethez csatolt térképen Déryné Színházat találunk, holott az intézmény neve: Miskolci Nemzeti Színház. Tévesen közli a kalauz a 92. oldalon a mozik számát. Ugyanis Miskolcon nem 11 szélesvásznú, 4 normál és 5 szakszervezeti, tehát összesen 20 mozi működik, hanem 11 állami mozi, abból 2 falusi, peremkerületi jellegű keskenyfilm-színház és két szakszervezeti kezelésű mozi. Helytelenül közli a kalauz a Miskolci Filmfesztivál nevét és a 92. oldalon említett Miskolc–Lillafüred–Borsodi Rádió igazi neve a Magyar Rádió és Televízió miskolci stúdiója, és már régen nem Lillafüreden, hanem az Ady Endre u. 14. számú házban található. A 94. oldalon hat múzeumot említ, de csak ötöt sorol fel.

(benedek)

Valahol Vietnamban

Fülöp György rajza

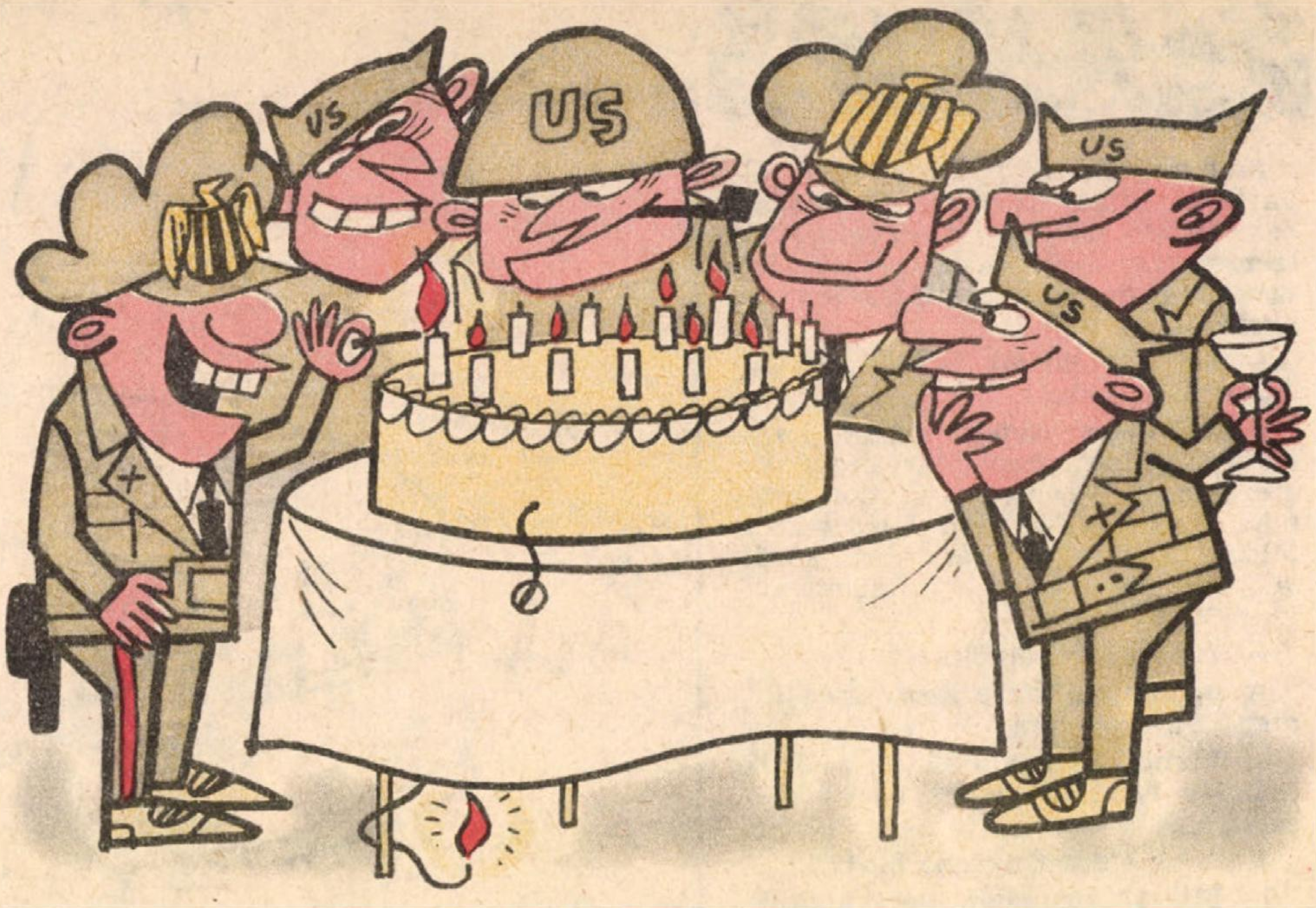

– Annak örömére, hogy sikerült a környéket megtisztítani a partizánoktól . . .

Keleti kiküldetés után

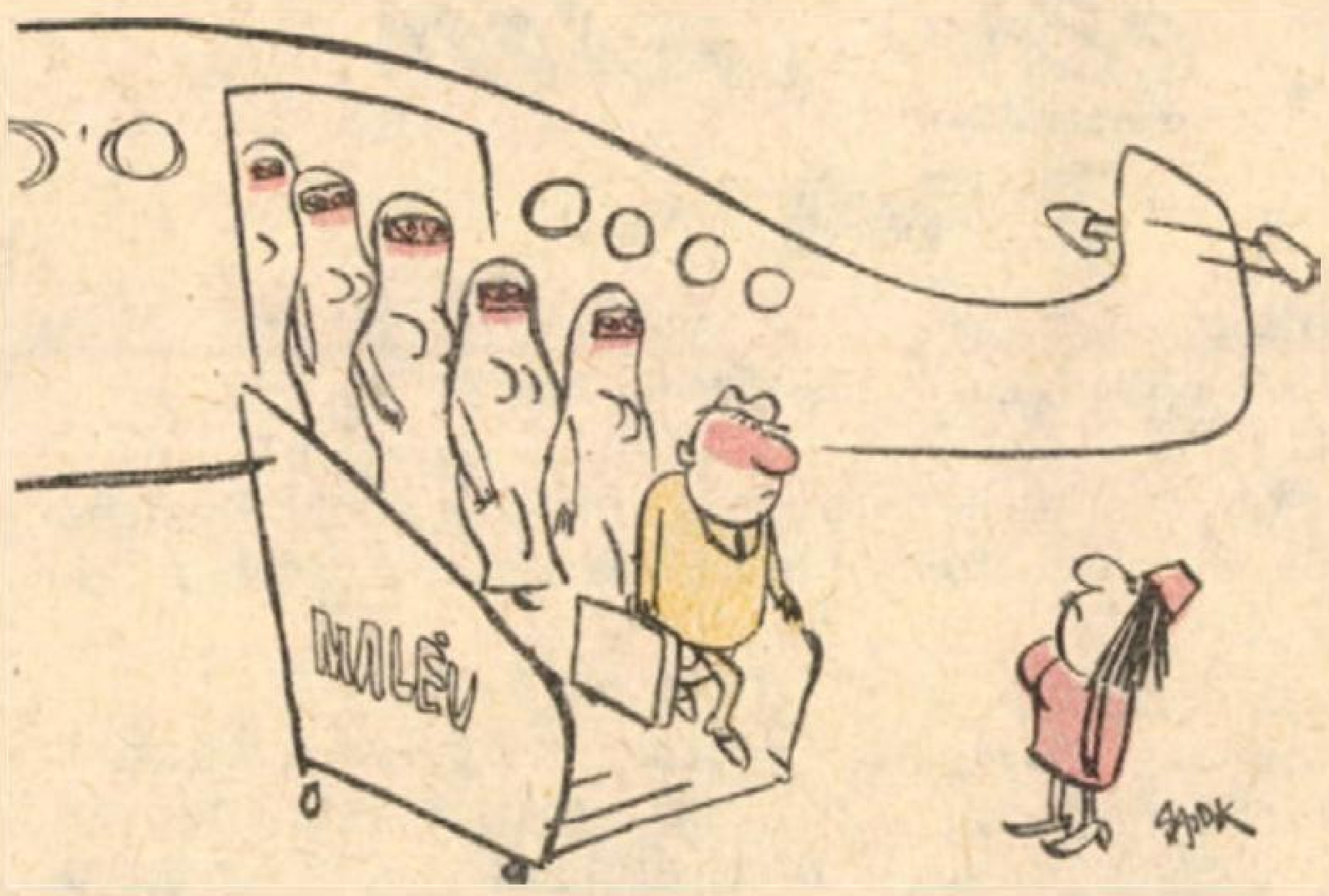

Dunaparti idill

Lenn az alsó rakpartlépcsőn
Ősz horgász ül méla lesben,
Fenn egy padon fiú és lány
Néz egymásra egyre szebben.

Nem moccan a horgász, nehogy
A halakat elzavarja,
De a lánynak a padon már
A fiúhoz simul karja.

Nem fogott a horgász semmit,
Bár a karja majd megszakadt,
Szerencsésebb volt a kislány:
A fiú horogra akadt.

Hidvéghy Ferenc

Irigység

Hegedűs István rajza

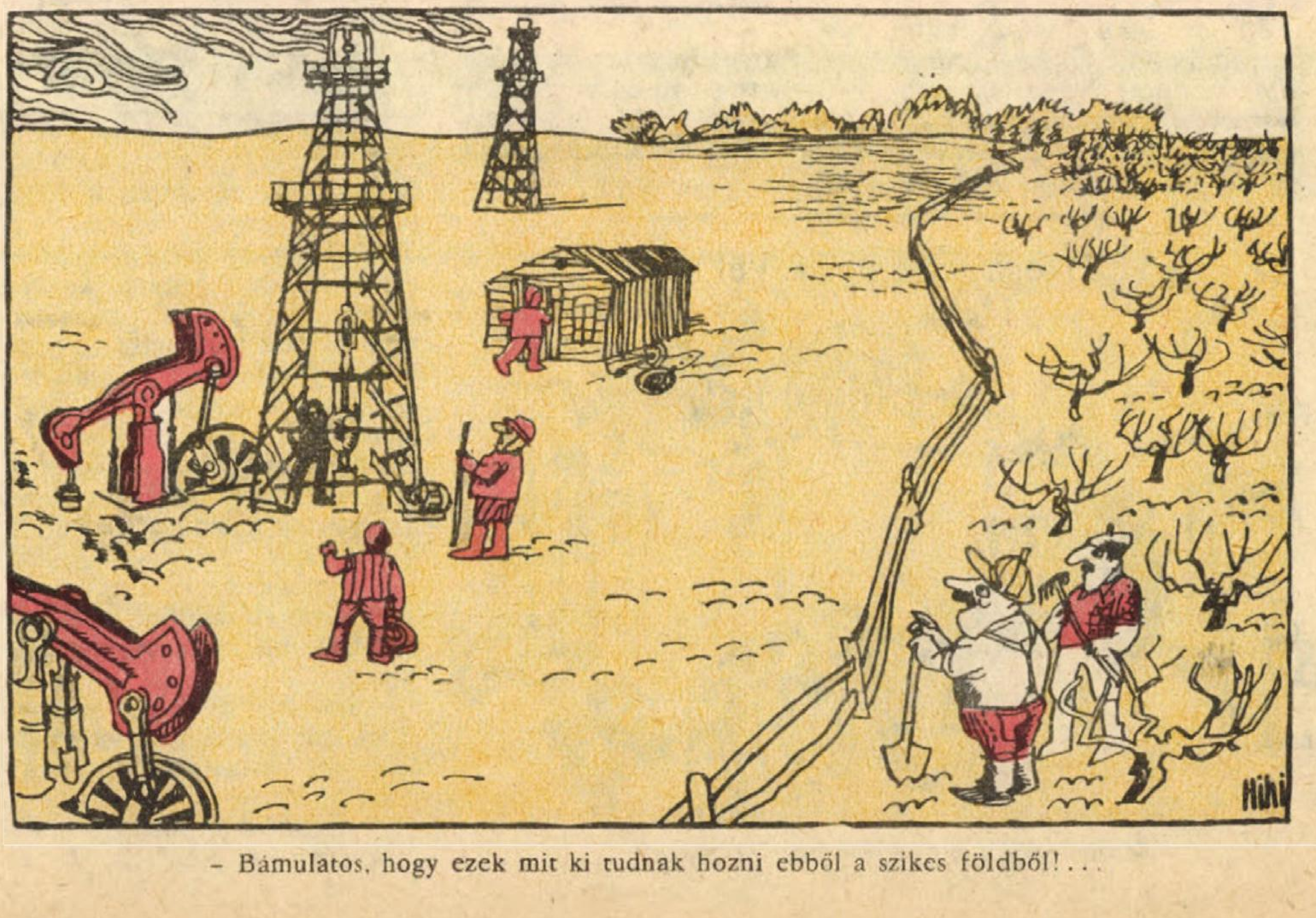

– Bámulatos, hogy ezek mit ki tudnak hozni ebből a szikes földből! . . .

HALLOTTUNK EGY VICCET

A hatalmas New York-i Central Parkban, amely az utolsó esztendőkben fejlett bűnügyi statisztikájával szerzett hírnevet, az ott cirkáló éjszakai rendőr éles kiáltásra lett figyelmes.

— Le a vietnami háborúval! Le Johnson elnökkel!

Futólépésben sietett a „tett színhelyére". Megdöbbentő látvány tárult a szeme elé — ahogy a rendőri krónika mondja. Egy férfi fetrengett a földön, a hátában kés, körös-körül vértócsa. De a sebesült rendületlenül kiabálta:

— Le Johnson elnökkel!

A rendőr kihúzta a kést, aztán indignálódva mondta:

— Mondja, maga ökör! Ha ilyen csúnyán leszúrták, miért nem kiabál segítségért?

Mire az áldozat nyöszörögve:

— Miért? Ha segítségért kiáltok, maga talán idejött volna?

Nyár a trolin **Sajdik Ferenc rajza**

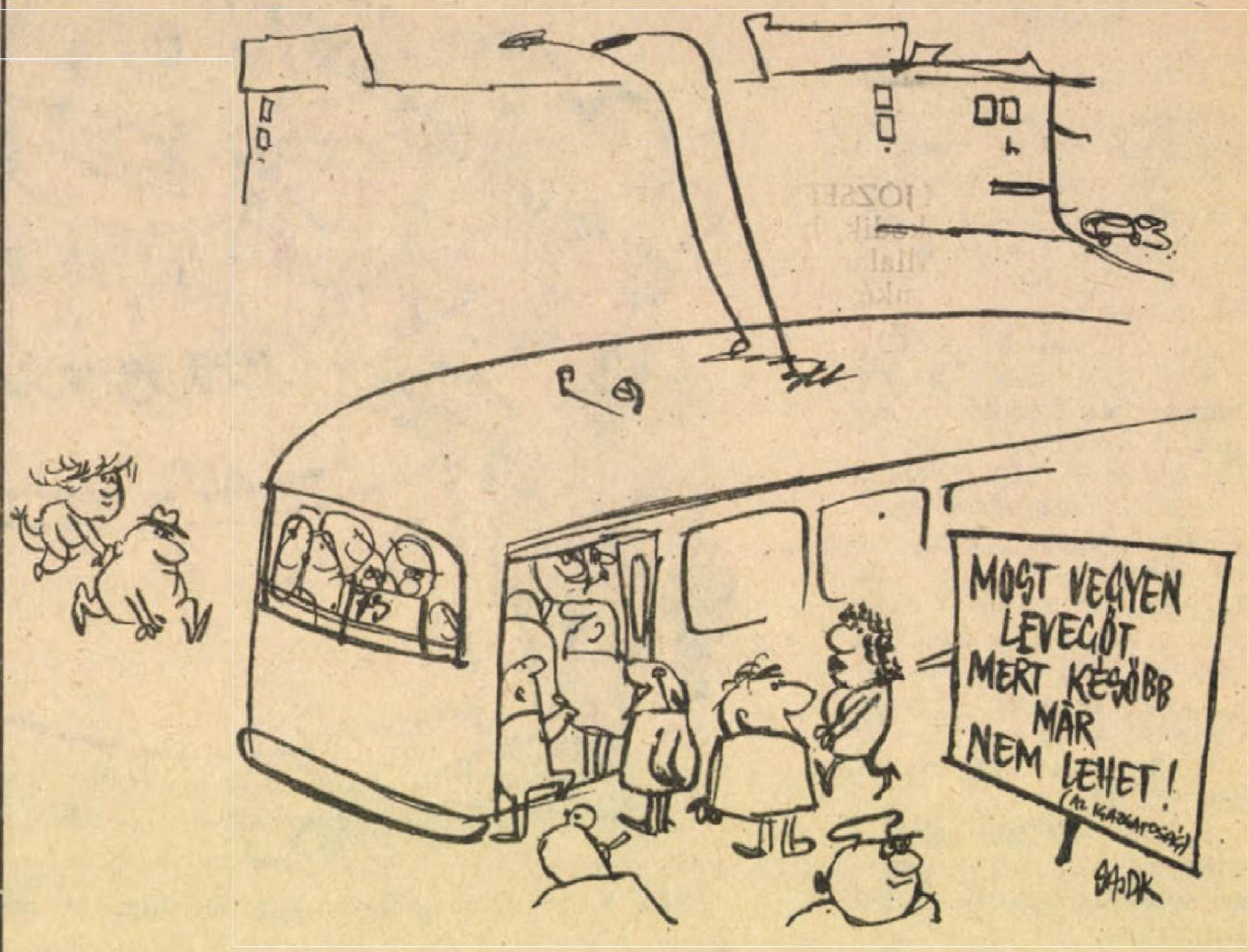
75
MOST VEGYEN LEVEGŐT MERT KÉSŐBB MÁR NEM LEHET! (AZ IGAZGATÓSÁG)
SAJDK

Az első interjú

(EMLÉK)

Az iglói főgimnázium öreg magyar–irodalom tanára ott ült a vén hársfa alatt, az iskola udvarán. Szeretett ott üldögélni, a könyvet, amiből olvasgatott, összecsukta néha, és fölnézett a sűrű lombok közé. Úgy festett, mint egy megelevenedett műemlék.

Ez a költői kép egyáltalán nem túlzás. Pákh Károly tanár úrnak nagy és tisztelt neve volt országszerte. Pákh Albert testvéröccse volt, az írónak, aki a Vasárnapi Újságot alapította, és aki Petőfi Sándor benső barátja volt. De – nagy és tisztelt neve volt a fának is, amely alatt üldögélt. Úgy hívták, hogy: a Petőfi-hársfa.

Én az iglói főgimnázium harmadik osztályának tanulója voltam. Lapot is szerkesztettem, én voltam a szerkesztője, másolója, kiadója. Az volt a lap címe: „Kis Regélő." És gondoltam merészet és nagyot: mint „Újságíró" fogok jelentkezni Pákh tanár úrnál, s megkérem, hogy mondjon el pár kedves emléket a múltjából.

– No, mi az, amice? – mordult rám, amikor tisztelettel megállottam előtte. Féltem is tőle, szerettem is, mert igen mérges, de igen jó ember volt.

– Tanár úr, kérem, azt gondoltam, ha nem veszi rossz néven… Petőfiről…

Elővettem a kis noteszemet.

– Szóval interjú – mondta, és mintha mosoly bujkált volna a bozontos, fehér szakálla körül. – Hát kérdezzen, amice.

– Miért hívják ezt a fát Petőfi-hársnak?

– Mert megérdemli. Ezek alatt a lombok alatt felejthetetlen délutánt töltött a költő.

Rám mordult.

– Írja meg a dátumot: az 1845. évben volt. Szomorúan érkezett, sok minden

bú-baj érte, itt aztán a Kárpátok regényes tájain, az öreg várromok közt fölvidult. Az iglói szép lányok körülvették, afféle kis majálist rendeztek a tiszteletére. Eperjesen Kerényiéknél lakott, Iglón a mi családunk látta vendégül. Nos, főszerkesztő úr, akar még valamit tudni?

– Ha megengedné, tanár úr, pár emlékező szót kérek a bátyjáról…

Közbevágott:

– Most én kérdek valamit. Tudja-e, mi volt az írói álneve?

– Igenis, tudom. Kaján Ábel. Sőt, azt is tudom, hogy hírnevét humoros írásaival szerezte.

A lombok fölöttünk halkan suttogni kezdtek. A tanár úr fölnézett rájuk, aztán csöndesen szólt:

– Derék, jó ember volt. Hű barát. Tudták azt is róla, hogy Petőfit debreceni nyomorúságában segélyezte, ahogy csak tudta. Persze össze is vesztek, aztán összeölelkeztek.

Elővette a könyvét:

– Az interjú véget ért. Dixi.

– Tanár úr, kérem, csak egy szót még. Valami intimitást:

Rám nézett a csillogó szemüveg mögül:

– Született újságíró! Máris az apró részletek érdeklik. No, hát jó! Elmondok egyet. Amikor nálunk volt megszállva Petőfi, az anyám a kis vendégszobában megvetette az ágyát. Meglepetve láttam, hogy egy borral telt pintes üveget tett az ágya melletti asztalkára. Azt mondtam: „Rakja el azt a boros flaskót, édesanyám, de azonnal, mert amilyen hirtelen természetű a költő, még dühbe jön." Az anyám csodálkozva kérdezte: „Hogyan? Hiszen azok a szép bordalok…" „Petőfi csak írja azokat, de sohasem iszik egy kortyot se."

Csönd. Jegyeztem. A tanár úr rám nézett szigorú, tiszta tekintetével.

– No de most már elég, amice. Hagyjon békében!

A boltíves kapuból még visszanéztem rá. A könyvét elővette, de nem olvasott. Tovább nézte a lengő, sűrű leveles ágakat, a Petőfi-hársfa suttogó lombkoronáját.

Farkas Imre

Megnyílt a budai Vár

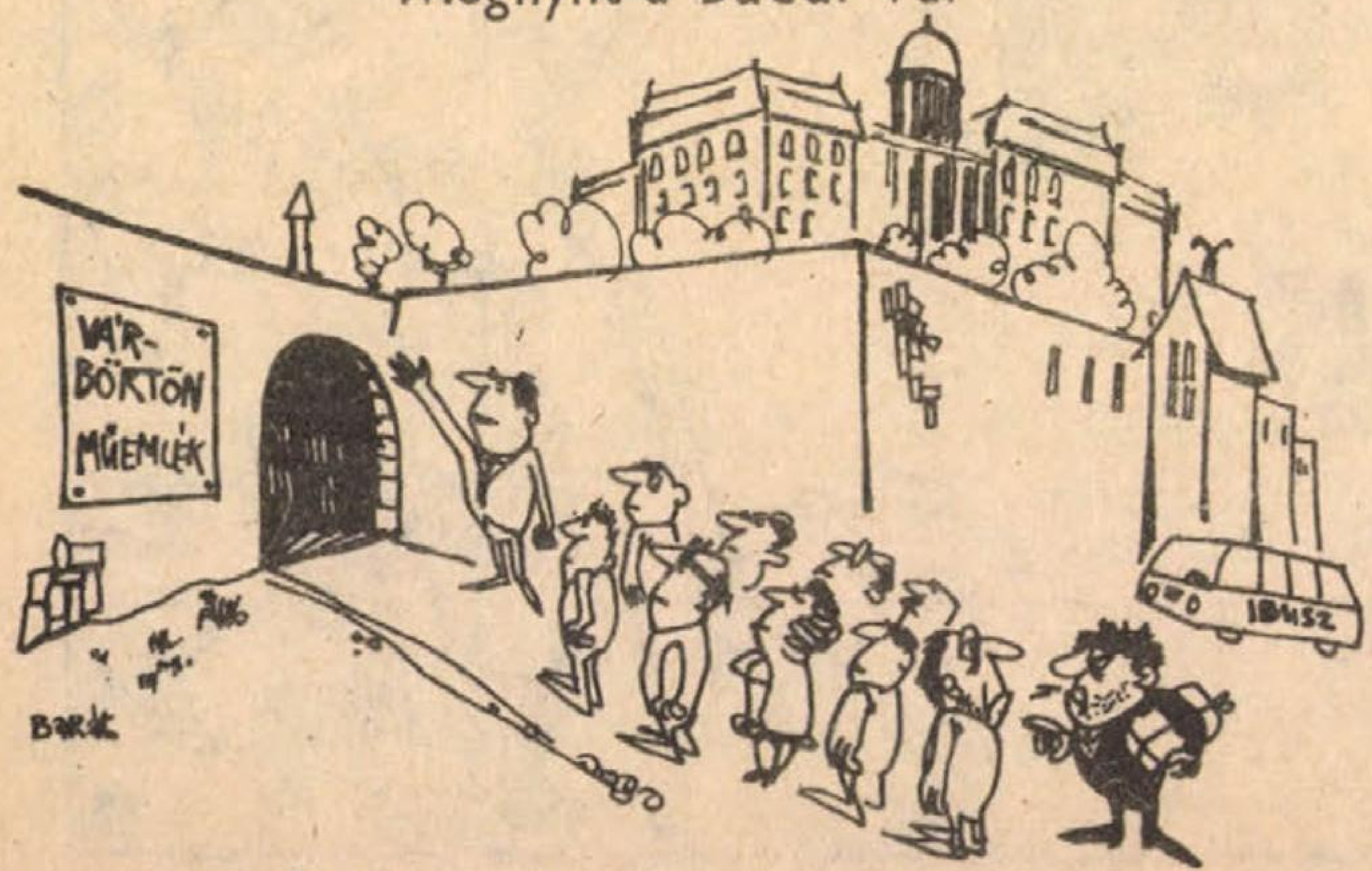

– Hoztál fogkefét és egy váltás fehérneműt?

LUDAS MATYI AZT ÜZENI . . .

BÁTASZÉKI JÓZSEFNÉ, BÓLY: Panaszkodik, hogy a Vetőmag Vállalat által „búzavirág" címkével forgalomba hozott magból takarmánykáposzta kelt ki. Tanácsaink; 1. Kísérletezzen most már „takarmánykáposzta" feliratú vetőmaggal. 2. Szerezzen be nyulakat, arra az esetre, ha abból sem búzavirág kelne ki.

Dr. FRANK JÓZSEFNÉ, BUDAPEST: Az a panasza, hogy a most forgalomban levő citromok csupa héjból állnak, nem fedi a valóságot. Héjon kívül (illetve belül) még igen-igen sok mag is van bennük!

TÖBB OLVASÓNK figyelmeztetett bennünket, hogy május 11-i számunkban „Az ügetőn" című rajz a galoppot ábrázolta. A kettő között, mint tudnunk illett volna, lényeges különbség van: az ügetőn kocsiból (sulky) hajtják, a galoppon lovagolják a lovakat. – Köszönjük a felvilágosítást, s elnézést kérünk, hogy elgaloppíroztuk magunkat!

Dr. SZENDREI MIKLÓS, BUDAPEST: Mint írja, a napokban több utcai automata-mérlegen megmérte magát, s a Mártírok útján 82, a Batthyány téren 75, a Vigadó téren 87 kilót mutatott a készülék. – Javasoljuk: sürgősen forduljon orvoshoz, az ilyen nagy súlyingadozás igen veszélyes! Vagy inkább az automatákat kellene „gyógykezeltetni"?

Középiskolai záróünnepély után

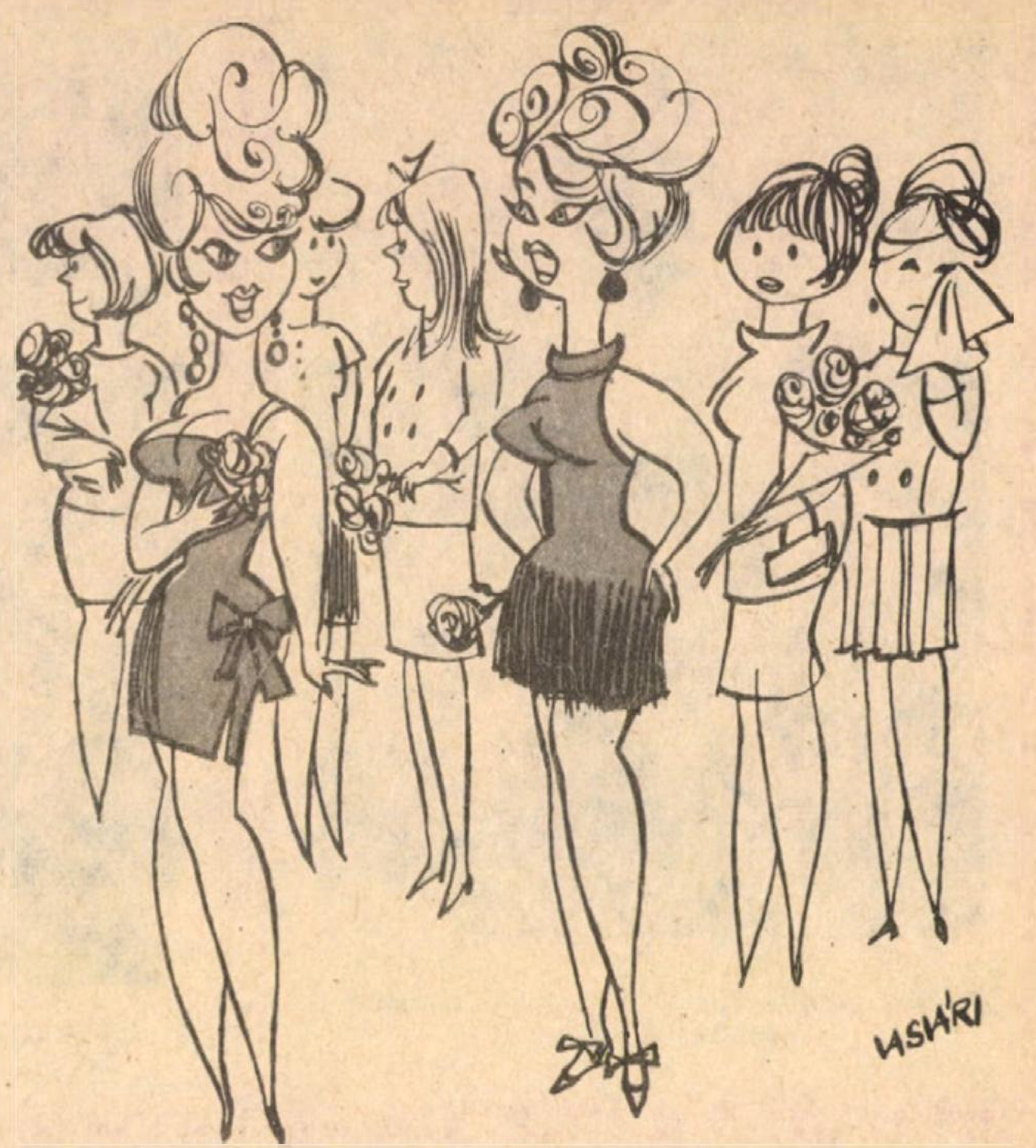

– Bizony, most kimegyünk az életbe . . .

LABDARÚGÓ LIDÉRCNYOMÁS

A sport iránt érdeklődő olvasóim közül néhányan talán ismerik azt a javaslatomat, amelyet a „Képes Sport"-ban tettem a labdarúgó szabályok módosítására. Az egyre jobban elharapódzó durvaságok megfékezésére azt ajánlottam, hogy a játéktér bármelyik részén elkövetett durvaságért 11-est ítéljen a játékvezető, s különösen durva szabálytalanságért két 11-est.

Megmondom őszintén, erre a módosító javaslatra egy szörnyű álom ihletett. A jövő évtizedek egyik mérkőzését álmodtam meg, s mondhatom, még most is kiver a verejték, ha eszembe jut. A játékosok tőrrel és puskával voltak felszerelve, s egy különösen vad képű hátvéd kezében géppisztolyt láttam. Mindkét kaput alaposan megerődítették, a büntetőterületen aknamező húzódott, a kapukat közvetlenül géppuskafészkek védték. A játéktér felett már a mérkőzés megkezdése előtt felderítő gépek keringtek. A zsúfolt nézőtéren a szurkolók harci dalokat énekeltek, miközben kézigránátjaikat készítették elő az érdekesnek ígérkező sporteseményre.

Belátogattam a két öltözőbe. Egymás után harsogtak a lelkesítő beszédek. Mindkét öltözőben hangoztatták, hogy ennek a mérkőzésnek a kimenetelétől függ a vállalat, a személyi állomány, s nemcsak a főváros és a vidék, hanem az egész világrész sorsa is. Mindkét elnök hangsúlyozta, hogy állása függ a győzelemtől, azonkívül, hogy a kultúra, az őslénytan és az elnyomott népek fejlődése is kockán forog. Minden játékosnak egy családi házat, gépkocsit és egy pontosan járó arany toronyórát ajánlottak fel, vereség esetére pedig hosszabb és nem felfüggeszthető szabadságvesztést helyeztek kilátásba.

— Győzelem vagy halál! — kiáltották a játékosok, majd fegyvereiket igazgatták, menetnóták dúdolása közben.

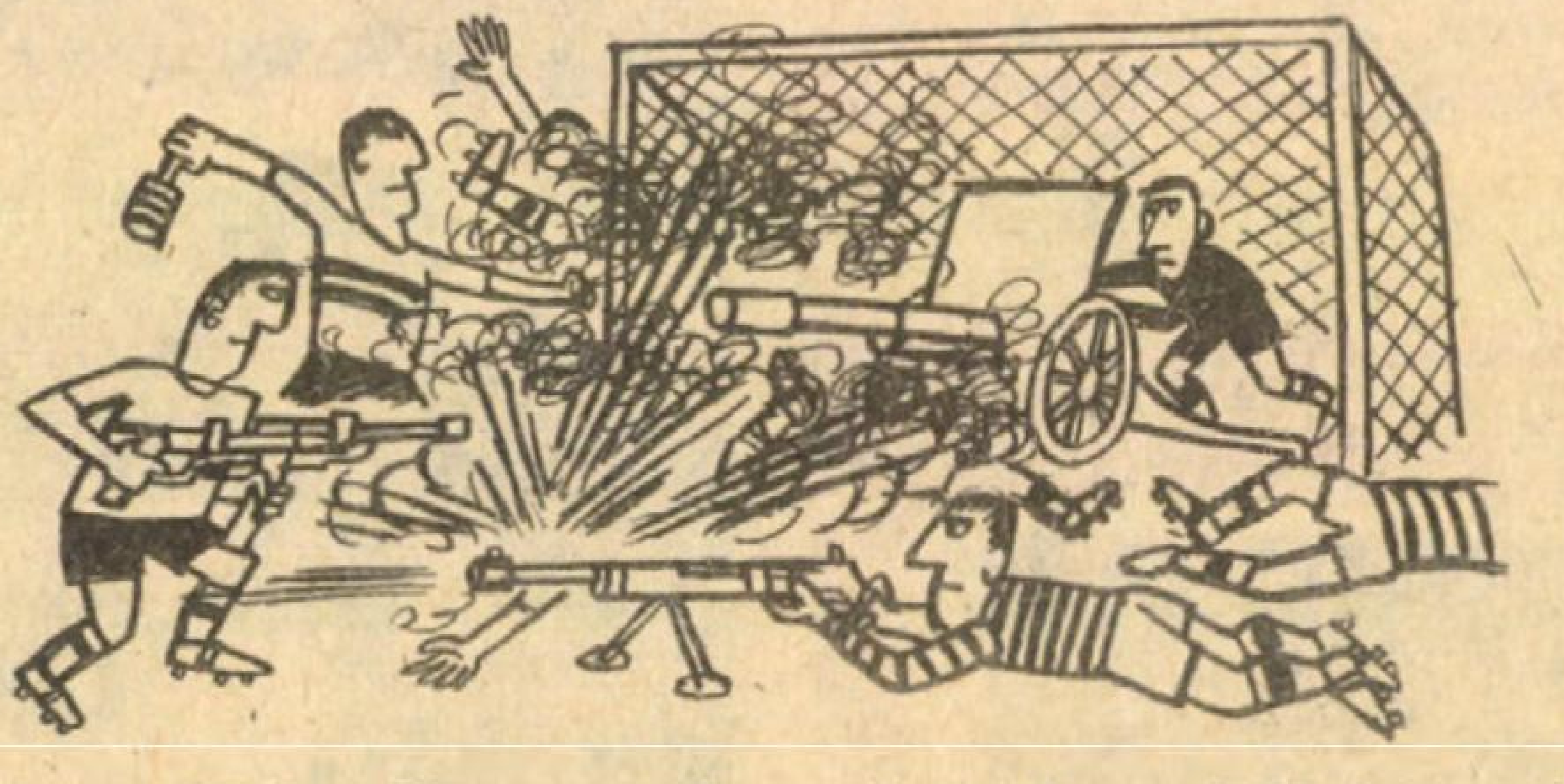

A mérkőzést tüzérségi tűz, majd légitámadások vezették be, utána dobpergés és trombita hangjai mellett egymásnak rontott a két csapat. Mindkét fél élénk támadásokat vezetett, s általában gyalogsági fegyvereket, lángszórót és becsúszó szerelést alkalmaztak. A játékvezető igyekezett kézben tartani a mérkőzést, több lesállást azonban elnézett, mivel a robbanások nyomán keletkezett füst elvette a kilátását. A játék irama különben némileg meglassult, mivel a középpályás játékosok beásták magukat, majd légi támogatást kértek.

A pálya szélén felállított műtőkben szorgos sebészkezek végezték a feltornyosuló munkát. Mindkét kapura záporoztak a lövések, a kapusok azonban ezúttal visszalőttek, és visszavonulásra késztették a csatárokat. A nézőtérről sok ballisztikus és irányított lövedék repült a játéktérre, majd a szurkolótáborok egymás ellen fordultak, miközben a tüzérség és a légierő mindkét oldalon beavatkozott a harcokba.

A játéktéren az egyik roham a másikat követte. A veszteségek mindkét részen jelentősek voltak, s már bevetették a tartalékokat is. A játékvezetőnek sok dolga akadt, s különösen akkor vált feszültté a hangulat, amikor nem adott meg egy gólt, mert a támadó csapat mérges gázt használt, holott ezt tiltja a genfi egyezmény és egy FIFA-döntvény.

Egyik csapat sem tudott döntő fölényt kiharcolni, én viszont éppen akkor ébredtem fel, amikor az egyik edző türelmetlenségében elhatározta, hogy nukleáris fegyvereket vet be.

Ágyam mellett különben Juvenalis állt, s ismert jelszavát — „Ép testben ép lélek!" — hangoztatva fejtette ki nekem a sport nemes hivatását a szellem és a test, nemkülönben az egészség és a jellem harmonikus művelésében.

Feleki László

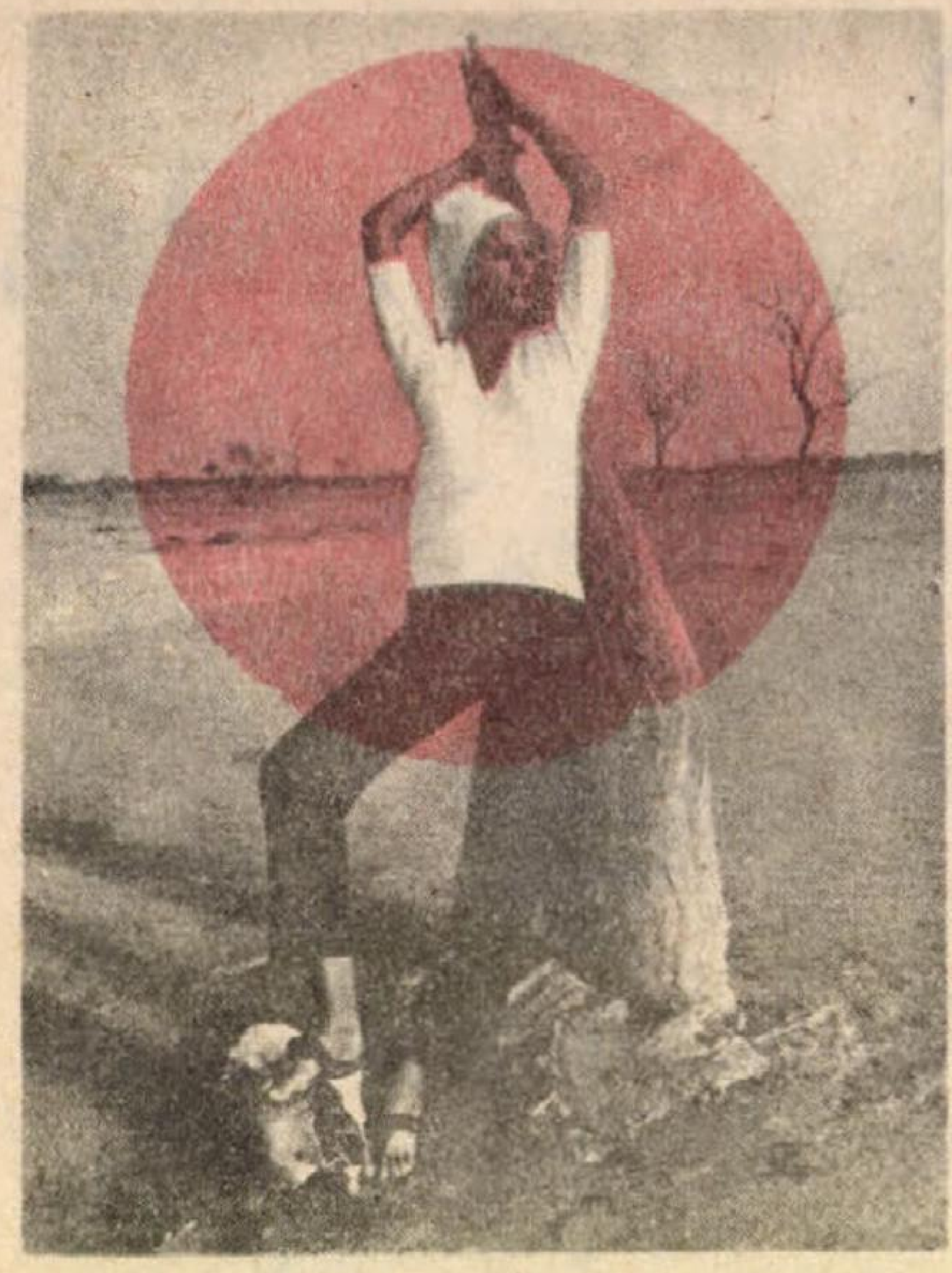

Ízléses, szolid viselet hajótöröttek számára egy lakatlan szigeten.

Praktikus munkaruha, téesz-fiataloknak kukoricamorzsoláshoz.

A csillagmintás ruha borult éjszakákon megkönnyíti a tájékozódást a szabadban.

DiVAT a divat!

Manapság az ember lassan már nem tud olyan helyre menni, ahol ne lenne épp divatbemutató. Reprezentatív szállodák halljában, uszodákban, osztályon felüli vendéglőkben végtelen sorokban özönlenek a fáradhatatlan manökenek, a divat lánglelkű és jó alakú apostolai. Sőt, talán nincs messze az idő, amikor majd nem a mozielőadások szünetében lesznek a divatbemutatók, mint most, hanem a divatbemutatók szünetében lesznek az előadások . . .

Mivel a divatfotók a sajtó szürke hasábjait teljesen meghódították, ideje, hogy laptársainkhoz hasonlóan, mi is érzékeny szeizmográfként reagáljunk a módi változásaira. Nos, az alábbiakban bemutatunk néhány új tavaszi divatkreációt, és egyszersmind pár gyakorlati jó tanáccsal igyekszünk enyhíteni az olvasók öltözködési gondjait.

D. F.

Nappal kalap, este lámpaernyő!

Ez a ruha sakkozásra is alkalmas! Persze, előbb le kell vetni . . .

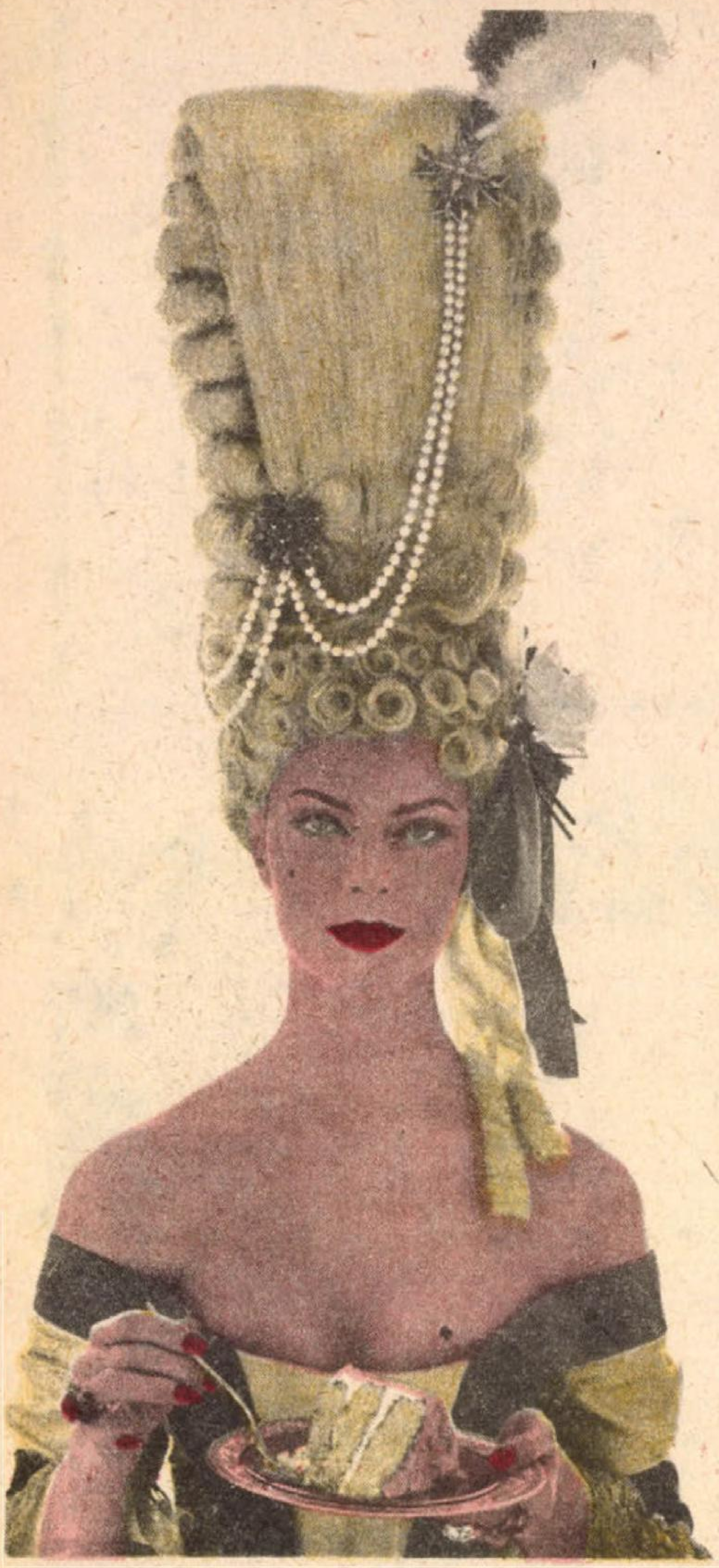

Egyszerű, divatos hétköznapi frizura, dolgozó nőknek.

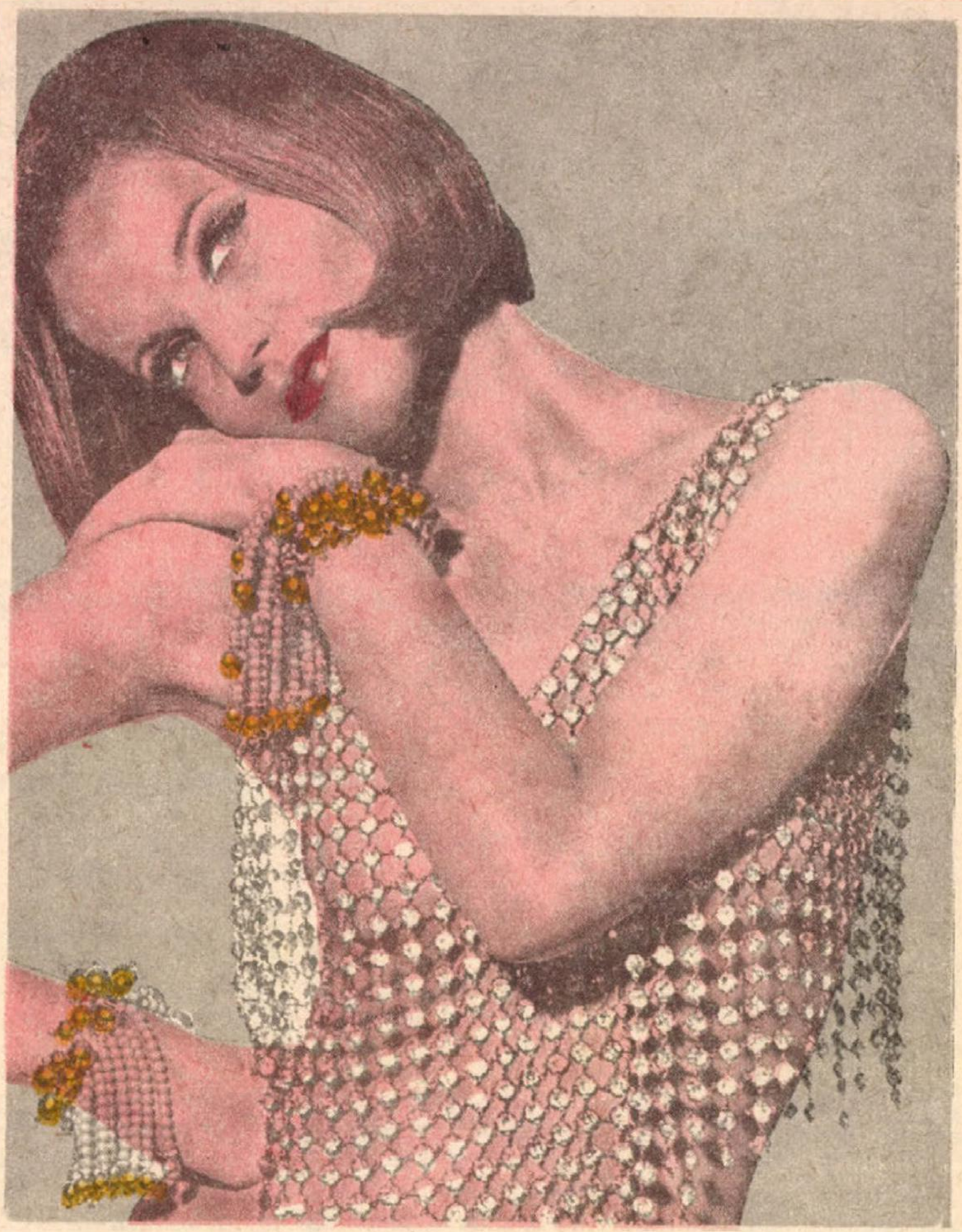

A jövő ruhája a gyöngy és a briliáns! Tartós, szellős, molymentes!

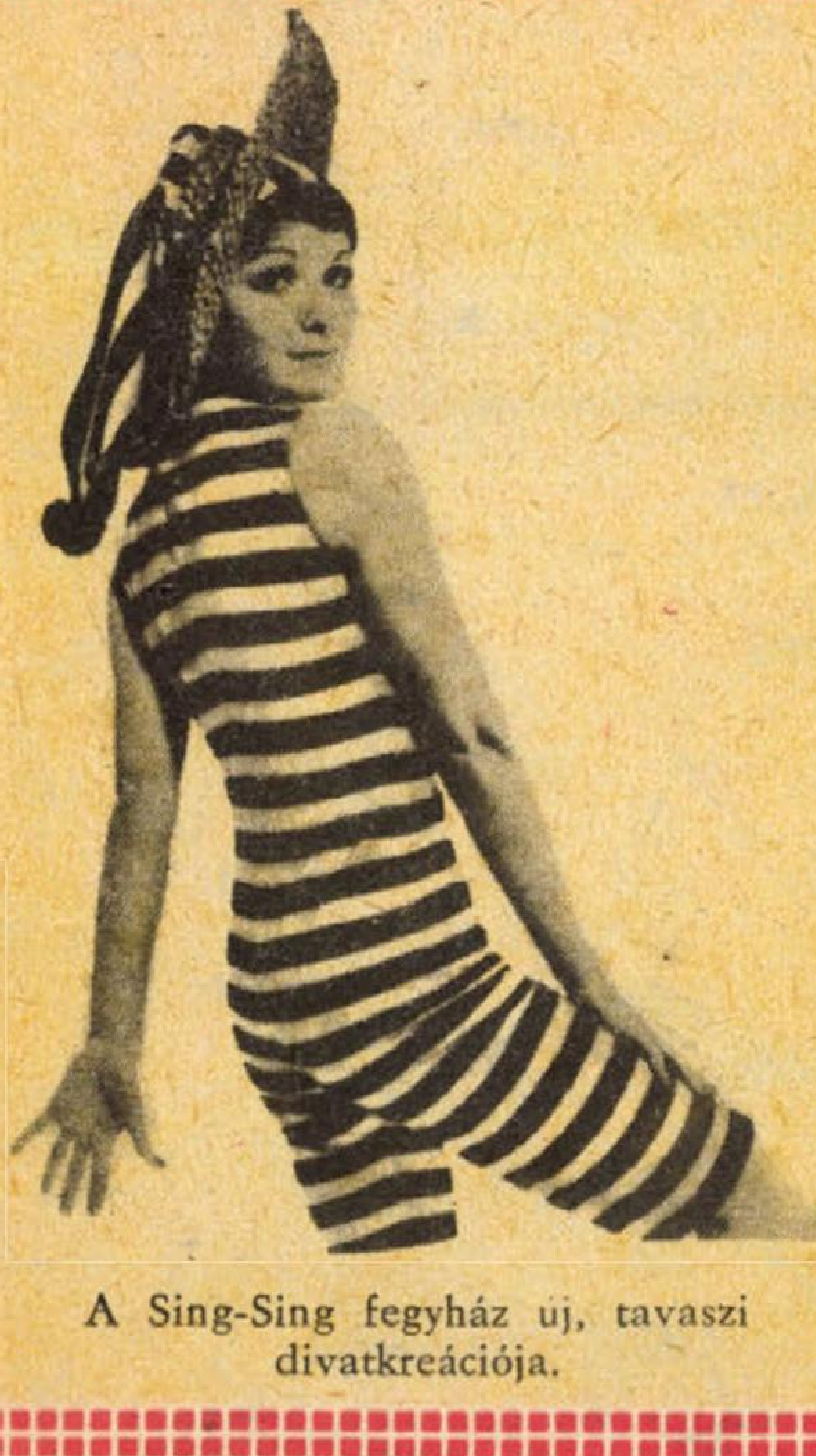

A Sing-Sing fegyház uj, tavaszi divatkreációja.

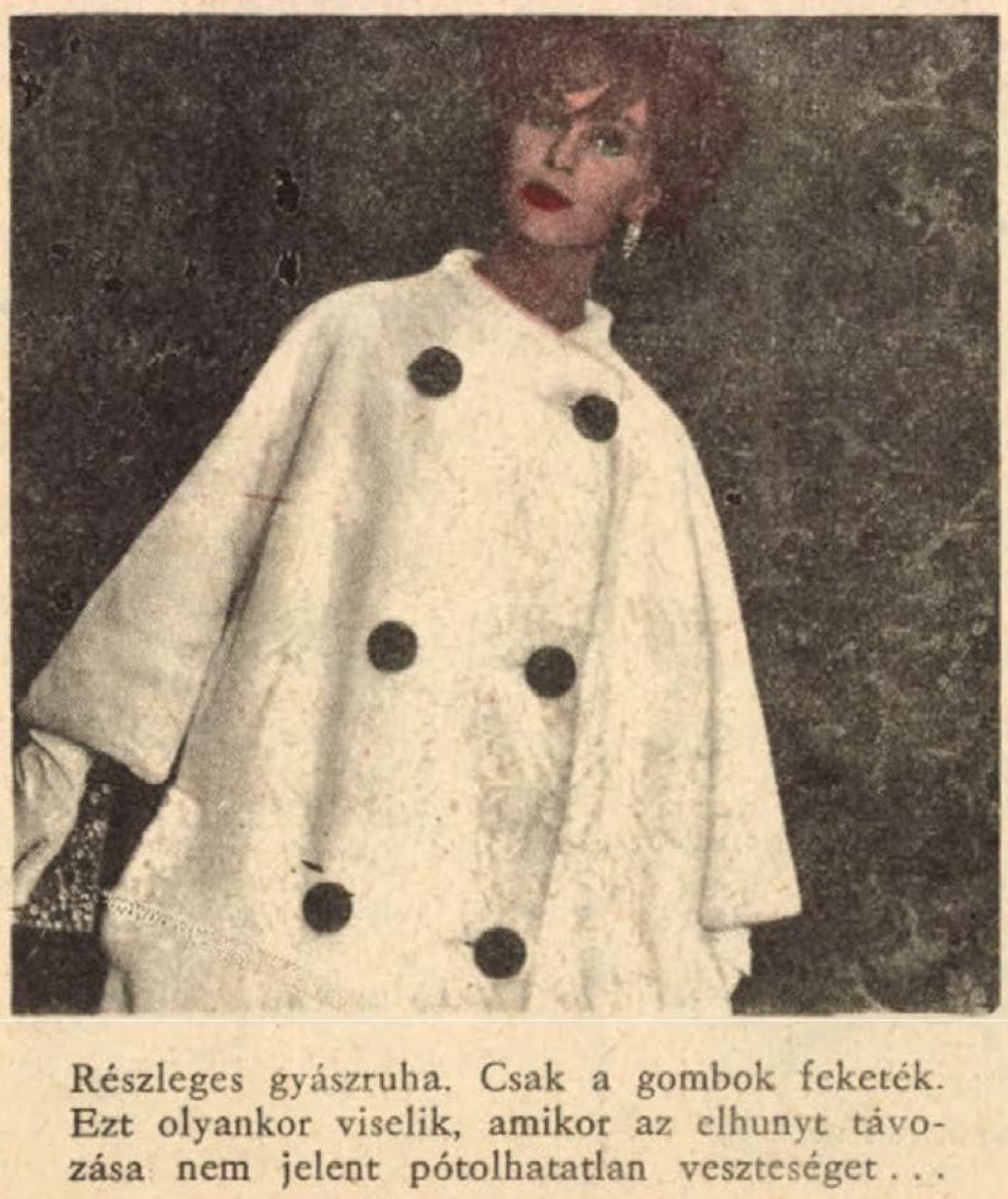

Részleges gyászruha. Csak a gombok feketék. Ezt olyankor viselik, amikor az elhunyt távozása nem jelent pótolhatatlan veszteséget . . .

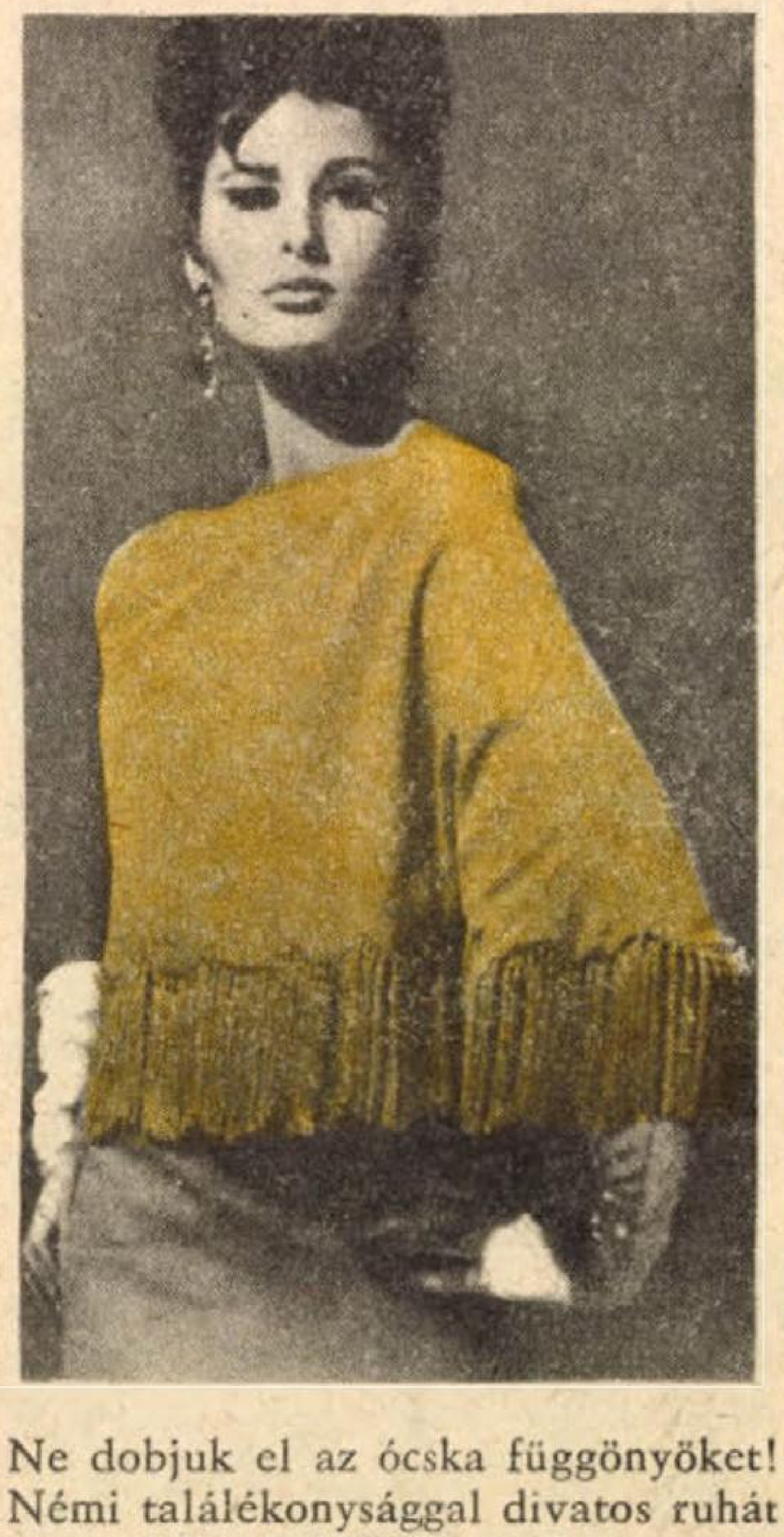

Ne dobjuk el az ócska függönyöket! Némi találékonysággal divatos ruhát lehet belőlük varrni . . .

Erdei útjelző, kezdő gombaszedőknek

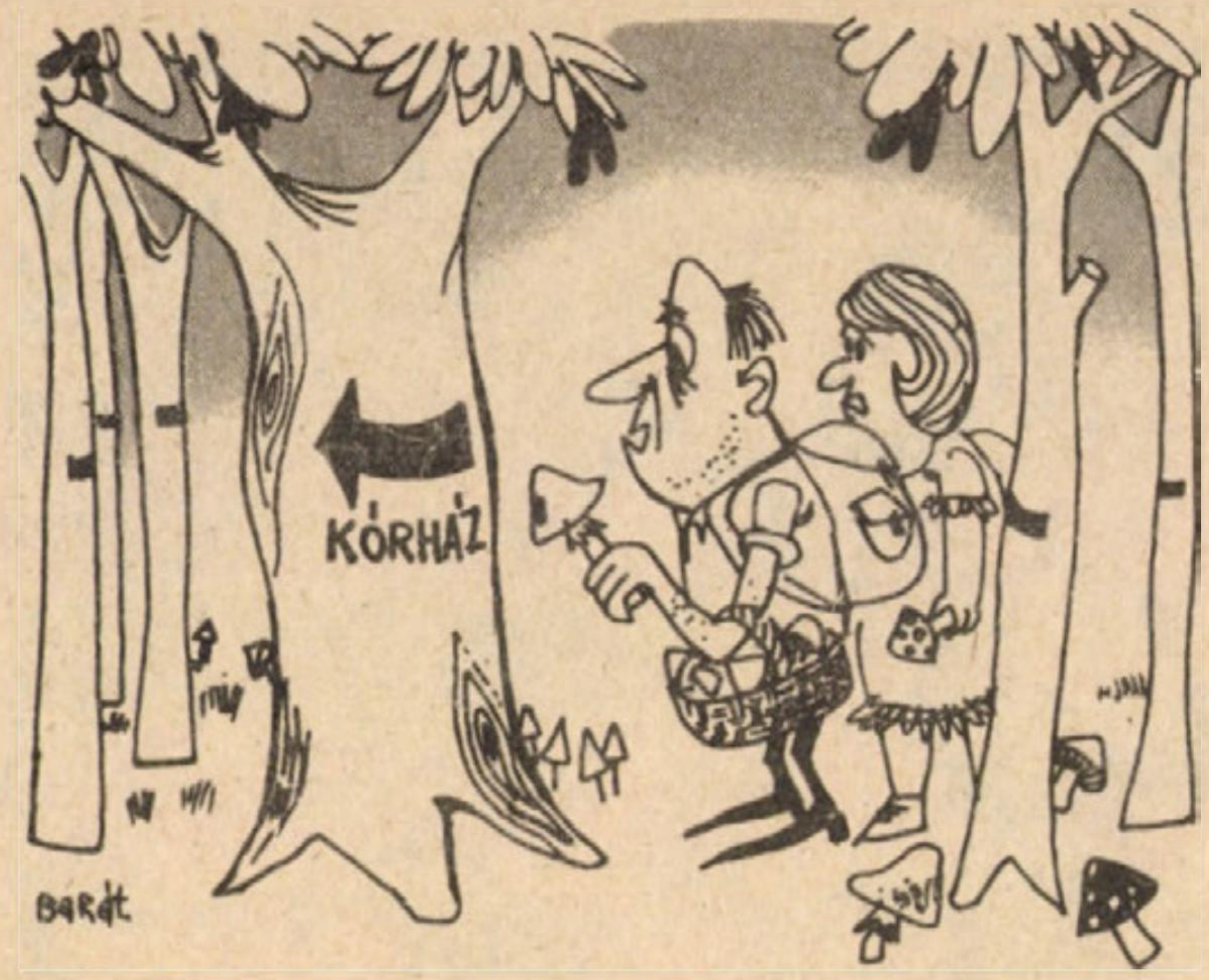

Krimit játszottak

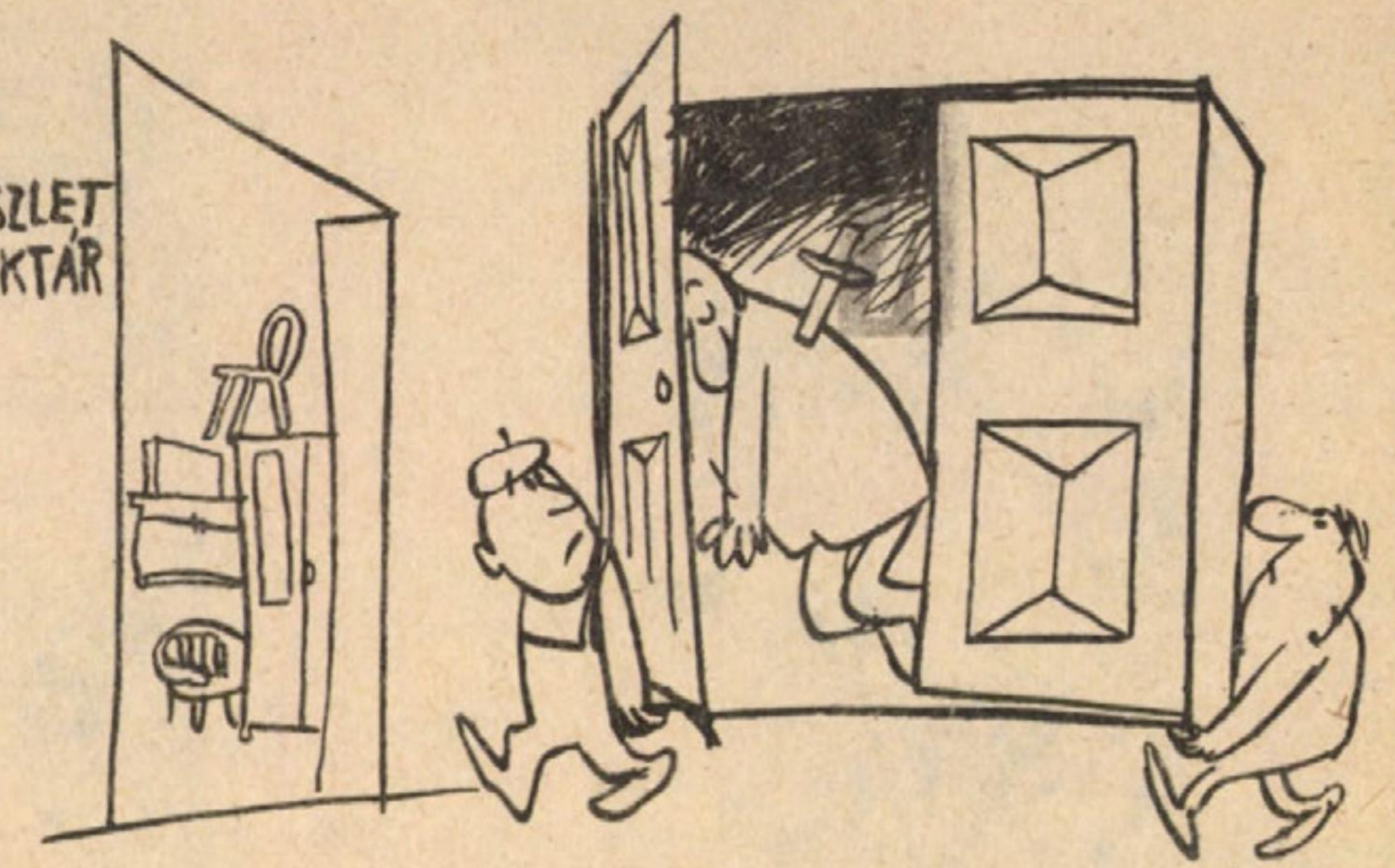

BOMBA a KOLOSTORBAN

Vannak még hibák — ezt juttatta eszembe egy különös újsághír. Juanita, a gyönyörű spanyol leány, a városka szexbombája a zsüri baklövése folytán második lett a helybeli szépségversenyen. Elkeseredésében kolostorba vonult. Képzelhetik, milyen felfordulás keletkezett a szomszédos rendek életében. A szexbomba még fel se robbant, máris megreszkettette a környéket. Mire illetékesek észbekaptak, föleszmélvén, hogy szexbomba nem való a kolostorkertbe, Juanita többeket kárhozatba kergetett a szelídség és a végtelen türelem mintaképei közül.

Az eset tanulságain tűnődve, elégedetten gondolok arra, hogy az ilyesmi nálunk egyáltalán nem okozott volna ekkora konsternációt. Nálunk nyilvánvalóan sokkal kiegyensúlyozottabbak a viszonyok, mint Spanyolhonban. Ezért holmi alkati összeférhetetlenség mifelénk nem játszik szerepet a pálya és a hivatás kiválasztásánál.

Gyerekkorom óta ismerem például Fancsalit. Tudtam róla, hogy tériszonya van, ami rémes lehet. A minap megtudtam, hogy Fancsali ennek ellenére toronyőr az N.-i tűzoltóság alkalmazásában. Hogy bírja ezt a szolgálatot, amire alkati okokból alkalmatlan? Mondják, úgy oldja meg a problémát, hogy sohase tekint le a toronyból. Így már más. Akkoriban osztálytársam volt Vargánya Jancsi is. Sajnáltuk szegényt, mert olyan volt, mint az álomkóros: folyton aludt az órákon. Örökké ellenállhatatlan álmosság gyötörte. Hallom, most éjjeliőr egy robbanószergyárban. Igaz, hogy végig alussza az éjszakákat, de mellette bizonyít, hogy még sohasem robbant fel a gyár.

Miczula Ferinek viharos életútja volt. Egy ideig állatszelídítőként dolgozott egy cirkuszban, állítólag még a tigrisek is reszkettek tőle. Ám egyszer karját törte a padlásfeljárón, akkor elment tsz-elnöknek Guzsalyosra, a falujába. Azt mondják, igen nagy a rend abban a szép, közös családban. Szintén ifjúkori pajtásom volt Bunkókövi Béla. Nem mindennapi gyerek hírében állott a Béluska: roppant önérzetes és türelmetlen volt. Valaki csak annyit mondott: „Béluska, szemedbe lóg a hajad", már ütött is. Egyszer a menzán azt találtam mondani, hogy hideg a leves. Béluskát ez idegesítette, és a képembe öntötte tányérjának tartalmát. Tegnapelőtt a Buda Ékköve Étteremben vacsoráztam, hát mekkora öröm ért! Bunkókövi Béluska most ott pincér. Elbeszélgettünk. Elmesélte, hogy megnősült, nagyon boldog a házasélete. A lány természete szakasztott olyan, mint az övé, ezt szerette meg benne, köztük aztán szó sem lehet összekoccanásról. Az asszonyka ápolónővér a Dorottya Közkórházban.

Nincs egy hete, hogy Surdinka Pistával összeakadtam. Az osztály legjobb tanulója volt, csak túlságosan érzékeny és gyöngéd természetű. Ha például az anyja csirkét vágott, Pisti kiszaladt a libalegelőre, mert a vérnek még a látásától is elájult. Jó, hogy betértem a kerületi SZTK-rendelőbe, ugyanis a Surdinka Pista sebész ottan. Ugyanilyen véletlen hozott össze Kudrák Petivel a 63-as villamoson. Rövid szóváltásba keveredtem a kalauzzal, aki már éppen fültövön akart csapni engem, hát akkor ismerjük fel egymást: a Kudrák Peti a kalauz. Nagy ölelkezés lett a találkozás vége. Emlékszem, szegény Petinek kóros tömegiszonya volt, még fogócskát sem játszhatott velünk, mert üldözési mánia gyötörte, és rosszul lett, ha hárman-négyen körülvették. Úgy látszik, már kiheverte, na úgy nagyjából. Ő mesélt nekem más régi cimborákról, köztük szerencsétlen iskolatársunkról, Bagrinec Tóniról. Tóni gimnazista korunkban hatszor vágta fel az ereit, mindannyiszor, valahányszor bukásra állt. Bagrinec Tóni most életvédelmi felelős. Sokat panaszkodott Petinek, hogy a klienseinek nem ér a szép szó, sok a visszatérő öngyilkosjelölt.

De most veszem észre, mennyire elkalandoztam tárgyamtól, Juanitától, a kolostorba vetődött szexbombától. Szerintem nem Juanita a hibás, hanem a zsüri. Hogy úgy mondjam, a zsüri tolta el a dolgot.

Horváth József

Divathóbort

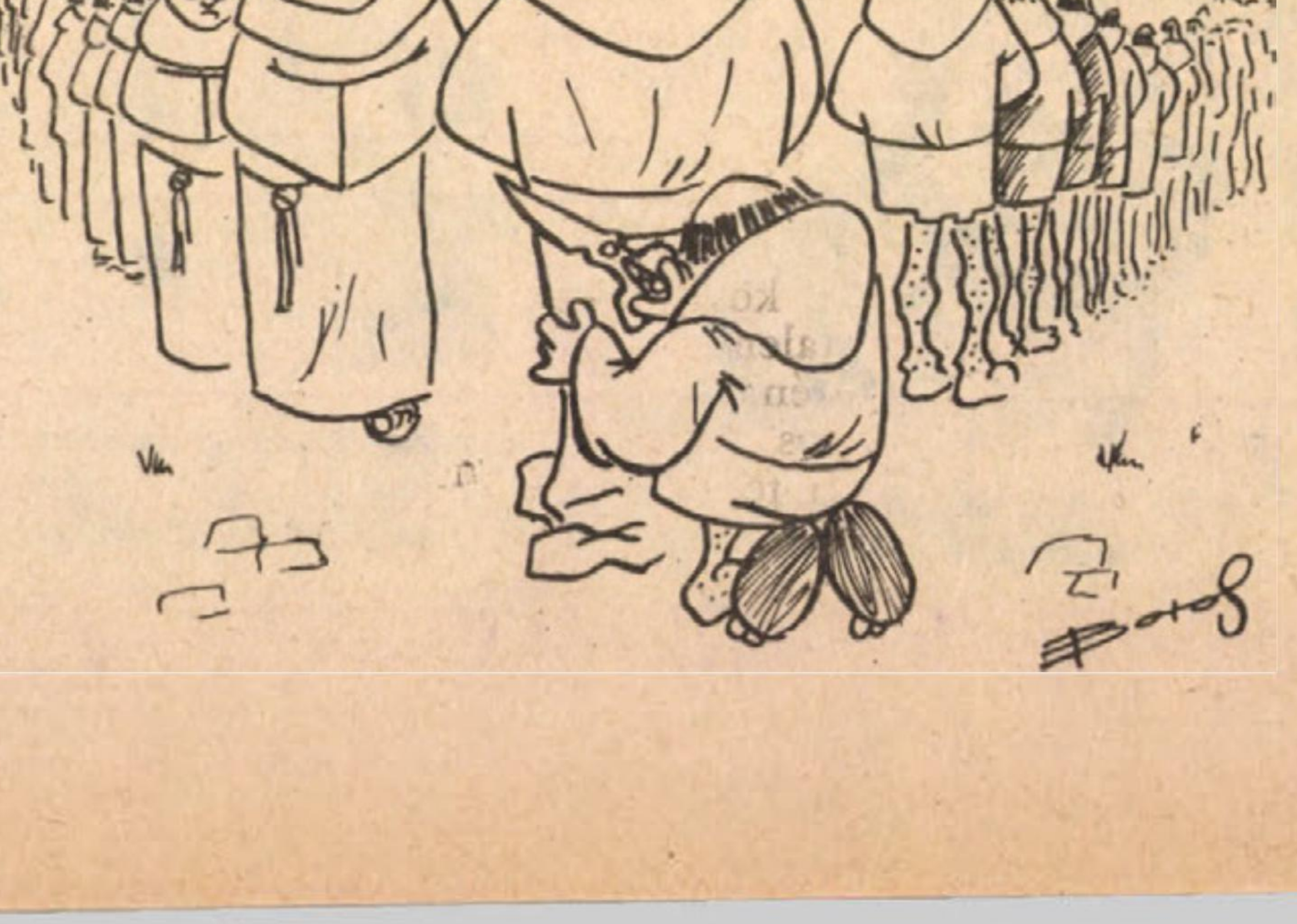

MOZAIK

Potyára dobsz
e potykának csalit:
melléharap mindig,
mert kancsalít.

*

E hazánkfia külföldjáró,
Marxot is onnan ismeri.
Eszébe jut: mily kiadós volt
Karl Marx Stadt-ban a reggeli.

*

Nem biztos, hogy az ember
csupán szokás okából
vakarja meg a hátát:
az is lehet, hogy viszket.

*

Érzékenységgel telt e
derék kritikus lelke,
egyszer leszidta versed,
azóta nem ismer meg.

*

A varjak nem titkolják:
élőknél jobbak a hullák.
Mégsem demokraták, mert
a sírásókat nem szeretik.

*

Kakast ha lát a kappan,
nem tudja, mi van abban
jó, ha egy tyúkra pattan.
Mindenesetre megveti.

Györe Imre

MÉRTÉKEGYSÉGEK

Fülöp György rajzai

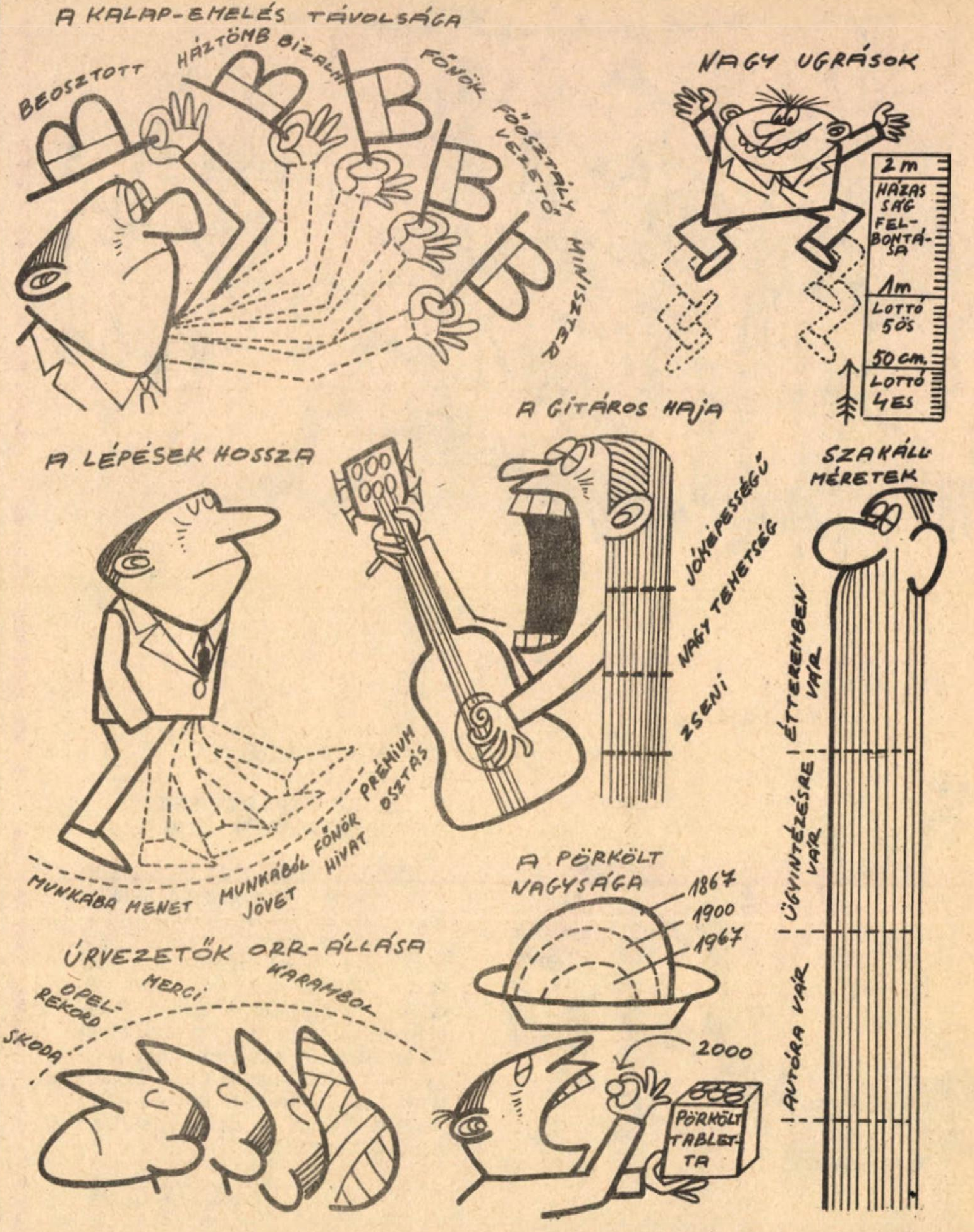
A KALAP-EMELÉS TÁVOLSÁGA
BEOSZTOTT
HÁZTÖMB BIZALMI
FŐNÖK
FŐOSZTÁLY VEZETŐ
MINISZTER
NAGY UGRÁSOK
2 m
HÁZASSÁG FELBONTÁSA
1m
LOTTÓ 5ÖS
50 cm.
LOTTÓ 4ES
A LÉPÉSEK HOSSZA
MUNKÁBA MENET
MUNKÁBÓL JÖVET
FŐNÖK HIVAT
PRÉMIUM OSZTÁS
A GITÁROS HAJA
JÓKÉPESSÉGŰ
NAGY TEHETSÉG
ZSENI
SZAKÁLL-MÉRETEK
ÉTTEREMBEN VÁR
ÜGYINTÉZÉSRE VÁR
AUTÓRA VÁR
A PÖRKÖLT NAGYSÁGA
1867
1900
1967
2000
PÖRKÖLT TABLETTA
ÚRVEZETŐK ORR-ÁLLÁSA
SKODA
OPEL-REKORD
MERCI
KARAMBOL

JAN OSZTROVSZKIJ:

HATÁROZOTT VÁLASZ

Tessék, ezt az érdekes történetet egy barátomtól hallottam:

Egy cirkusz igazgatójánál jelentkezett egy kisportolt testű fiatalember.

– Milyen mutatványról lenne szó? – érdeklődött unottan az igazgató.

– Mutatványom a következő – felelte a fiatalember –, állítsanak fel az aréna közepén egy fűrészporos hordót, aztán én kötélen felmászom a kupolába, és onnan, zsupsz! fejest ugrom a hordóba.

Az igazgató kételkedett:

– Harmincöt éve dolgozom a cirkusz-brancsban, de ilyen veszélyes produkciót még nem láttam . . .

– No, most majd lát, csak állítsanak a porond közepére egy fűrészporral megtöltött hordót.

Az előkészületeket megtették. A hordó ott állt középen. A mutatvány hírére összefutottak az artisták, cirkuszi alkalmazottak, izgatottan figyelték a hidegvérű fiatalembert, aki könnyedén, majomügyességgel felmászott a szédítő magasba, ott ráállt a lengő trapézra, majd hintázni kezdett . . . Kisvártatva nagyot kiáltott: „Hopp!", majd leugrott, és iszonyatos sebességgel, fejjel lefelé beleesett, belefúródott a fűrészporos hordó közepébe, pontosan a közepébe. A nézők felsikoltottak a gyönyörűségtől, volt aki elájult . . . A fiatalember mosolyogva ugrott ki a hordóból . . . Voilà!

Hatalmas taps jutalmazta a merész fiatalembert. Legjobban az igazgató tapsolt.

– Drága barátom! – kiáltotta elragadtatással. – Fantasztikus! Óriási! Világszám! Húsz rubelt fizetek magának minden egyes ugrásért!

– Nem – felelte a fiatalember. – Nem vállalom.

– Rendben van, legyen magának igaza – mondta az igazgató. – Megadom a legmagasabb gázsit . . . Harminc rubel! Harminc rubel ugrásonként!

– Akkor sem vállalom – jelentette ki határozottan a fiatalember. – Tudja, ezt az ugrást most próbáltam ki először életemben, és őszintén bevallom, nekem egyáltalán nem tetszik . . .

(Oroszból fordította: Pogonyi Antal)

Érettségi találkozó

Várnai György rajza

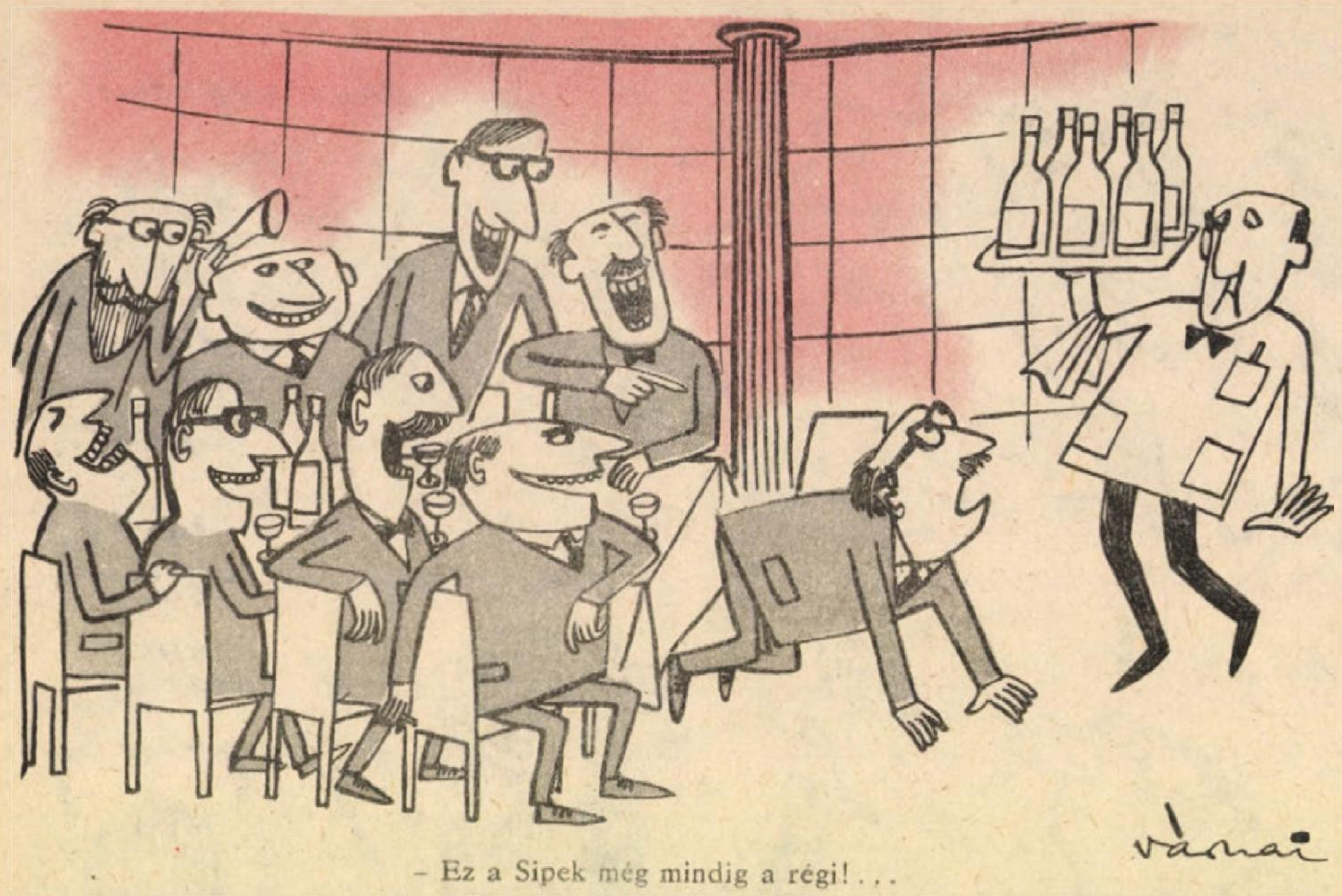

– Ez a Sipek még mindig a régi! . . .

Megfontoltság

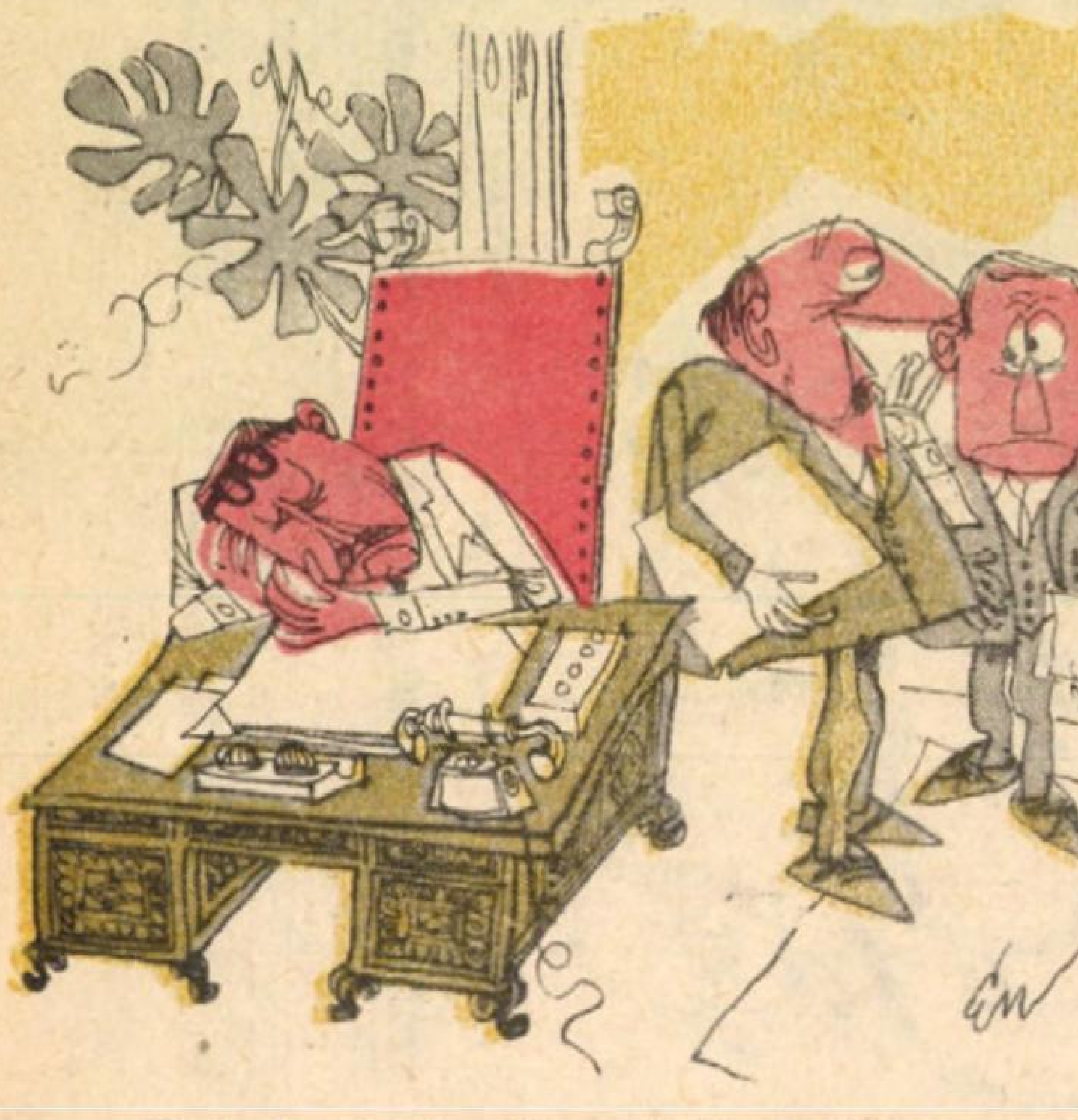

– Tudod, mielőtt dönt, előbb alszik egyet rá!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Illetlen kallantyú" című cikkük írójának a panasza helytálló. Mivel korábban is kaptunk hasonló reklamációkat, megtettük a szükséges intézkedéseket. A Divatáru Kiskereskedelmi Vállalattal kötött megállapodásunk értelmében a hibás harisnyatartókat kicseréljük. A kellékanyagot szállító üzemekkel pedig megállapodtunk abban, hogy a harisnyatartókat a jövőben új típusú „kallantyúkkal" készítjük.

Dévényi Gyuláné ig.
Fővárosi Ruhaipari V.

Pesszimizmus

Hegedűs István rajza

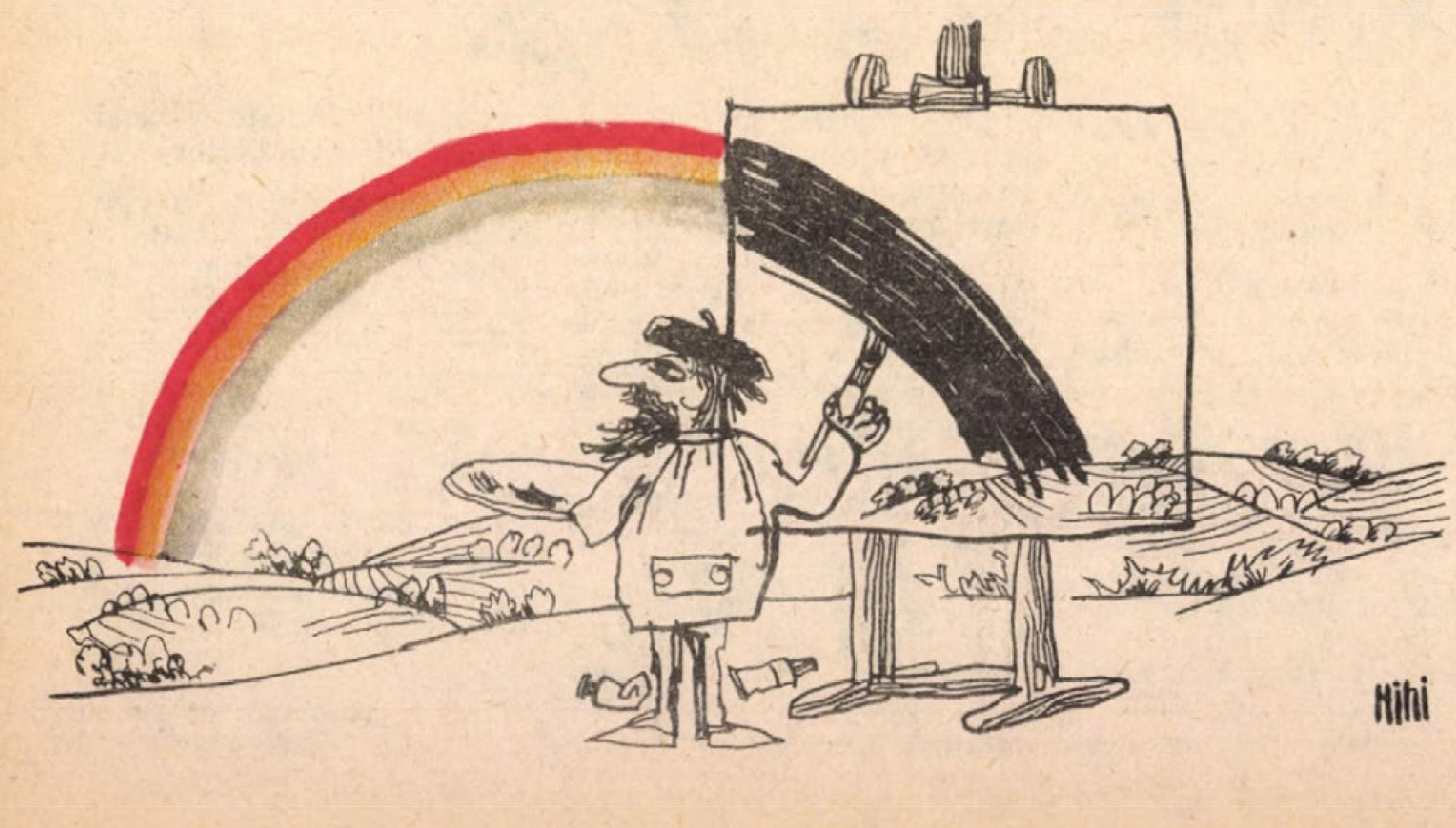

E heti hirdetéseink

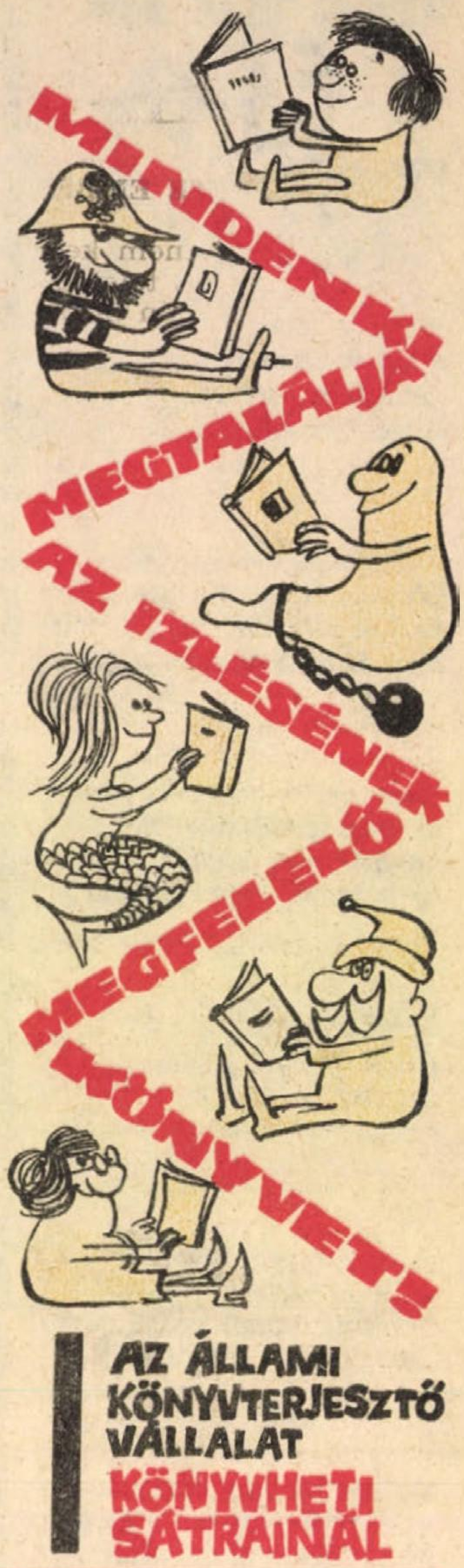
MINDENKI
MEGTALÁLJA
AZ ÍZLÉSÉNEK
MEGFELELŐ
KÖNYVET!
AZ ÁLLAMI
KÖNYVTERJESZTŐ
VÁLLALAT
KÖNYVHETI
SÁTRAINÁL

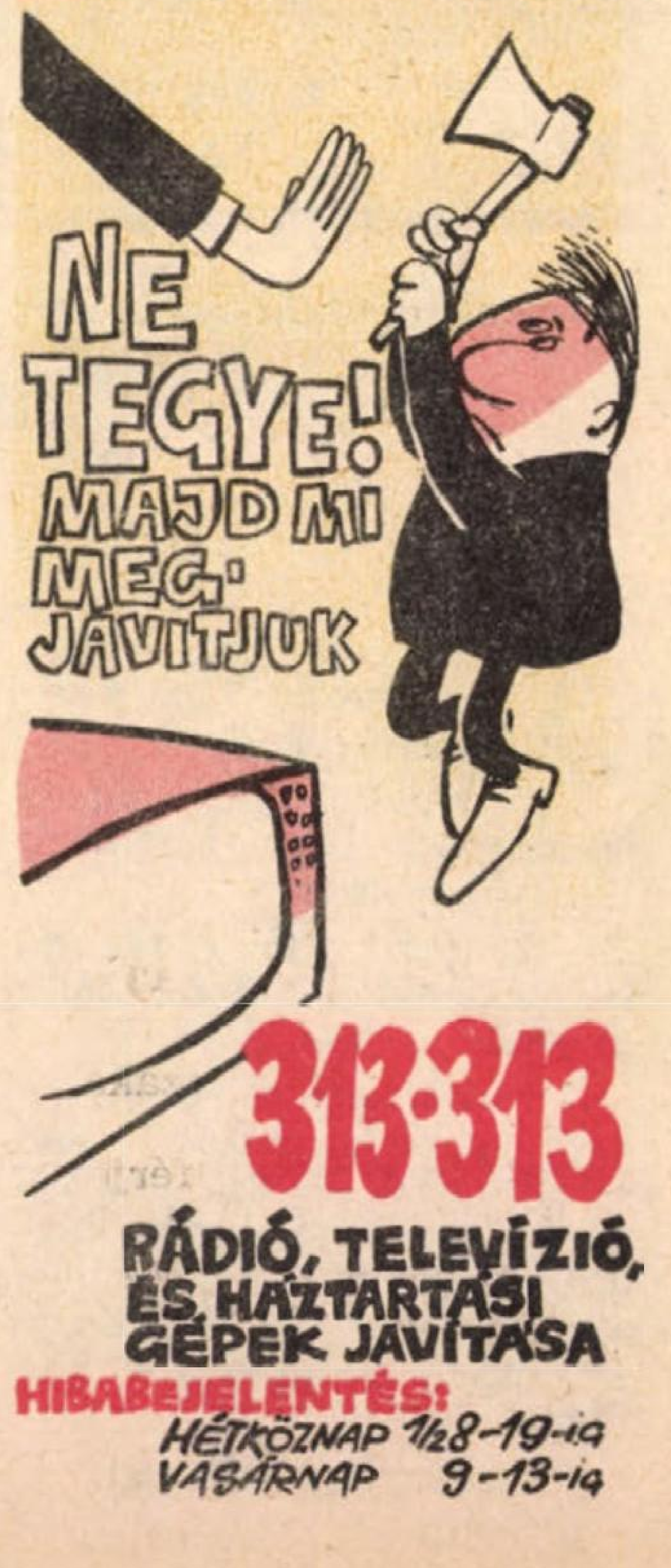
NE
TEGYE!
MAJD MI
MEG-
JAVÍTJUK
313-313
RÁDIÓ, TELEVÍZIÓ,
ÉS HÁZTARTÁSI
GÉPEK JAVÍTÁSA
HIBABEJELENTÉS:
HÉTKÖZNAP ½8-19-ig
VASÁRNAP 9-13-ig

Szilánkok

ŐSZINTE EMBER

X.-szel találkoznom kellett, fontos ügyben. Felhívtam telefonon:

— Holnap délután öt órakor megfelel?

— Öt óra, az késő. Olyankor én már be vagyok rúgva.

SEGÍTŐ KÉZ

Vonaton, útban Győr felé. Budapest óta bömbölteti táskarádióját egy farmernadrágos fiatalember. Többen kérlelik, hogy halkítsa le a masinát, de ő ügyet sem vet ránk. Egyszerre egy nagy reccsenés hallatszik, aztán elnémul a készülék. A fiatalember dühösen rázogatja, de hiába. Boldogan fellélegzünk. Mégis kegyes hozzánk a sors. Ekkor feláll az ablak mellől egy férfi.

— Mutassa azt a rádiót!

Egyet-kettőt forgat a masinán, s az máris jobban bömböl, mint valaha. Ezután a férfi udvariasan meghajol, és a következő állomáson leszáll. Született gonosz ember.

ALBÉRLET

Özvegy Freimovicsné szerint az ideális albérlő nem mos, nem főz, nem vasal, nem lakik otthon, s minden hó elsején postára adja az ötszáz forint lakbért.

ZSEBNOTESZ

Olvasom a feljegyzéseimet: 14, szerda: a) elmenni a tisztítóba az ingekért; b) hozzáfogni életem fő művéhez, egy nagy szatirikus regényhez. ELINTÉZVE: az ingeket elhoztam. Hiába, minden nem megy egyszerre.

LÁNYOK FIGYELMÉBE!

Aki az étteremben túl erősen köhög a halászlé után, még nem biztos, hogy gazdag, előkelő külföldi.

ELÉGIA

De jó lenne még megsértődni, hogy már megint minket, fiatalokat szidnak.

A SZOKÁS HATALMA

Egy nagyüzem szakácsnője mesélte:

— Múlt héten a férjem húslevest szeretett volna enni. Bementem a henteshez, és kértem ötszáz kiló marhahúst. De aztán szerencsére eszembe jutott, hogy elég lesz egy félkiló is . . .

G. Sz.

Fejlődés

Vasvári Anna rajza

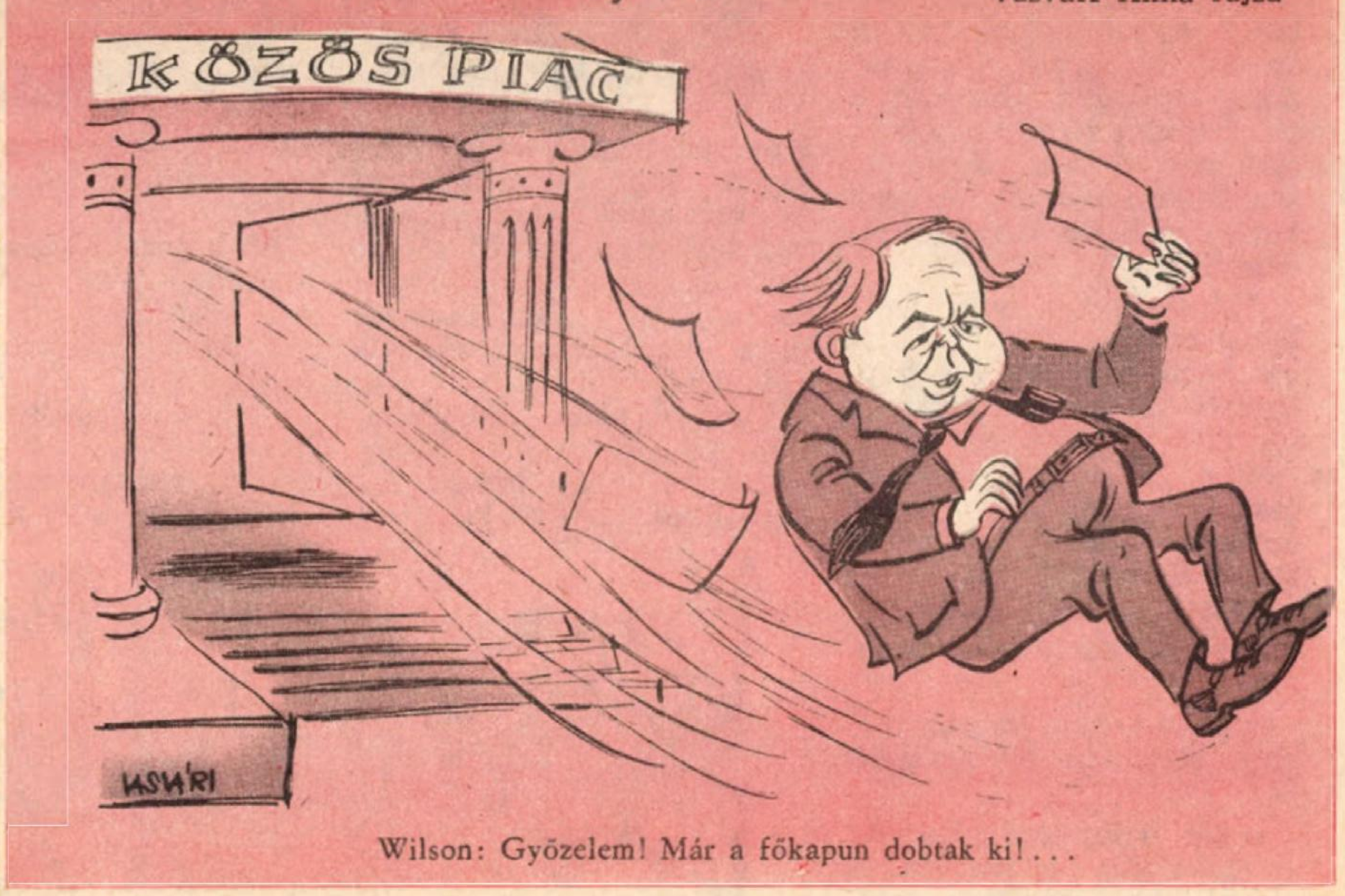

Wilson: Győzelem! Már a főkapun dobtak ki! . . .

Fiatalok gondjai

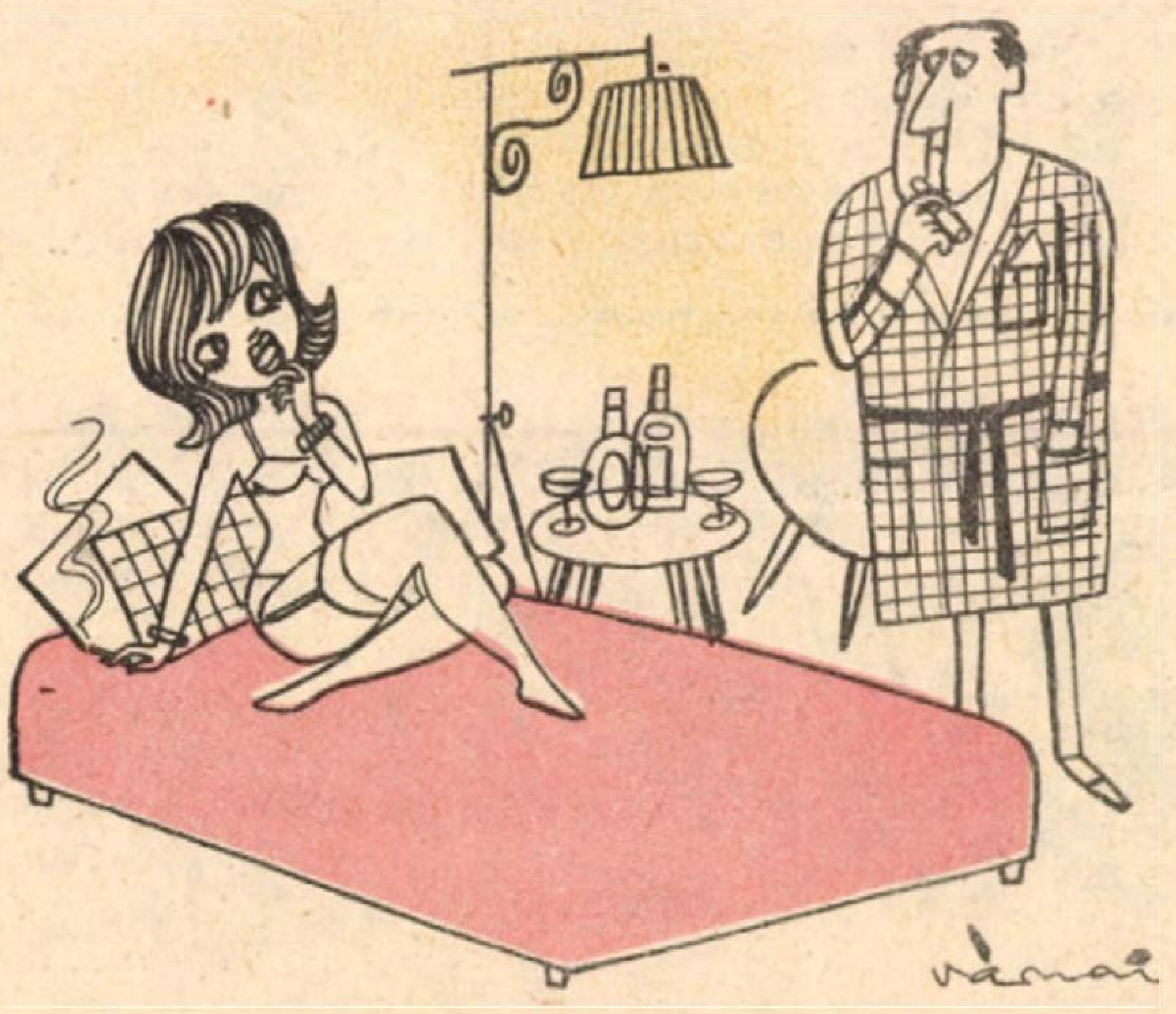

– Nem is hiszi, mekkora probléma nekem, hogy milyen pályára menjek . . .

VÁLOGATÓSAK AZ EMBEREK!

Az angliai Broomleyben hirdetés jelent meg a városi munkaközvetítő hivatalban. A hirdetés jó fizetést ajánl jó külsejű fiatal hölgynek, akinek nem kell mást tennie, mint naponta fél órát nyugodtan egy helyben állnia. Sokan érdeklődtek, de egyetlen vállalkozó sem akadt. A hirdetést ugyanis egy cirkuszi késdobáló tette közzé.

Abszolút tanuló vezető

Mészáros András rajza

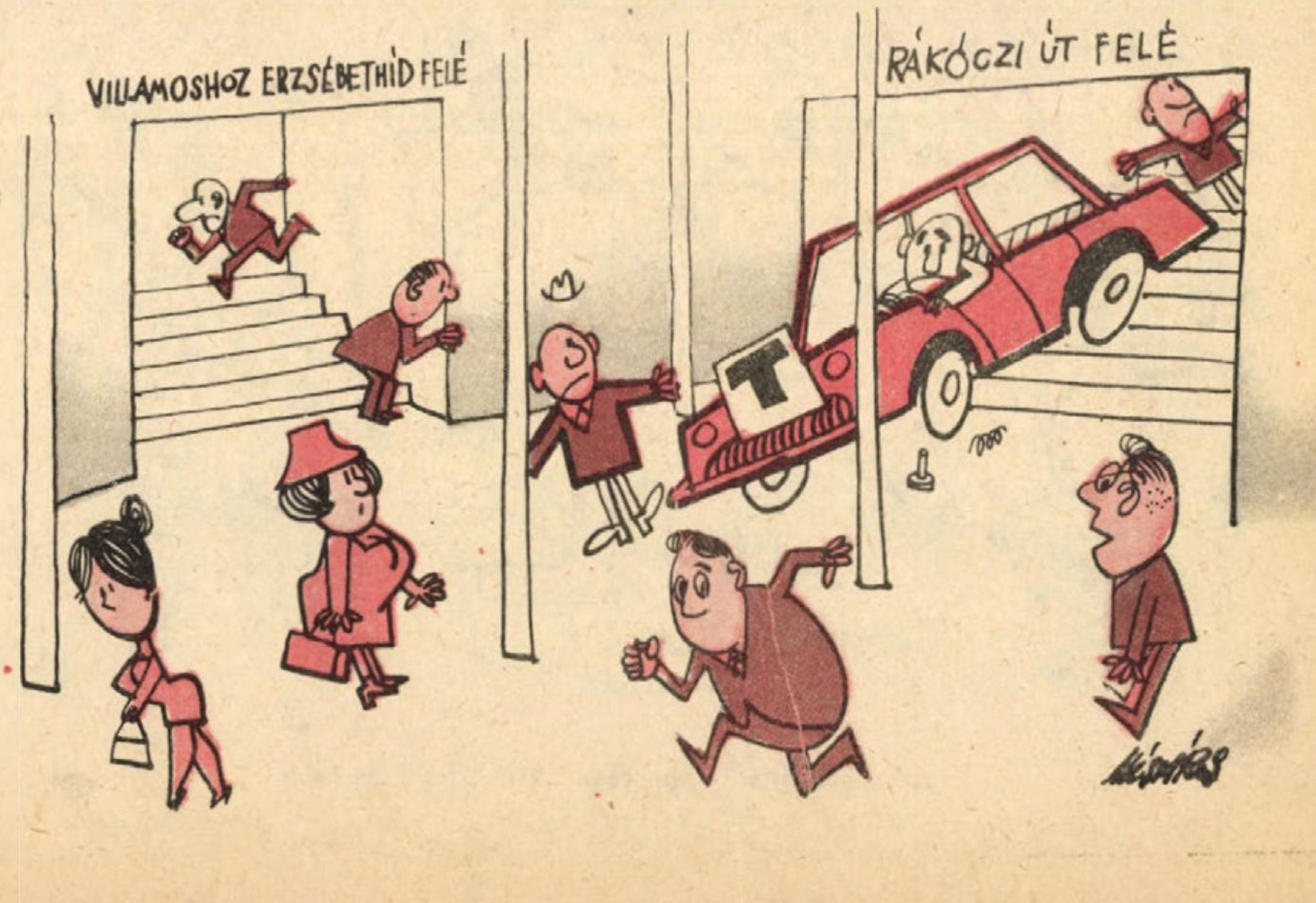

A TETTES VISSZAHÍV

Akkor éjszaka történt, amikor a Meteorológiai Intézet az esti hírekben jelentette, hogy Európába visszatért a tél. Odakint süvöltött a jeges szél, esett a havaseső, tipikusan olyan időjárás volt, amikor az ember a kutyáját sem engedné ki.

Nincs kutyám, tehát problémamentesen bújtam az ágyba, fejemre húztam a paplant és elaludtam. Legszebb álmomból csöngetett föl a telefon. Kábultan botorkáltam a készülékhez, gépiesen emeltem fülemre a kagylót és beleásítottam: „halló!"...

– Te vagy az, Jenci? – csicsergett a fülembe egy szoprán.

– Sajnos, nem vagyok Jenci – ébredtem föl egyszeriben.

– Ne bolondozz, Jencike! – turbékolta a szoprán, s hangja úgy megbizsergetett, hogy elhatároztam, vállalom Jencit.

– Milyen számot tetszett hívni? – szóltam mégis tárgyilagosan.

A csábos szoprán megmondta a számot, én közöltem, hogy téves, mire ő elbőgte magát, én vigasztaltam. Hosszas faggatásomra elzokogta, hogy most érkezett Bőnyefalváról. Képzeljem el, egy szál orkánban áll a telefonfülkében, nincs több tantusza, s ha én nem segítek rajta, fagyhalállal végződik ifjú élete.

Természetesen fölajánlottam szolgálatomat. Csupán azt kérte, hogy hívjam föl Kocsányos Jenőt és közöljem vele, hogy Ildi, az unokahúga megérkezett, menjen érte a Keleti érkezési oldalához a telefonfülkébe, mert ő bizony ki nem mozdul onnan. Készségesen vállaltam a megbízást, s megmondtam a nevemet, pontos címemet, hogy tudja Ildike, kinek legyen hálás.

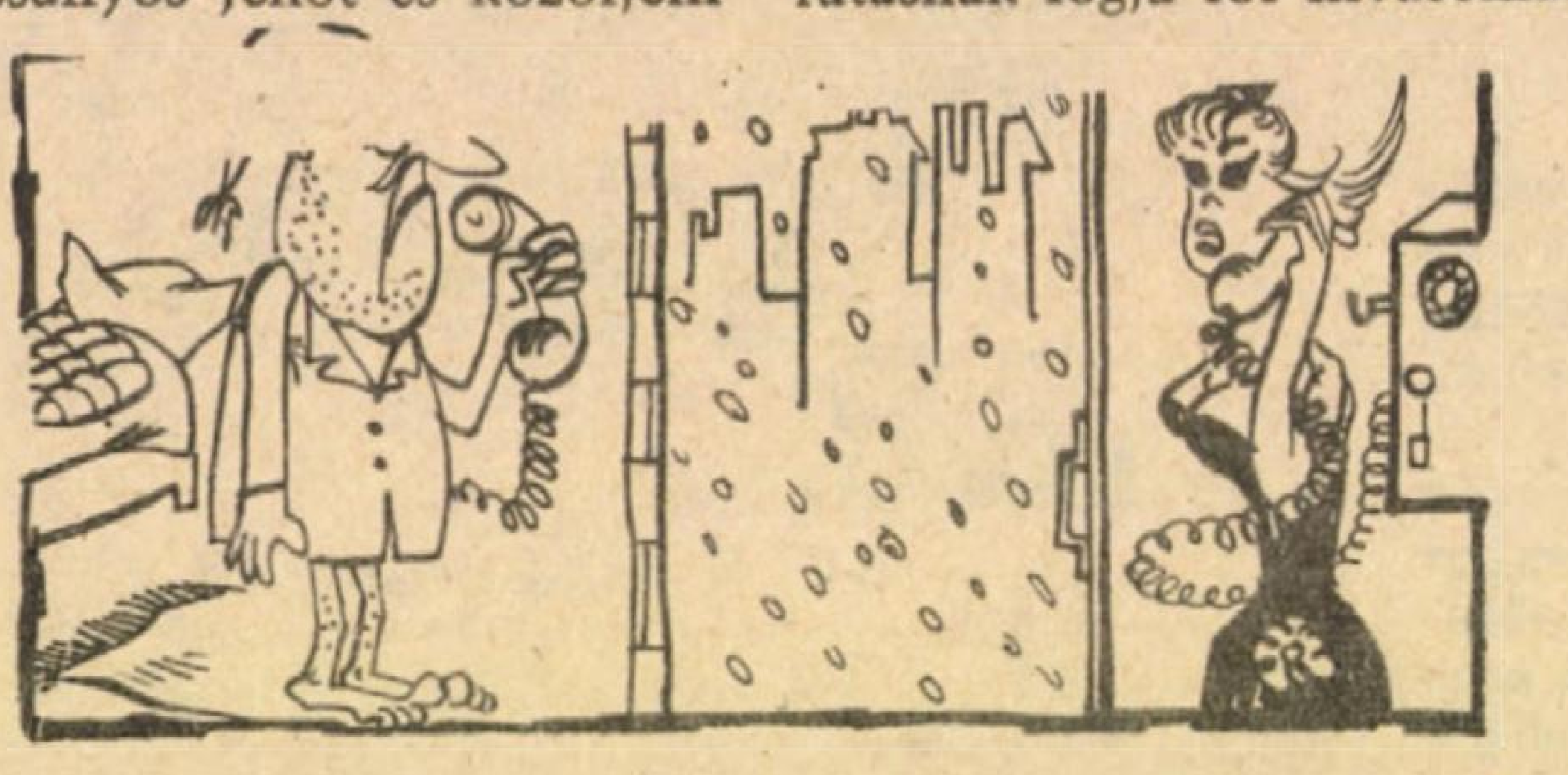

Nyomban tárcsáztam is Kocsányos Jenő számát. Hosszas csöngetés után álmos női hang hallózott a vonal másik végén.

– Kérem, a kedves unokahúguk, Ildike... – hadartam egyből, nehogy éjszakai ugratásnak fogja föl hívásomat.

– Micsoda? – sivított a fülembe.

– Kocsányos Jenő lakása ugyebár? – és az igenre, táviratstílusban adtam: – Ildike Bőnyefalváról Keleti...

– Jenő! – hallom ekkor. – Miféle Ildikéd van neked Bőnyefalván?

– Halló! – szólt másodperc szünet után egy reszkető mekegés – ugrassa a keresztmamáját, maga telefonhuligán!

Ott álltam kezemben az ostoba kagylóval, kezdtem érezni, hogy fázik a lábam és nem tudtam hirtelenében, dühöngjek-e, vagy nevessek-e azon, hogy milyen ötletes ugratási láncnak voltam egyik szenvedője.

Órák hosszat forgolódtam álmatlanul. Világos volt, mire sikerült elaludnom. Alig alhattam néhány percet, szólt a telefon. Rövid tusakodás után kibújtam az ágyból, fölvettem a hagylót. Ildike volt Bőnyefalváról. Mély lélegzetet vettem, no most megkapja a magáét. Nem teszi zsebre, annyi szent.

– Nem szégyelli magát? – sivított az éjszakából a jól ismert szoprán hang. – Férfi maga? Értelmes egyén maga? Hát azt mondtam én magának, hogy Kocsonyásnénak vagyok az unokahúga? Most tönkre tette szegény Jencikém harmonikus házaséletét! Maga telefonhuligán!

Sólyom László

ZENEI VADÁSZÉLMÉNY

Gilbert Bécaud, az ismert francia sanzonénekes és dalszerző kanadai hangversenykörútja során vadászaton vett részt. Erről a következő táviratot küldte egyik párizsi barátjának:

„Medvevadászat közben gyönyörű dallam jutott eszembe, de sajnos, menekülés közben elfelejtettem."

Beszélőn

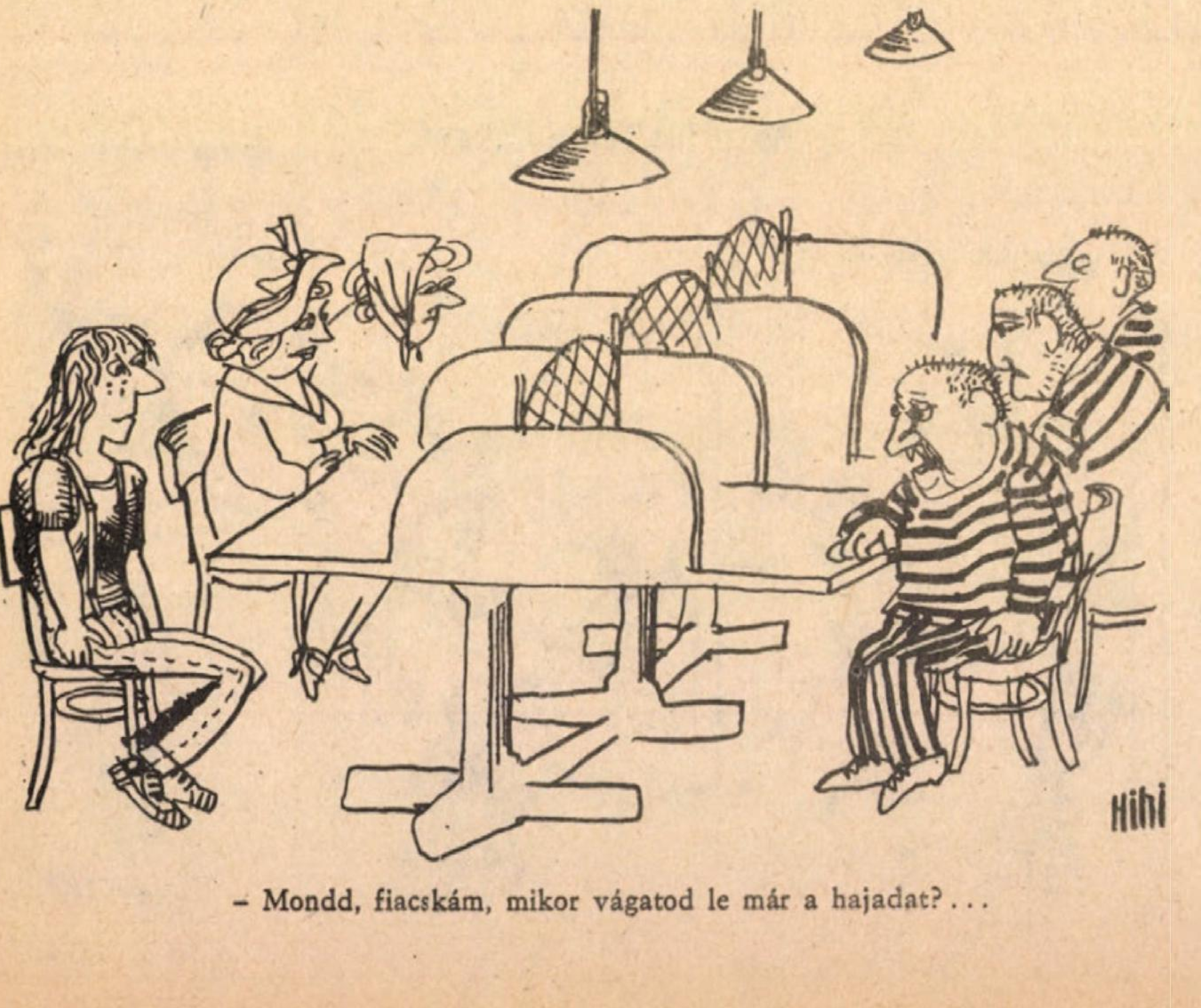

– Mondd, fiacskám, mikor vágatod le már a hajadat?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Tértivevényes idézést kaptam a XIII. kerületi Tanács adóügyi osztályától. A jelzett időpontban meg is jelentem, s hosszabb várakozás után bejutottam az illetékes előadónőhöz, aki kedves mosollyal hozta tudomásomra, hogy 60 forint lakbér *túlfizetésem* van.

Ezért kellett engem a város másik végében levő munkahelyemről munkaidőben, a tanácshoz beidézni?! Ahelyett, hogy megírták volna levélben. Ez aztán „figyelmes" ügyintézés!

Dr. Pikler Kornél
Bp., XIII., Pozsonyi út 39.

2

Több mint fél éve már, hogy hírül adták a lapok: a VI. kerületi Lázár utca Székely Mihály nevét viseli ezentúl. A házfelügyelők a bejelentkezésnél, hivatalos bejelentéseknél a „Székely Mihály utca" elnevezést követelik meg, épp ezért én is ezt szoktam használni lakcímem megjelölésénél. Ebből már többször támadt bonyodalom, többen kerestek, és nem találtak meg — mert még mindenütt a régi, „Lázár utca" jelzésű táblák vannak kint. Vajon mikor cserélik már ki az utcatáblákat?

Hoffmann Józsefné

Bp., VI., Székely Mihály
Lázár Vilmos u. 9.

Földünk messziről

A technika szakadatlan fejlődésével ma már odáig jutottunk, hogy nemcsak a világmindenség titkait tudtuk megfejteni, de eszközeinket már olyan magasra tudjuk feljuttatni, hogy azok saját magunkat, a Földet is képesek észrevenni, messziről. Egy kicsit ugyan lehangoló, hogy pl. 10 millió kilométerről már maga a Föld sem látható. Mint Gauser Károly írja legutóbbi cikkében: „Messziről, a téróceán egy másik csillagának bolygószigetéről a Nap magányos vándornak tűnik, keringő családját elrejti az avatatlan szem elől. Onnan nem is sejthető, hogy harmadik bolygóján a kozmikus öntudatra ébredt lények most törik szét a gravitáció bilincseit, s a magasból szemlélik civilizációjuk bölcsőjét."

A laikusnak már az is sértő, hogy a mi bolygónk, a Föld, függetlenül attól, hogy nem lehet látni, csak a harmadik.

A cikkben levő, Földünkről készült közelebbi felvételek is, sok csalódást rejtenek magukban a gyanútlan szemlélő számára. Élővilágnak nyomát sem látni. Illetve, hogy pontosak legyünk, mindössze három alkalommal sikerült, a sok ezer közül, észlelni az ember jelenlétét: egy országút vonalában, egy hajó farhullámának tajtékjában és egy kondenzcsíkban, amit elhúzott valaki.

Nehéz ebbe belenyugodni. Igaz, hogy a kozmikus öntudat sokat segít, de, véleményem szerint, kell lennie egy olyan megfelelő magasságnak, ahonnan nemcsak „civilizációnk bölcsője", tehát a Föld látszik, úgy átabotában, élővilág nélkül, hanem még látszik az ember is, ennek a roppant civilizációnak a megalkotója.

Hosszú kísérletek során, kitartó fáradozással sikerült is megtalálnom ezt a távolságot, ahonnan még látható az emberiség, messziről... Nevezzük egyszerűen a „kozmikus öntudat távolságá"-nak. Van szerencsém, Gauser Károly cikkének szerény kiegészítéseként, itt közreadni az első felvételt, amelyet ebből a távolságból készítettem.

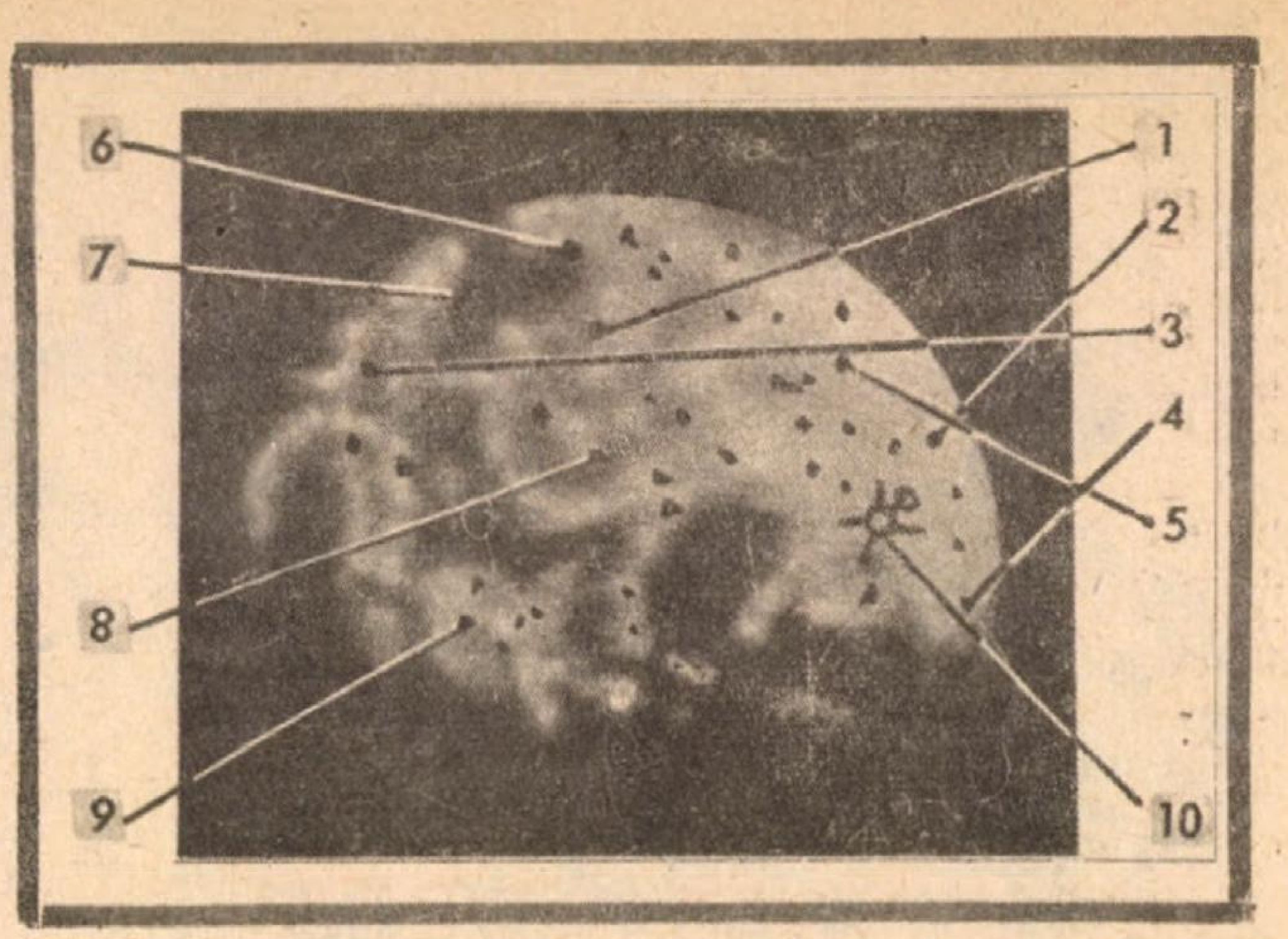

A Jómadár távközlési mesterséges hold felvétele a Földről, 37 000 méter távolságból (Kozmikus Öntudat Távolság). A számokkal megjelölt, még éppen felismerhető nagyságok, sorrendben: 1. Sir Anthony B. Redgrave, királyi főpecsétőr, Őfelsége nyugalmazott ezredese, a Máltai Kereszt, a Viktória érdemkereszt, a térdszalagrend (a képen csak elmosódottan látható), és még számos kitüntetés tulajdonosa. 2. Anatolij Svatopluk, szocialista dinnyetermesztő, a Mezőgazdaság Hőse. 3. John Drake, afrikai diák, a világ legmagasabb embere, 231 centiméter (nagy nehézségei vannak a trolira való felszállásnál). 4. Kovács János, kiváló művész (félig takarva). 5. Claire Blumm, a francia filmipar új felfedezettje, bikiniben. 6. Mr. F. J. Pulitzenheimer, a legnagyobb bomba atyja. 7. Mrs. Pulitzenheimer, az anyja (Mr. Pulitzenheimernek). 8. A sógora. 9. Mitakao kisasszony, a világ legszebb nője (Miss World 1967), és végül 10. Mattyasovszky Domokos, csecsemő (még nem tud ülni).

Bencsik Imre

IMPORT HUMOR

DICSEKVÉS

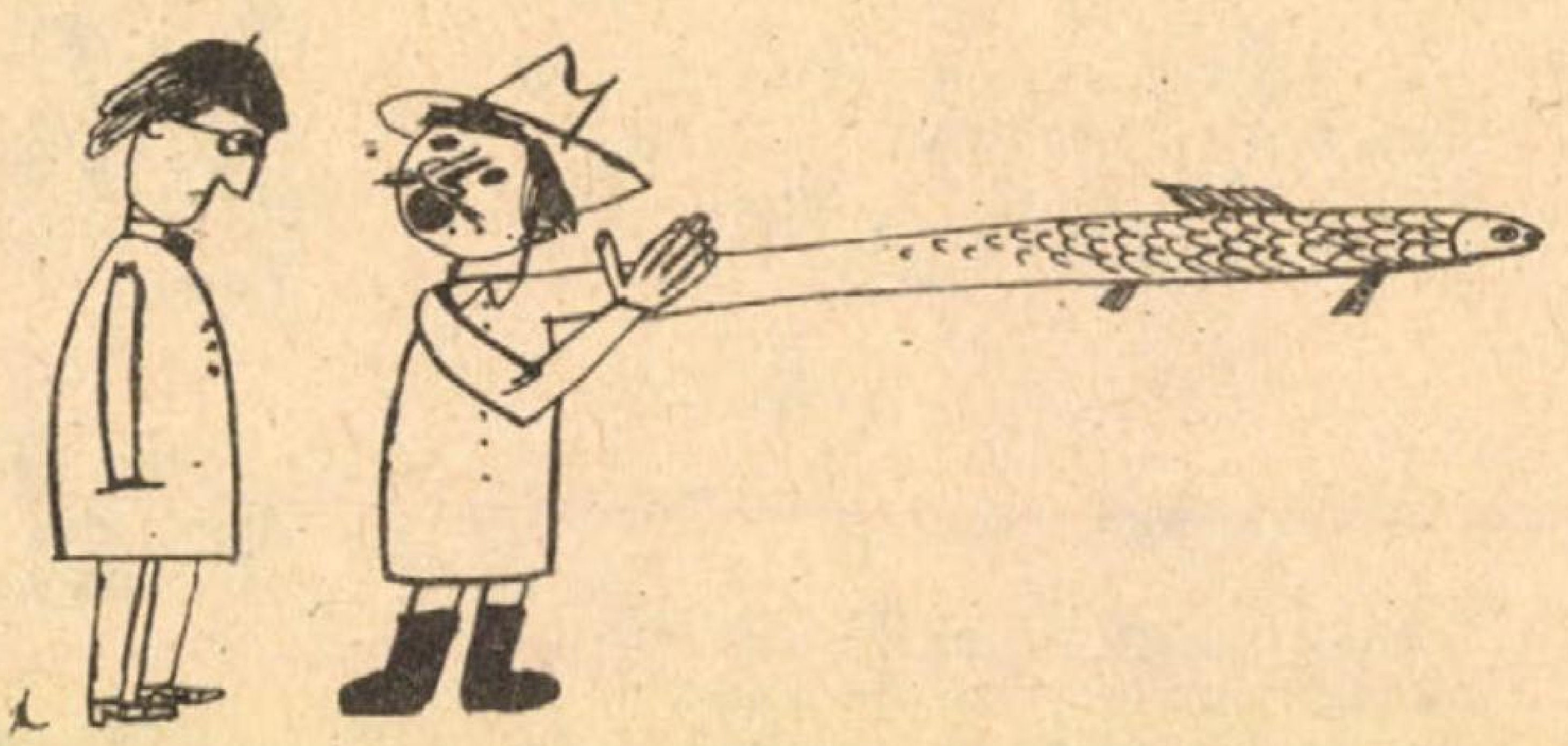

– Ekkora halat fogtam!

(„Szpilki", Varsó)

CSALÁDI KIRÁNDULÁS

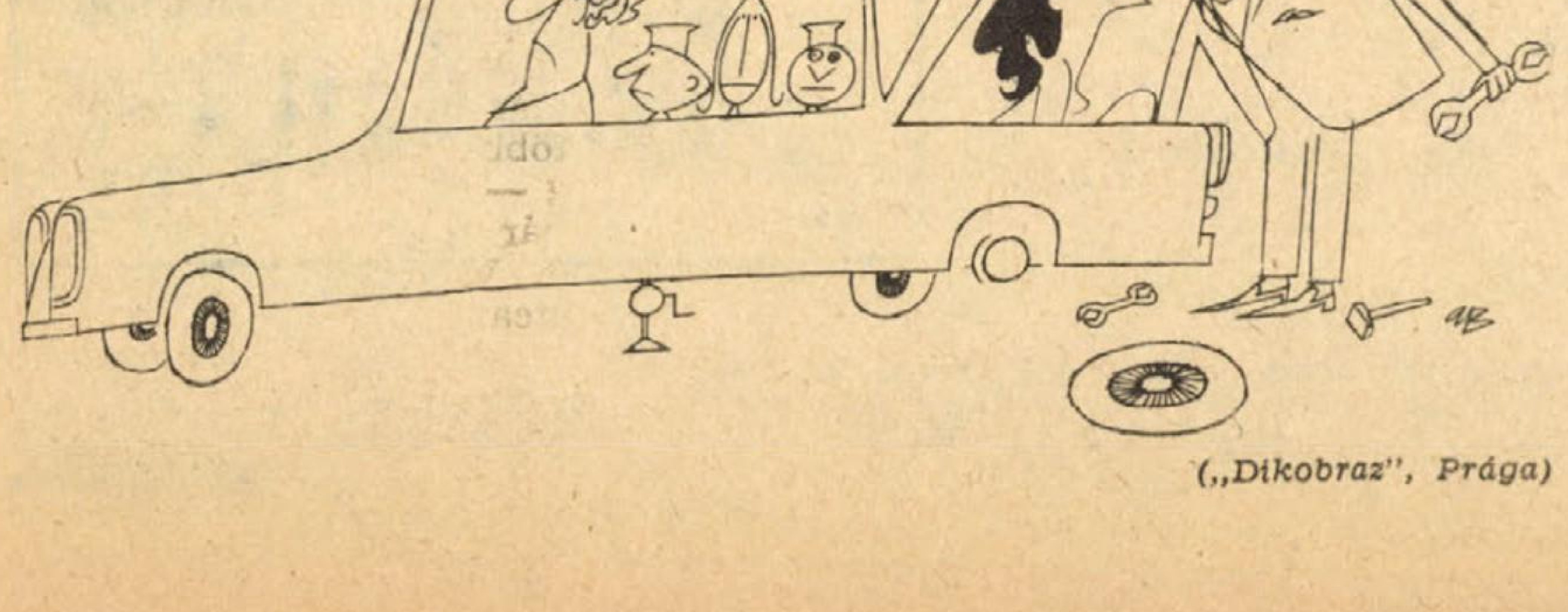

(„Dikobraz", Prága)

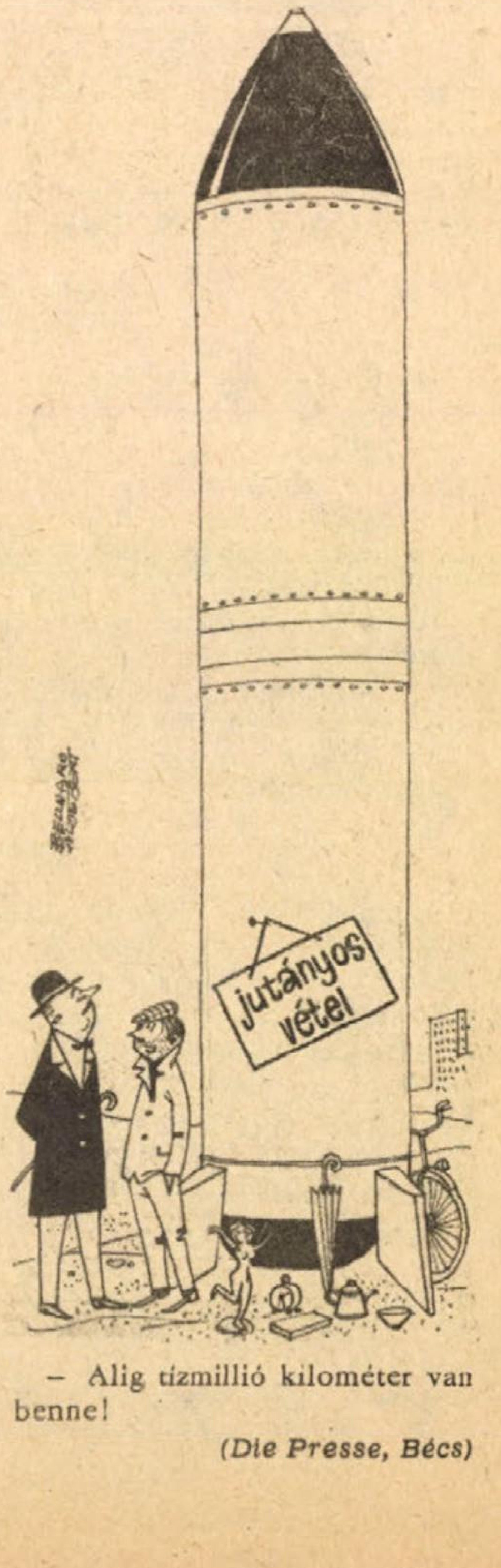

– Alig tízmillió kilométer van benne!

(Die Presse, Bécs)

Válság a házasságban

Várnai György rajza

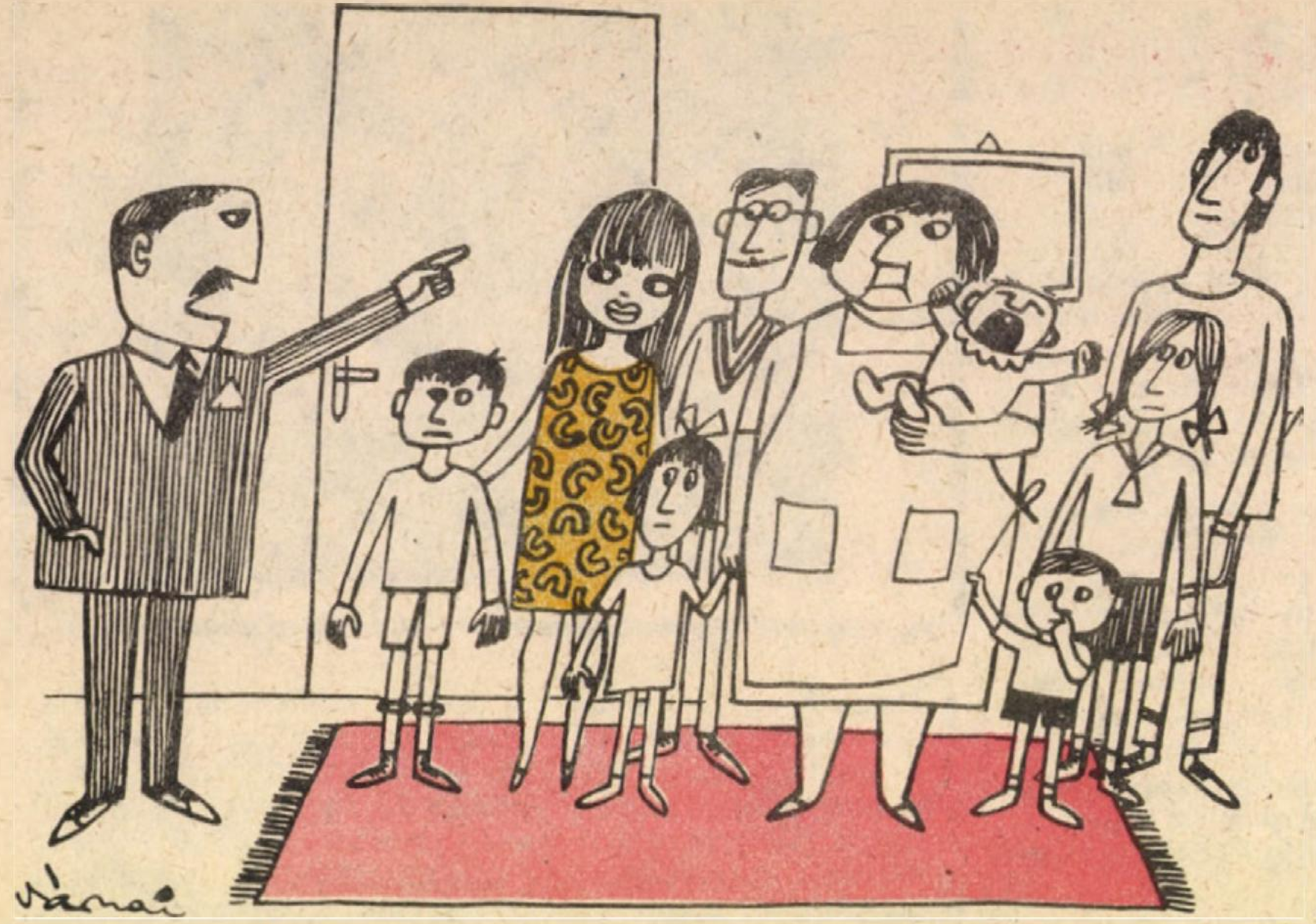

– Vedd tudomásul, hogy lemaradtál mellőlem a fejlődésben! . . .

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Barnáék az Operában vannak, alig kezdődik meg az előadás, kijön a színpadra egy csomó balerina és táncolni kezd. Barnáné egy darabig figyelemmel nézi őket, aztán a férje füléhez hajol:

— Mondd csak, súlyos beteg van itt a közelben?

— Miért gondolod?

— Hogy ezek itt mind lábujjhegyen járnak?

*

Pistike megkérdezi az apjától:

— Mondd csak, papa, hogy van az, hogy például özvegyasszonyok felhasználják az „özv." megjelölést, ellenben a férfiaknál sohasem látjuk?

— Ez onnan van, fiam, mert egy özvegyasszony tudatni akarja a világgal, hogy újra eladó, azonban az özvegy férfinak egy csepp kedve sincs újra megnősülni.

Kedves Ludas!

Az Esti Hírlap az írásbeli érettségi vizsgákról így tudósított: „. . . a jelöltek az idén száz éve halott Arany Jánosról írhattak dolgozatot." Remélhetőleg a cikk írója nem áll érettségi előtt, mert úgy már Arany életének két határkövénél elbukna. Arany János 150 éve született (ezt ünnepeljük most), és 85 éve halt meg. Ezt a nem most érettségizőknek is illenék tudni.

Kovács Balázs
Budapest

Hallottam egy viccet:

A skótné így szól a férjéhez:

– Kellene vennünk egy függönyt az ablakra. A lányunk itt szokott öltözködni, s olyankor a szemközti házban lakó ír férfi mindig leselkedik.

A skót tűnődik egy kicsit, majd így válaszol:

– Cseréljetek a lányunkkal, s inkább te öltözködj itt, anyukám. Akkor majd az ír férfi fog függönyt venni!

Gy. S.
Monor

A Hétfői Hírekben olvastam: „Világosabb Terézváros. A VII. kerület főbb útvonalain 150 darab nagy fényerejű lámpatest felszerelésével javítja a közvilágítást a kerületi tanács." Nem értem: ha az Erzsébet-városban (VII. kerület) szerelnek fel új lámpákat, miért a Terézváros (VI. kerület) lesz tőle világosabb?

K. R.
Budapest

A Budafoki Kinizsi és a Debreceni VSC közötti NB I/B osztályú mérkőzésről írta a Népsport: „A mérkőzés két érdekes félidőre oszlott. Az elsőben unalmas, csapkodó volt a játék . . ." Vajon milyen lehet egy unalmasan érdekes félidő?

Dr. F. L.
Budapest

Iskolánkban hangzott el, felelés közben:

„A foszfort többek között arra használják, hogy egyes golyókat bekenjenek vele, és úgy lőjék ki. Ez nemcsak lukaszt, de éget és mérgez is. Ezért, ha csak lehet, a foszforos golyókat kerüljük el . . ."

„Ha a sivatagban feljön a víz, akkor ott kitör az oázis . . ."

Rigler András
Budapest

„Az Európa Játékokon is elsőnek szakította át a térdszalagot Nemesházíné . . ." – írta a Lobogó. Hát nem kedves? Összetévesztették a célszalagot a térdszalaggal! Még szerencse, hogy Nemesházíné nem keverte össze a kettőt!

P. K.
Püspökladány

Válóperes tárgyaláson

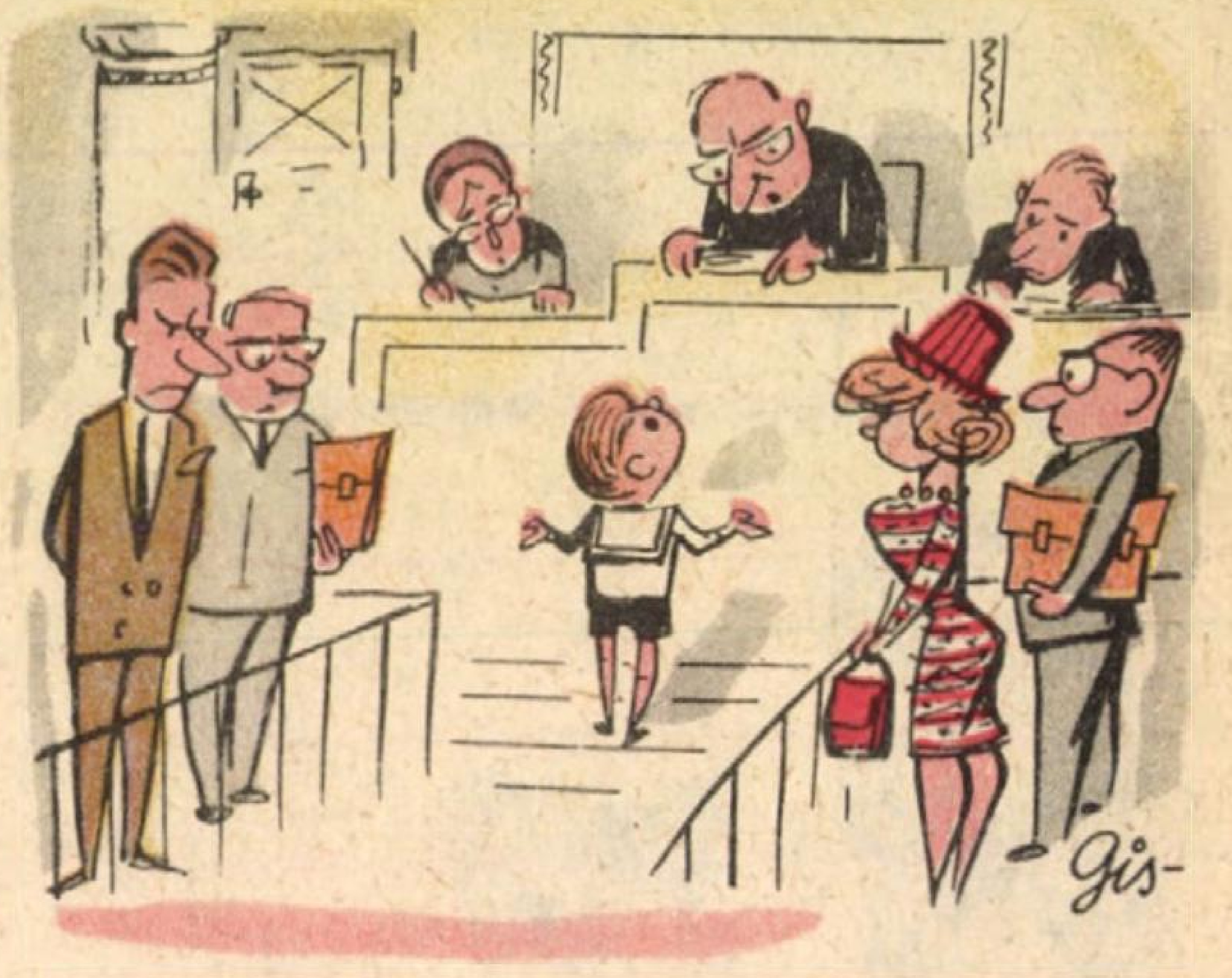

– Bíró bácsi, kérem, én nem akarok sem az apukához, sem az anyukához költözni, utaljanak ki a számomra egy külön lakást!

Kényelmes kirándulók

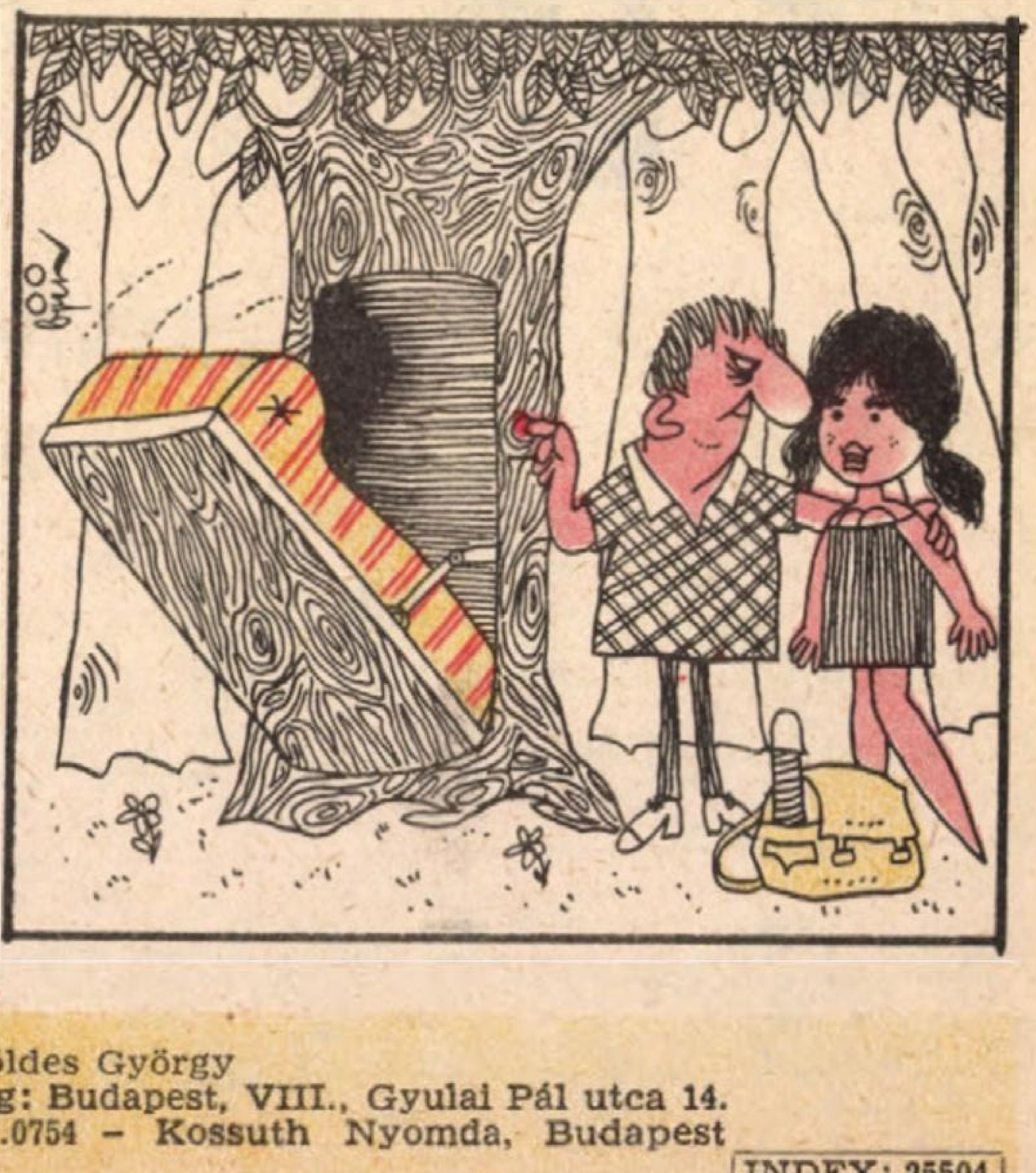

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0754 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504